

SCIENCE
FICTION

005

НАГРАДА
ХЮГО

МАГИЧЕСКА

ФАНТАСИКА

МЕЧ И МАГИЯ

НАГРАДА
“НЕБЮЛА”

МЕЧ И МАГИЯ

Превод: Красномир Крачунов, Иван Златарски

chitanka.info

Очаквайте: Агресивна фантастика в SF „Трилър“.

„SF Трилър“ — вълнуващ нов път за любителите на SF, Fantasy, Crime + Erotica. Вечната възбуждаща тръпка на необичайното и опасните премеждия в иреални и реални светове ще ви привържат завинаги към SF Трилър!

КРАСНОМИР КРАЧУНОВ, ИВАН ЗЛАТАРСКИ МАГИЧЕСКА ФАНТАСТИКА

МАГИЧЕСКАТА или още ГЕРОИЧНАТА фантастика е почти непознат поджанр за българския читател. Само благодарение на видеофилмите най-напред и после на някои издания като серията за Конан той има вече една първоначална представа за този значителен поток в днешната западна фантастична литература (с около 20% от продажбите магическата фантастика е стабилно на второ място по популярност веднага след класическата „твърда“ научна фантастика). С настоящото издание МЕЧ И МАГИЯ представяме някои от основните автори и направления в поджанра. Трябва веднага да уточним, че в англо-американския свят най-често употребяваният термин за тази литература е „МЕЧ И МАГИЯ“ и „ГЕРОИЧНА ФАНТАСТИКА“, а по-рядко „САЙЪНС ФЕНТЪЗИ“ или „УИРД ФЕНТЪЗИ“.

МЕЧ И МАГИЯ се въвежда от Фриц Лейбър като термин към 1960 г. Лейбър е един от групата почитатели на Робърт Хоуърд, включително професионални писатели, които са решени делото му, започнато с „КОНАН“, да бъде продължено. Основните елементи на поджанра вече ги има в „КОНАН“: романтични фентъзита, развиващи се в далечното минало на Земята и описващи мощни майстори на меча, които често се конфронтират не само с обичайни, но и със свръхестествени зли сили. Много често елементи от научната фантастика се използват, за да обяснят и оправдаят логически обществата (най-често феодални или племенни) и обстановката, в които се развиват приключенията: това могат да бъдат или АЛТЕРНАТИВНИ СВЕТОВЕ на нашия, или ИЗГУБЕНИ СВЕТОВЕ като Атлантида, или далечното минало или бъдеще на Земята, или ДРУГИ ПЛАНЕТИ, като Марс и Венера например, или пък дори забравени колонии на бъдещата ГАЛАКТИЧЕСКА ИМПЕРИЯ.

Важното е да се осигури достоверен екзотичен фон на конфликта между добро и зло. Особено силен тласък за издателския интерес към МАГИЧЕСКАТА ФАНТАСТИКА даде излизането на Толкиновата знаменита супертрилогия „ВЛАСТЕЛИНЪТ НА ПРЪСТЕНИТЕ“, която издига на ново философско и художествено ниво поджанра, както и „ЕДИНСТВЕНИЯТ И БЪДЕЩ КРАЛ“ на Т. Уайт, развил превъзходно легендата за крал Артър, Кемелот, Мерлин, Мечът и Кръглата маса (позната у нас пак най-вече от киното чрез „ЕСКАЛИБУР-МЕЧЪТ НА КРАЛ АРТЪР“). Вероятно Хоуърд и Толкин са основните стълбове на МАГИЧЕСКАТА ФАНТАСТИКА днес, двата ѝ края — единият, представляващ аморалната сила, а другият — дълбоко моралната чистота на въображението; общото са светове, в които МАГИЯТА и ГЕРОЙСТВОТО са главните оръжия срещу злото. Следващите два колоса са несъмнено Фриц Лейбър и Джек Ванс, а по-нататък блестят имената на Андре Нортън, Майкъл Муркок, Марион Брадли, Лин Картър, Пол Андерсън и Ли Брекет.

**ФРИЦ ЛЕЙБЪР
СРЕЩА СЪС ЗЛОТО В ЛАНХМАР**

Пред читателя е първата преведена на български език новела от цикъла за Фафърд и Сивия Мишелов на Фриц Лейбър. Първият епизод от този цикъл е намерил път до страниците на списанията през 1940 година, а последният (засега) е написан през 1988-а. Общият брой на произведенията, в които се разказва за фантастичните приключения на двамата другари, е 36! Новелата „Среша със злото в Ланхмар“ (получила най-престижните награди за фантастика „Хюго“ и „Небюла“ през 1970 година) логически е третата в поредицата, а в двета предшествуващи я разказа става дума за пътя на двамата смелчаци до Ланхмар — града, след който те ще предизвикват опасностите вече само заедно.

Ето как съдбата ги събира в Ланхмар.

Фафърд е роден далече на север в Северната провинция и принадлежи на Снежния клан. Съвсем неотдавна той се е завърнал от пиратски поход с кораб, чийто капитан е Хингорл. Той научава, че Великс е довел нова танцьорка на име Влана, която ще демонстрира пред публика изтънчените забавления на цивилизацията, защото е доведена от Ланхмар. Фафърд има приятелка — Мейра, очакваща дете от него, и те планират най-сетне да се оженят, защото Фафърд има основания да очаква благословията на майка си Мор — сурова магьосница, която може да предизвика със заклинанията си различни магии, свързани с лед, сняг, лавини и т.н. Фафърд е пленен от Влана, макар тя да е по-възрастна от него, защото чрез нея усеща притегателната сила на далечната цивилизация. Влана му разказва за живота си в Ланхмар и му признава, че танцуването й е било само прикритие за извършване на кражби. За нещастие всемогъщата Гилдия на крадците не признава свободното практикуване на тази „професия“ и малката групичка крадци получава жесток урок — партньорите на Влана са убити. Тя трябва да избяга, за да се скрие, и предложението на Великс, който по това време се намира в Ланхмар, да я отведе на север, идва точно навреме. Намеренията на Великс обаче са съвсем други — той всъщност изпълнява поръчката на Хингорл да му доведе поредната робиня. Фафърд случайно дочува това и решава да спаси Влана. Въпреки магиите на майка си, която иска да го задържи, той повежда Влана през затрупаните в снегове планини. Група преследвачи и Фафърд избива всички, с изключение на жестокия им предводител — Хингорл, който пада поразен от ножа, хвърлен от

ръката на Влана. Те продължават бягството си, за да стигнат накрая в Ланхмар, където го очакват много по-силни емоции.

Мишката по това време е чирак при магьосника Главас Ро. Едва завърнал се от една експедиция, за да изпълни задачата, поставена му от Главас Ро, той установява, че къщата, в която двамата живеят, е опожарена, а неговият учител — убит. Мишката знае, че това може да бъде дело само на жестокия Джанарл, съперник на Главас Ро. Джанарл е господар на тези земи и е цяло нещастие, че Мишката е влюбен в Ивриан — неговата дъщеря. Властелинът знае за взаимната им симпатия и не може да понася ученика на своя заклет враг. Самата Ивриан е потисната от омразата на баща си към нея, омраза, която особено се е засилила след смъртта на майка ѝ при нещастен случай. Може би баща ѝ не може да се примери, че съдбата го е оставила с дъщеря вместо син? Но Ивриан има основания да се съмнява, че смъртта на майка ѝ е така невинна, а от друга страна, някои намеци на баща ѝ я карат да мисли, че може би неин баща е магьосникът Главас Ро, който е имал нещо общо с майка ѝ в годините, преди да се усамоти и отдаде на магията. Както и да е, Мишката дава обет пред овъглените кости на учителя си, че ще отмъсти за него, а заедно с това ще освободи и Ивриан от бащата злодей. Това може да стане обаче само с използването на черна магия, за която Мишката има бледа представа. Той съобщава на Ивриан, че на седмия ден баща ѝ ще умре. И наистина, на седмия ден Джанарл е повален на легло, гърчейки се в адски болки. Джанарл изпраща група слуги със задача бързо да му доведат неговия мъчител. Групата открива Мишката в една пещера, при когото е дошла Ивриан, която го моли да остави всичко това, настоявайки двамата да избягат. Край младия магьосник преследвачите откриват глинена кукла с набодени в нея игли. Те отвеждат двамата влюбени при агонизирання Джанарл, като вземат със себе си и куклата. Джанарл заповядва иглите внимателно да бъдат извадени и болките му наистина изчезват. По негова заповед Мишката е хвърлен в килия за изтезания, но в последния момент той успява скрито да помоли Ивриан да дойде в килията с неговия враг, облечена в дрехи на починалата си майка, и да наблюдава неговите мъчения като се държи за ръката на баща си. Недоумяващата Ивриан се подчинява и чрез нея Мишката успява да отвори канал на омразата към душата на Джанарл и да го порази по ужасяващ начин. За Ивриан не е проблем да го

освободи и те тръгват също за Ланхмар, където съдбата е решила да се срещнат с Фафърд и неговата любима. Помъдрелият в това изпитание младеж решава да смени прозвището си на Сивия Мишелов.

От преводача

Това е един разказ от сагата за Фафърд и Сивия Мишелов, двамата най-велики фехтовачи, някога съществували в тази или някоя друга вселена на фактите и измислицата, майстори на меча, по-умели дори от такива имена като Сирано дьо Бержерак, Скар Гордън, Конан, Джон Картър, Д'Артанян, Брандох Дейха и Анра Девадорис. Това са двама другари на живот и смърт, непоправими клоуни, похотливи, докачливи, посръбващи, изобретателни, романтични, практични, крадливи, сардонични, насмешливи и винаги търсещи авантюрата по целия широк свят, обречени на сблъсък с най-опасните врагове, най-прекрасните момичета, най-коварните магъосници, най-свръхестествените твари и други типове.

През една незабравима нощ Хари Ото Фишер сътвори образите на Фафърд и Сивия Мишелов, техните учители — магъосниците Нингобъл Седмоокия и Шийлба Безокия, както и (вече с помощта на автора) града Ланхмар. Но авторът написа всичко останало, с изключение на 10-те хиляди думи в разказа „Повелителите на Кармал“, написан от Фишер.

От автора

Безмълвни като духове, един висок и един дебел крадец се промъкнаха покрай мъртвия, удушен в примка леопард, излязоха през солидната, но майсторски отключена от тях врата на Женгао — търговец на брилянти, и се отправиха на изток по улицата на Парите през леката нощна мъгла, паднала над Ланхмар — града на Седемдесетте хиляди пушека.

И наистина трябваше да се движат на изток, защото на запад — там, където се пресичаха улиците на Парите и на Среброто, имаше полицейски пост, където неподкупни стражи, облечени в кираси и шлемове от кафеникаво желязо, неспокойно пристъпваха, подрънквайки с пиките си. От друга страна, в имението на Женгао нямаше входна алея, нито дори прозорец в дебелите три педи каменни стени, а подът и таванът му бяха също толкова здрави.

Но високият, здраво стиснал устните си Слевиас — кандидат за майстор крадец, и дебелият, неспокойно шарещ с очи Фисиф — крадец втори клас, но повишен в първи за тази операция, имаш славата и на измамник, не изпитваха и най-малко беспокойство. Всичко се развиваше съгласно с плана. В кесиите и на двамата се намираха доста по-малки торбички, пълни със скъпоценни камъни от най-висша проба, защото на Женгао, който сега шумно пухтеше някъде вътре след нанесения му побой, трябваше да бъде дадена възможността, не, той грижовно трябваше да бъде окуражен да подхване занаята си наново и така да забогатее за следващ обир. Едва ли не първият закон на Гилдията на крадците бе никога да не се убива кокошката, която снася кафяви яйца с рубин в жълтъка или бели яйца с диамант в белтъка.

Двамата крадци също изпитваха задоволство от добре свършената работа и облекчение от мисълта, че са на път за дома, е, не при съпруга — Аарт да ги опази!, нито пък при родители и деца — нека всички богове се смилят! — а в Дома на крадците — щаб и помещение на всемогъщата гилдия, която за тях двамата беше и баща, и майка, макар никакви жени да не можеха да влизат през вечно отворените й порти на Евтината улица.

Допълнително ги успокояваше мисълта, че макар да бяха въоръжени само с обичайния за един крадец нож със сребърна дръжка — едно оръжие, което рядко се използваше за друго, освен при редките дуели и кавги, и всъщност представляваше повече знак за принадлежност, отколкото оръжие те бяха конвоирани от трима

облечени в доверие и смъртно опасни смелчаци, наети за тази вечер от Братството на убийците. Единият от тях се движеше като острие отпред, а другите двама — в ариергард като основна ударна сила. Всички те бяха трудно забележими, защото никога не е проява на мъдрост подобен конвой да е явен или поне така смяташе Кровас — великият магистър на Гилдията на крадците.

И сякаш всичко това не беше достатъчно, за да се чувстват Слевиас и Фисиф в безопасност и безметежност, защото до тях, в сянката на северния бордюр, безшумно подскачаше една малка и безформена, или поне с прекомерно голяма глава твар, която би могла да бъде малко куче, котка или голям пълъх. От време на време създанието се шмугваше с някаква фамилиарност, почти окуражително, към обутите им в мека тъкан крака, макар веднага след това да отскачаше обратно там, където тъмнината бе по-плътна.

Истина беше, че този именно пазач не им вдъхваше абсолютна увереност. Точно в този момент, на двайсетина крачки от дома на Женгао, Фисиф се надигна на пръсти, за да прошепне в издълженото ухо на Слевиас:

— Проклет да съм, ако ми харесва да ме придружава приятелят на Христомило, независимо колко по-сигурни би трябало да се чувстваме! Като че ли не ни стига, че Кровас използва или допуска да го принудят да използува един магъсник с най-съмнителна, дори страшна репутация и външен вид, ами...

— Затваряй си човката! — изсъска Слевиас още по-тихо.

Фисиф се подчини, сви рамене и започна още по-съсредоточено, отколкото изискваше ситуацията, да стрелка поглед насам-натам, но най-вече напред.

На известно разстояние в тази посока, всъщност малко преди пресечката със Златната улица, над улицата на Парите, се извиваше покрит надлез на нивото на втория етаж, свързващ двете сгради, които принадлежаха на известните строители и скулптори Рокермас и Слаарг. В предната част на фирмените сгради имаше ниски портали, подпрени от ненужно массивни колони с разнообразна форма и украса — по-скоро вместо реклама, отколкото като необходим конструктивен елемент.

Отвъд този мост се разнесоха две тихи, къси изсвирвания — сигнал от техния авангард, че е прегледал този участък за засади, не е

открил нищо подозрително и улицата на Парите е чиста.

Фисиф в никакъв случай не бе напълно задоволен от този сигнал за безопасност. В интерес на истината, дебелият крадец изпитваше удоволствие от това, да е нашрек и донякъде да изпитва известен страх. Чувството на рязка паника, потискано от гърчещото се самообладание, го караше по-силно да изпитва сладката тръпка на живота, отколкото рядката близост с някоя случайна жена. Така че той огледа през тънката, пропита със сажди мъгла фронтоните и еркерите на Рокермас и Слаарг, докато привидно ленивият им, но съвсем не бавен ход ги приближаваше към тях.

Откъм тяхната страна мостът бе пронизан от четири малки прозореца, разделени от три големи ниши, в които стояха — още една реклама — три гипсови статуи в естествена големина, донякъде разядени от годините, прекарани на открито, и покрити с различни оттенъци на тъмносивото през същите тези години под смога. На отиване към Женгао преди обира Фисиф ги бе огледал с бърз, но нищо непропускащ поглед през рамо. И сега му се стори, че дясната статуя неопределимо се е променила. Това беше фигурата на средновисок мъж, облечен в халат и с качулка, който незаинтересовано гледаше надолу със скръстени ръце. Но, не, не беше неопределимо — тъмносивият цвят на статуята сега беше по-равномерен или поне така се струваше на Фисиф, а халатът, качулката и лицето изглеждаха по-разко очертани, по-слабо ерозирали и — той бе почти готов да се закълне в това — самата статуя беше станала по-ниска!

Нещо повече, точно под нишата имаше пръснати сиво-бели неодялани камъни, които той не си спомняше да бе забелязал преди. Той се напрегна да си припомни дали по време на възбудата от обира, убиването на леопарда, боя и всичко останало онова вечно будно ъгълче в съзнанието му бе регистрирало далечен тръсък и сега вече вярваше, че беше така. Живото му въображение рисуваше картината на дупка или дори врата зад всяка статуя, през която нечия силна ръка би могла да я събори на паважа и по-конкретно върху него и Слевиас, а дясната статуя да е послужила за проба, след което е била сменена със свой почти близнак.

Той реши внимателно да наблюдава и трите статуи, под които им предстоеше да минат със Слевиас. Щеше да бъде съвсем лесно да отскочат встани, ако някоя от тях започнеше да се накланя. Но

трябващо ли да дръпне и Слевиас, ако това станеше? Върху този въпрос си струваше да помисли.

Без никакво забавяне неспокойното му внимание се насочи към порталите и колоните. Последните, дебели и почти три метра високи, бяха издигнати през неравни интервали, така както бяха несиметрично оформени, защото Рокермас и Слаарг бяха модернисти и подчертаваха незавършения външен вид, случайността и неочекваното.

Въпреки това на Фисиф, чието чувство за опасност сега беше напълно събудено, му се стори, че има някаква прекомерна неочекваност, по-конкретно под формата на една допълнителна колона под портала, който току-що беше подминал. Не беше съвсем сигурен коя точно е новодошлата, но беше уверен, че такава има.

Да сподели ли подозренията си със Слевиас? Да, и да бъде срязан от поредното просъскване и измерен с презрителното блясване на малките му очички.

Закритият подлез беше вече съвсем наблизо. Фисиф вдигна поглед към статутята вдясно и забеляза нови отлики от онова, което беше зърнал. Макар и по-ниска, тя изглеждаше някак напрегнато поизправена, а по намръщеното тъмносиво лице можеше да се прочете не толкова изражение на философска отреченост, колкото някакво презрение, самосъзнаваща се интелигентност и една самонадеяност.

И все пак нито една от статутите не рухна върху им, докато той и Слевиас минаваха под моста. Обаче на Фисиф се слуши нещо още по-неочеквано.

Една от статутите му намигна.

Сивия Мишелов се обърна кръгом, отскочи нагоре, улови се за перваза, беззвучно се изтегли на плоския покрив и го прекоси точно в момента, когато двамата крадци излизаха изпод моста откъм другата му страна.

Без никакво колебание той скочи напред и надолу с тяло, изпънато като стрела на арбалет, насочил токовете на ботушите си от кожа на плъх между потъналите в тълстина плещи на ниския крадец, но все пак малко по-напред, за да се съобрази с разстоянието от около метър, което щеше да бъде изминато, докато е във въздуха.

В същия миг високият крадец погледна през рамо и измъкна нож, но не направи опит да отмести Фисиф от носещия се към него човешки снаряд. Мишелов отчете този факт, докато се намираше в

полет, и сви рамене. Значи трябаше да се справи с високия крадец веднага след като събореше на земята дебелака.

По-бързо, отколкото човек би могъл да допусне, че той може да направи това, Фисиф се извърна и тънко изписка:

— Сливикин!

В същия миг ботушите от кожа на плъх се забиха високо в корема му. Усещането беше като от приземяване върху голяма възглавница. Отскочил странично, за да избегне първия удар на Слевиас, Мишелов направи салто напред и в момента, когато главата на дебелия крадец се удари звучно в чакъла, той вече беше на крака с измъкнат кинжал, готов да нападне високия.

Оказа се, че не е необходимо. Слевиас с изцъклен поглед също рухваше на земята.

Една от колоните беше скочила напред, развявайки необятен халат. Огромната качулка бе отметната, разкривайки младежко лице и дългокоса глава. Покрити със слънчев загар ръце се подаваха от дългите широки ръкави в горната част на „колоната“ и един огромен юмрук бе нанесъл съкрушителния удар в брадичката, поваляйки Слевиас.

Фафърд и Сивия Мишелов се изправиха очи в очи, разделени от проснатите безжизнени тела на крадците. Бяха готови за атака, но за момента никой от двамата не помръдваше.

Всеки различаваше нещо необяснимо познато в другия.

Накрая Фафърд се обади:

— Мотивите ни да сме тук изглеждат еднакви.

— Изглеждат ли? Но те явно са! — дръпнато отвърна Мишелов, гневно оглеждайки своя потенциален враг, който бе поне с една глава по-висок от високия крадец.

— Какво каза?

— Аз казах: „Но те явно са!“

— Колко вежливо от твоя страна — отбеляза Фафърд с приятен тон.

— Вежливо ли? — запита недоверчиво Мишелов, като прихвана кинжала си по-здраво.

— Искам да кажа, че в разгара на събитията си така загрижен точно какво е било казано — обясни Фафърд. Без да изпуска Мишелов от очи, той погледна надолу. Погледът му се премести от колана и

кесията на единия от падналите крадци върху тези на другия. След това вдигна поглед към Мишелов с широка светла усмивка на лицето.

— Да делим шейсет на шейсет — предложи той.

Мишелов се поколеба, прибра обратно кинжала и отсече:

— Дадено! — след което рязко се наведе и започна да развързва кесията на Фисиф. — За теб е Сливикин — разпореди той.

Естествено беше да се предположи, че дебелият крадец бе извикал името на спътника си в момента на тяхната атака.

Коленичил, Фафърд подхвърли, без да вдига поглед:

— А онзи... пор, който беше с тях. Къде избяга?

— Какъв пор? — отговори Мишелов късо. — Това беше маймуна!

— Значи маймуна — проточи Фафърд. — Може и така да е било, но останах със странното впечатление, че...

Безмълвната атака, която се стовари върху им в този момент от две посоки, не ги изненада съвсем. И двамата я бяха очаквали, но това чувство бе изпаднало от съзнанието им поради изненадата от срещата.

Тримата смелчаци, които се бяха втурнали към тях (двама от запад и един от изток) с вдигнати за удар мечове, явно смятаха, че похитителите са въоръжени най-много с ножове и ще бъдат плахи или поне предпазливи като самите крадци. Поради това именно те се изненадаха, а след малко и изпаднаха в паника, когато със светковичната пъргавина на младежи Фафърд и Мишелов скочиха на крака, извадиха заплашително дълги мечове и се приготвиха да ги посрещнат, опрели гръб един о друг.

Икономично защитавайки се в инкварт, Мишелов отклони атаката на смелчагата, нападнал ги откъм изток, чийто меч мина на косъм вляво, и моментално контрира. Съперникът му, отскочил отчаяно назад, парира на свой ред в инкварт. Без да се забави забележимо, острието на дългия тънък меч на Мишелов проникна под защитата с прецизността на поклон, направен от принцеса, стрелна се напред и малко нагоре, защото Мишелов направи едно невъзможно дълго за ръста си мушване, премина през пролуката в защитната плетена жилетка на нападателя, след това през ребрата, после прониза сърцето му и се показа откъм гърба му, сякаш бе минало през сладкиш.

Междувременно Фафърд, изправен пред двамата нападатели откъм запад, отбиваше встриани атаките в краката му с широки и

насочени надолу контри, използвайки класическа защита, след което рязко обърна меча си нагоре — дълъг, колкото този на Мишелов, но по-тежък — който попадна странично в шията на десния нападател и почти го обезглави. После бързо отстъпи назад и се приготви да нанесе удар на последния останал.

Оказа се, че не е нужно. Тясна ивица окървавена стомана в ръка със сива ръкавица се стрелна иззад гърба му и прониза последния смелчага с удар, идентичен на онзи, с който Мишелов бе повалил първия.

Двамата младежи избърсаха и прибраха мечовете си. Фафърд изтри дясната си длан в наметалото и я протегна. Мишелов свали сивата ръкавица на жилавата си дяснa ръка и разтърси могъщата десница на другия. Без да кажат нито дума, те отново коленичиха, за да довършат пребъркването на двамата изпаднали в безсъзнание крадци, и намериха малките торбички със скъпоценни камъни. Първо с леко омазнена кърпа, после със суха Мишелов изтри лепкавите сажди, с които бе натрил лицето си, после бързо нави двете кърпи и ги прибра в торбата си. След това хвърли въпросителен поглед встрани и след утвърдително кимване от Фафърд двамата бързо се упътиха в посоката, в която Слевиас, Фисиф и техният придружител бяха вървели.

След като огледаха улицата на Златото, те я пресякоха и продължиха на изток по улицата на Парите, както Фафърд предложи с жест.

— В „Златната змиорка“ ме чака жена — обясни той.

— Да я вземем оттам, за да се запознае у дома с моето момиче — предложи Мишелов.

— У дома? — осведоми се Фафърд вежливо, с едва забележим въпросителен тон.

— На Тъмната алея — поясни Мишелов.

— В „Сребърна змиорка“ ли?

— Зад нея. Ще пийнем по нещо.

— Ще купя едно шише. Пиенето никога не стига.

— Така е. Направи го.

Няколко площа да по-нататък, Фафърд, който скришом хвърляше погледи към спътника си, каза уверено:

— Срещали сме се преди.

Мишелов се усмихна широко:

— На брега край планината на Глада?

— Точно така! Когато бях юнга на един пиратски кораб.

— А пък аз чиракувах на един магьосник.

Фафърд спря, отново избърса ръката си в наметалото и я протегна:

— Името ми е Фафърд — и го произнесе по букви.

Мишелов отново стисна десницата му.

— Сивия Мишелов — каза той малко натъртено, сякаш предизвикваше някого да се изсмее на прякора му. — Извинявай, как точно се произнася? Фафърд?

— Просто Фафърд.

— Благодаря — отговори той и те продължиха.

— Значи Сивия Мишелов? — отбеляза Фафърд. — Е, ти уби два плъха тази нощ.

— Така е — Мишелов изпъчи гръденя си кош и отметна назад глава. След това комично помръдна нос и с крива полуусмивка призна:

— Ти лесно щеше да се справиш и с втория. Откраднах ти го, за да демонстрирам бързината си. И освен това бях много възбуден.

Фафърд се изкикоти.

— На мене ли говориш? Как мислиш, че се чувствах аз самият?

По-късно, когато пресичаха улицата на Сводниците, той запита:

— Научи ли се да правиш магии от твоя магьосник?

Мишелов отново отметна назад глава. Ноздрите му се разшириха, смъквайки надолу крайчетата на устните му, подготвяйки по този начин устата си за една хвалебствена, изпълнена със загадъчни намеци реч. Но за втори път той се улови, че носът му потрепва и че се усмихва. Как, по дяволите, успяваше този едър младеж да го възпира от обикновените му номера?

— Научих достатъчно, за да разбера, че това е една дяволски опасна работа. Макар от време на време да се правя на глупак с тези неща.

Фафърд си задаваше подобен въпрос. През целия си живот той се бе отнасял с недоверие към дребните мъже, знаейки, че високият му ръст неизбежно събужда зависта им. Но този умен дребосък представляваше някакво изключение. Беше с бърза мисъл и безспорно великолепен с меча. Мислено той се помоли на Кос.

Влана да го хареса.

В североизточния край на улицата на Парите, на пресечката с улицата на Проститутките, един бавно горящ факел, покрит с позлатен абажур, хвърляше конус светлина нагоре, в упътняващия се нощен смог, и друг конус надолу, върху чакъла пред вратата на таверна. Иззад сенките около втория конус пристъпи Влана, много красива, в прилепната черна рокля от кадифе, с червени чорапи. Единственото ѝ украсение беше окачена на обикновен черен колан кама с посребрена дръжка в сребърна кания и извезана със сребро черна кесия.

Фафърд представи Сивия Мишелов, който се държеше подчертано галантно, с някакво паунско ухажорство. Влана го огледа без свян и го дари с предпазлива усмивка.

Фафърд отвори под факела малката торбичка, която бе взел от високия крадец. Влана погледна в нея, прегърна го, притисна се плътно в него и звучно го целуна. След това напъха камъните в кесията на пояса си.

Когато това приключи, той каза:

— Виж какво, Мишелов, отивам да купя пиенето, а ти ѝ разкажи какво се случи.

Малко по-късно той излезе от „Златната змиорка“ с четири шишета, прихванати под лявата ръка, и избърса устни с обратната страна на дясната. Влана го гледаше намръщено. Той ѝ се усмихна. Мишелов облиза устни при вида на шишетата. Те тръгнаха отново на изток по улицата на Парите. Фафърд съзнаваше, че намръщването е свързано с нещо повече от шишетата и перспективата от едно глупаво мъжко запиване. Мишелов тактично вървеше напред под претекст, че ги води.

Когато фигурата му се превърна в трудно различимо петно в състяващата се мъгла, Влана проговори с остър шепот:

— Значи пребихте двама от Гилдията на крадците и не сте им прерязали гърлата?

— Убихме трима телохранители — възрази Фафърд като оправдание.

— Аз съм във война не с Братството на убийците, а с проклетата гилдия. И ти ми се закле, че винаги когато ти се удаде възможност...

— Влана! Аз не можех да оставя Мишелов да си мисли, че съм просто аматър крадец, който е обладан от истерична жажда за кръв.

— Май вече доста ти е влязъл под кожата, нали?

— Може би тази нощ той спаси живота ми.

— Е, добре, той ми каза, че би им прерязал гърлата за миг, ако е знаел, че аз искам това.

— Струва ми се, че просто се е държал кавалерски с тебе.

— Възможно е, но може и да не е така. Докато ти знаеше и въпреки това не...

— Влана, мълкни!

Намръщването ѝ премина в бесен поглед, а след това тя се изсмя невъздържано, устните ѝ потрепнаха, сякаш бе готова да се разплаче, овладя се и се усмихна с повече любов.

— Извинявай, скъпи — каза тя. — Понякога сигурно си мислиш, че започвам да се побърквам, а друг път аз самата вярвам, че е така.

— Я остави това — сопна се той. — По-добре си мисли за камъните, които спечелихме. Пий малко вино и се отпусни. Лично аз смятам тази вечер да се забавлявам. Заслужил съм го.

Тя кимна и се притисна към ръката му в знак на съгласие, за да потърси утеша и да се успокои. Те забързаха, за да настигнат трудно различимата фигурка пред тях.

Мишевъл зави наляво и прекоси до средата площада северно от Евтината улица, където една по-тясна улица отново продължаваше на изток. Мъглата по нея изглеждаше непрогледна.

— Тъмната улица — обясни Мишевъл.

Фафърд кимна, за да покаже, че я познава.

— „Тъмна“ е слаба дума, аз бих я нарекла прекадено прозрачна тази нощ — обади се Влана с нервен смях, в който все още се долавяха истерични нотки и който завърши в пристъп на задавено кашляне. Когато успя да прегълътне, тя допълни задавено: — Проклетата нощна мъгла на Ланхмар! Какъв ужасен град!

— Тук сме много близо до Голямото солено блато — обясни Фафърд.

В думите му наистина се съдържаше част от истината. Прострял се в низините между блатото, Вътрешното море, река Хлад и равните ниви на юг, напоявани от каналите, свързани с Хлад, Ланхмар с безбройните си комини беше също жертва на мъгли и черни смогове. Не бе чудно, че жителите му бяха възприели черната тога като официално облекло. Някои твърдяха, че тогата в началото била бяла

или бледокафява, но толкова бързо се покривала със сажди, изисквайки непрекъснато пране, че един съобразителен управник узаконил онова, което природата или цивилизацията вече били предопределили.

На средата на улица Коларска една таверна изплува от чернилката. Покрита със сажди фигура на широко отворила паст змия, изработена от белезников метал, висеше вместо знак. Минавайки под нея, те минаха през врата и видяха потънала в мръсотия кожена завеса, през процепа на която пулсираше светлината на факли и се разнасяше шум, смесен с острия мириз на алкохол.

Веднага след „Сребърната змиорка“ Мишелов ги поведе по коридор, потънал в мастиленочерна тъмнина, за да се озоват накрая извън източната стена на таверната. Трябаше да вървят в колона по един, опипвайки пътя си покрай грубата, покrita с лепкави сажди тухлена стена и внимавайки да не се загубят един друг.

— Сега внимателно, защото има гъол — предупреди ги Мишелов. — Дълбок е колкото Външното море.

Коридорът се разшири. Отразена светлина на факли, пробила по някакъв начин през плътната мъгла им даваше възможност да се ориентират най-общо къде се намират. Вдясно продължаваше все същата лишена от прозорци стена. Вляво, на гърба на „Сребърната змиорка“, се беше сгущила потискаща с вида си, полуразпаднала се постройка от потъмнели тухли и почерняло от старост и мръсотия дърво.

На Фафърд и Влана тя се стори напълно изоставена, докато не вдигнаха глави към етажа директно под полусрутения покрив. Трудно различими светли точки и линии просветваха около и през неясно различаващите се три прозореца. Долу, пресичайки Т-образното празно пространство, на което се намираха, минаваше тясна алея.

— Алеята на Костите — поясни Мишелов с донякъде приповдигнат тон. — Аз я наричам булеварда на Лайната.

— Лесно е да се разбере — каза Влана.

Сега вече тя и Фафърд можеха да различат дълга, тясна, дървена външна стълба, стръмна и полусрутена, без перила, която водеше към осветения най-горен етаж. Мишелов взе шишетата от Фафърд и доста бързо се изкачи по нея.

— Последвайте ме, когато стигна до горната площадка — извика им той. — Мисля, че ще те издържи, Фафърд, но по-добре е да се качваме един по един.

Фафърд леко избута Влана пред себе си. След поредното полуистерично изсмиване и кратка пауза посред стълбата, за да се справи с новия пристъп, на задавена кашлица, тя стигна до Мишелов, очакващ ги пред някакъв вход, през който се изсипваше сноп светлина, бързо задушавана от нощния смог. Той леко се държеше за голяма, неизползвана кука за лампа от ковано желязо, здраво забита в една каменна секция на външната стена. С лек поклон той отстъпи встрани и Влана влезе.

Фафърд я последва, стараейки се да стъпва по стъпалата колкото може по-близо до стената, готов да се хване някъде, ако се наложи. Стълбището заплашително скърцаше и се огъваше под тежестта му. Непосредствено преди площадката едно стъпало се счупи с глух пукот на полуизгнило дърво. Фафърд се просна колкото можеше по-леко на четири крака, разпределляйки тежестта си върху възможно повече стъпала, и ядно изруга.

— Не се притеснявай, пиенето е в безопасност — весело се обади Мишелов отгоре.

Останалата част от стълбището Фафърд трябваше да изпълзи на четири крака с кисело изражение на лицето, но не посмя да се изправи, преди да се озове във входа. Когато стори това, той едва не ахна от изненада.

Сравнението беше като да се изтрие патината от евтин месингов пръстен, за да се разкрие под нея първокачествен диамант, блеснал с всички цветове на дъгата. Богати драперии, някои от които проблясващи с бродерии от злато и сребро, покриваха стените, освен по местата, където се намираха скритите зад щори прозорци — а самите щори бяха позлатени. Подобни, но малко по-тъмни тъкани се спускаха от ниския таван, за да образуват пищен балдахин, в който проблясваха като звезди златни и сребърни искри. Наоколо бяха разпръснати възглавници и ниски масички, по които горяха свещи. По лавиците покрай стените бяха грижливо подредени още неизброимо много свещи, различни свитъци, съдове, стъкленици, бутилки и кутии, покрити с емайл. Зад ниска тоалетна масичка, покрита с мазила и скъпоценности, се виждаше огледало в сребърна рамка. В огнището на

голямата камина беше поставена малка, старателно боядисана с вакса метална печка, върху която имаше орнаментиран мангал. До печката имаше подредена пирамида от тънки, на смолени факли с обгорени краища — очевидно подпалки, — както и други пирамидки с подпрени една за друга метлички, четки за под, малки, къси цепеници за горене и блестящи черни въглища.

На нисък постамент до камината бе поставен на къси крака широк диван с висока облегалка, застлан със златотъкана покривка. На него беше седнало слабичко бледо момиче с деликатни красиви черти на лицето, облечено в рокля от тежка пурпурна коприна, извезана със сребро и пристегната със сребърна верига. Чехлите й бяха изработени от бялата кожа на снежна змия. Сребърни шноли, обсипани с аметисти, оформяха високия черен кок на косата й. Раменете й бяха заметнати с хермелинова пелерина. С някаква неспокойна грациозност тя беше протегнала тънката си бяла ръка към Влана, която коленичи пред нея, предпазливо поглеждана от ръката и наклони глава, покривайки я с лъскавата си, права, тъмнокафява коса, за да притисне устни в нея.

Фафърд беше щастлив да види, че неговото момиче се държи подобаващо в тази определено странна, макар и очарователна ситуация. Той хвърли поглед към дългите, обути в червени чорапи крака на Влана и забеляза, че подът навсякъде е застлан и при това на някои места на няколко ката, с дебели, плътно изтъкани многоцветни килими от най-доброто възможно качество, което можеше да бъде внесено от земите на Изток. И, преди да осъзнае какво прави, пръстът му се стрелна към Сивия Мишелов:

— Ти си крадецът на килими! — обяви той. — Ти също си и крадецът на свещи! — продължи той, говорейки явно за двете серии останали неразгадани кражби, които бяха в устата на всички ланхмарци преди месец, когато той и Влана пристигнаха в града.

С безстрастно изражение на лицето Мишелов сви рамене, а после неочеквано се усмихна със звезди в очите и се втурна в импровизиран танц с много подскоци и завъртания, който го доведе зад гърба на Фафърд, където той с ловко движение дръпна огромния халат с качулка и дълги ръкави от снажните му рамене, разтърси го във въздуха, внимателно го сгъна и го оставил на една от възглавниците.

След дълга, неуверена пауза момичето в пурпурната рокля потупа със свободната си ръка златистата покривка до себе си и Влана

седна до нея, като внимаваше да не е твърде близо. След миг двете започнаха да си шепнат нещо и инициативата беше на Влана, макар и не така очевидно.

Мишелов съблече собствения си сив плащ с качулка, сгъна го с подчертано внимание и го оставил до връхната дреха на Фафърд. След това те разкопчаха коланите с мечовете и Мишелов ги положи поотделно върху съннатия халат и плаща.

Останали невъоръжени и освободени от излишните одежди, двамата изведнъж се превърнаха в младежи с чисти, добре избръснати лица. И двамата бяха стройни, въпреки изпъкналите мускули по ръцете и бедрата на Фафърд, който беше с дълга златочервена коса, покриваща плещите му, докато косата на Мишелов беше тъмна и подстригана на бретон. Единият беше облечен в туника от кафява кожа с вплетени медни нишки, а другият бе останал по жилетка от грубо изтъкана сива коприна.

Те се усмихнаха един на друг. За първи път в усмивките им имаше притеснение, може би поради факта че се бяха превърнали в момчета. Мишелов прочисти гърло и като се поклони леко, без да откъсва поглед от Фафърд, направи жест с отпусната ръка и разперени пръсти към дивана и преодолявайки първоначалното си запъване, предложи все пак достатъчно гладко:

— Фафърд, добри ми приятелю, позволи ми да те представя на моята принцеса. Ивриан, скъпа, приеми Фафърд великодушно, защото тази вечер с него се бихме опрели гръб в гръб срещу трима и ги победихме.

Фафърд пристъпи напред, леко се поклони, докосвайки с гривата на златистата си коса обсипания със звезди балдахин, и коленичи пред Ивриан точно както беше постъпила Влана. Протегнатата към него нежна ръка сега изглеждаше по-стабилна, макар все още да потрепваше едва-едва, както той установи, когато я докосна. Внимателно, сякаш държеше коприна, изтъкана от белоснежна паяжина, той я поднесе до устните си, докосна я с тях и неуспял да се отърси от притеснението си, промълви някакъв комплимент.

Поне в този момент той не почувства, че Мишелов е също така неспокоен, а дори може би и повече, молейки се Ивриан да не се престарае в ролята си на принцеса, да не отблъсне гостите, да не се свлече, треперейки или разплакана, да не изтича, за да се сгуши в него,

или да се скрие в някоя от другите стаи, защото Фафърд и Влана бяха буквално първите живи същества — хора или животни, благородници, богаташи или роби, които бе довеждал или на които бе позволил да пристъпят в разкошното гнездо, създад за аристократичната си любима, с изключение на двете птички, които неспокойно пърхаха в сребърната клетка, окачена от другата страна на камината.

Независимо от своята проницателност и от това, че вече се беше превърнал в циник, Мишелов изобщо не можеше да схване, че само поради неговото очарователно, но абсурдно ухажване на Ивриан тя все още не съумяваше да се отърси от ролята си на кукла, въпреки че беше по принцип смело и земно момиче, което бе избягало с него преди четири луни от килията за изтезания на баща си.

Но виждайки Ивриан най-сетне да се усмихва, докато Фафърд все така внимателно освобождаваше ръката ѝ, за да отстъпи, Мишелов въздейна с облекчение, взе два сребърни бокала и две сребърни халби, ненужно ги избръса с копринена кърпа, старательно избра бутилка с виолетово вино, а после с усмивка в посока на Фафърд извади тапата на едното от шишетата, които севернякът беше донесъл, напълни четирите блестящи чаши до ръба и ги поднесе на останалите.

С поредното прочистване на гърлото, но без сянка на запъване този път той отправи тост:

— За моята най-голяма кражба до момента в Ланхмар, която, искам или не, ще трябва да разделя шейсет на шейсет с... — и тук той не можа да устои на неочеквания импулс — с този голям, дългокос и непохватен варварин тук! — И той изпразни три четвърти от халбата си, пълна с приятно изгарящо вино, подсилено с бренди.

Фафърд отпи от своята до половината и произнесе ответен тост:

— За най-некромния, но най-подреден и цивилизиран дребен тип, с когото някога ми се е случвало да деля плячка — и допи на един дъх остатъка, усмихна се широко, показвайки с белите си зъби, и подаде празната си халба.

Мишелов я напълни, доля и своята, а след това приседна до Ивриан и изсипа в ската ѝ камъните от малката торбичка, която беше взел от Фисиф. Те блеснаха в своето ново, достойно за завист място.

Ивриан сепнато се дръпна и едва не ги пръсна на пода, но Влана нежно я хвани за ръката, за да я успокои, наведе се над камъните, ахна от учудване и възхищение и бавно вдигна поглед на завист към бледата

девойка, след което започна настойчиво, но усмихнато нещо да ѝ шепне. Фафърд разбра, че Влана се преструва, но играе ролята си вещо и сигурно, защото Ивиан скоро закима енергично и след малко също зашепна в отговор. По нейна молба Влана подаде кутийка, покрита със син емайл и обкована отвътре със сребро, след което прехвърлиха скъпоценностите от ската на Ивиан в нея. После Ивиан я остави близо до себе си и двете продължиха да бъбрят.

Допивайки на малки гълтки своята втора халба, Фафърд беше започнал да се отпуска и реши да обърне по-сериозно внимание на заобикалящата го обстановка. Първоначалното замайване при вида на тази тронна зала в предградието, многоцветния лукс, контрастиращ на тъмнината, калта, мръсотията, прогнилото стълбище и булеварда на Лайната в непосредствена близост, бе произведено и едва сега той започна да забелязва занемареността под великолепните покривки.

Тук-там между драперите също можеше да се забележи черно и изгнило или сухо и напукано дърво, което изпускаше неприятна миризма. Подът под килимите беше издънен, особено в центъра на стаята. Едра хлебарка се спускаше по златотъканата драперия, а друга се беше упътила към дивана. През щорите проникваха струйки от нощния смог, образувайки полупрозрачни тъмни арабески върху позлатата. Камъните, с които беше изсидана камината, бяха изстъргани и боядисани, но хоросанът между тях се бе изронил и затова някои се бяха разхлабили, а други съвсем липсваха.

Мишелов, който се беше захванал да запали огън в печката, набута подпалката, запалена от мангала вътре, затвори вратичката и се обърна. Той сякаш прочете мислите на Фафърд, защото взе няколко конусчета с благовония, запали ги от мангала и ги разпредели из стаята в блестящи, плитки месингови купички, без да пропусне възможността да смаже по пътя си едната хлебарка с крак, а другата с юмрук. След това напъха копринени парцали в най-широките пролуки зад щорите, отново взе в ръка сребърната си халба и за момент погледна Фафърд в упор, като че ли предизвиквайки го да каже, макар и една дума против разкошната, но малко смешна кукленска къщичка, която беше подредил за своята принцеса.

В следващия момент той отново се усмихна и повдигна халбата си в приветствен жест към Фафърд, който направи същото. Нуждата да

си налеят пак ги приближи един към друг. Едва помръдвайки с устни, Мишелов прошепна със сладък глас:

— Бащата на Ивриан беше благородник. Убих го с черна магия, ако не се лъжа, докато се опитваше да ме довърши на масата за изтезания. Един жесток човек, жесток дори към дъщеря си, но все пак благородник, поради което Ивриан е напълно непригодна както да се брани, така и да се грижи за себе си. Гордея се, че мога да й осигуря даже още по-добър стил на живот, отколкото баща ѝ с всичките му слуги и камериерки.

Потискайки неволно възникналото чувство на неодобрение от това отношение, Фафърд кимна и каза дружелюбно:

— Мога само да призная, че с откраднатото си направил един малък палат, съвсем достоен за повелителя на Ланхмар Карстак Овартаморт или за Краля на кралете в Тиилинилит.

Откъм дивана Влана се обади с дрезгавия си контраалт:

— Сиви Мишелов, твоята принцеса би желала да чуе за тазвечерното приключение. Освен това може ли да пием още по чаша?

— Наистина, Мишко — потвърди Ивриан.

Потискайки неволната си гримаса от споменаването на предишното му прозвище, Мишелов погледна Фафърд за съгласие, получи утвърдително кимване и се впусна в разказ. Но преди това сервира вино на момичетата. Тъй като нямаше достатъчно, за да напълни чашите им, той отвори следващото шише, помисли и отвори всичките три, поставяйки едно до дивана, едно до изтегналия се върху пръснатите по килима възглавници Фафърд и запази едно за себе си. Широко отворените очи на Ивриан показваха как тя посреща този сигнал за сериозно запиване. Влана гледаше с насмешка и леко раздразнение, но никоя не се реши да отправи критика на глас.

Мишелов разказа много добре историята — това, как бяха обрали крадците, изигравайки артистично части от нея, особено момента, когато подобната на плъх маймуна, преди да избяга, се беше изкатерила по гърба му и беше опитала да му издере очите. Разказът му бе прекъснат само два пъти.

Когато той каза: „И когато със свистене измъкнах Скалпел...“, Фафърд бе отбелязал:

— О, значи имаш прозвище както за меча си, така и за самия себе си?

Мишелов се стегна:

— Да, а кинжала си наричам Котешки нокът. Да нямаш възражения? Може би ти се струва детинско?

— Съвсем не! Моя собствен меч съм нарекъл Сивия жезъл. Всички оръжия са посвоему живи, цивилизовани и заслужават свои имена. Моля те, продължавай.

И когато спомена за неизвестната твар, която беше съпроводждала крадците (и се бе опитала да му извади очите!), Ивриан пребледня и потръпвайки, каза:

— Мишко! Това ми звучи като помощник на зъл маг!

— Магьосник — коригира я Влана. — Злодеите от гилдията не се занимават с жени, освен да задоволяват с тях похотта си срещу заплащане или насила. Но Кровас — сегашният им крал, макар и суеверен, е известен с това, че взема всички предпазни мерки, така че може да е привлякъл някой магьосник на служба.

— Това ми изглежда доста вероятно и ме изпъльва с ужас — съгласи се Мишелов със зловещ глас и пламнал поглед. В действителност той нито вярваше на това, което казва, нито чувстваше ужас; той беше толкова изпълнен с ужас, колкото има в девствена прерия, но с готовност приемаше всичко, което можеше да подсили представянето му.

Когато свърши, момичетата с блесък и обич в очите вдигнаха тост за него и Фафърд, поздравявайки ги за тяхната хитрост и смелост. Мишелов се поклони със светнал поглед, просна се на килима с въздишка на изтощение, избърса чело с копринена кърпичка и отпи голяма гълтка.

След като поиска съгласието на Влана, Фафърд разказа за техните приключения, свързани с бягството им от Северната провинция — той, от неговия клан, а тя, от пътуваща трупа — както и за придвижването им към Ланхмар, където се бяха настанили в хан за артисти близо до площада на Тайнствените удоволствия. Ивриан се притисна до Влана, потрепервайки при случките, свързани с магия, и явно изпитвайки колкото удоволствие, толкова и страх от разказа на Фафърд. Последният си каза, че е естествено едно момиче кукла да обича разкази за духове, макар да се питаше дали нейното наслаждение щеше да бъде така голямо, ако тя знаеше, че разказите му за духове са съвсем истински. Тя обаче живееше в някакъв въображаем

свят и той беше сигурен, че това, макар и донякъде, отново е дело на Мишелов.

Единственият съществен детайл, който той пропусна в разказа си, бе твърдата решимост на Влана да отмъсти по най-чудовищен начин на гилдията на крадците за това, че бяха измъчвали до смърт съучастниците й и че я бяха изгонили от Ланхмар след опита ѝ да краде неорганизирано под прикритието на мим. Разбира се, той не спомена и даденото от него обещание — доста необмислено, както вече считаше — за помощ в цялата тази кървава история.

След като свърши и заслужи аплодисменти, той установи, че гърлото му е пресъхнало, но когато реши да го освежи, установи, че както халбата му, така и шишето са празни, макар да не се чувствува и в най-малка степен пиян, може би защото, казващ си той, бе издухал с думите целия алкохол по време на разказа си.

Мишелов изживяваше същата трагедия и също не беше пиян... макар в речта му да се появяваха загадъчни паузи, съпроводени с втренчвания в безкрайността, преди да отговори на въпрос или да направи коментар. След една особено дълга замечтана пауза той предложи на Фафърд да го съпроводи до „Змиорката“, за да купи този път той пиене.

— Но в нашето шише има още много вино — протестира Ивиан. — Или най-малкото има още — коригира се тя, макар от шишето да не се разнесе никакъв звук, когато Влана го разклати. — Освен това, ти имаш тук най-различни вина.

— Не от този сорт, мила, а и нали знаеш, че първото правило е никога да не ги смесваш — обясни Мишелов, размахвайки пръст. — Подобна практика руши здравето и... да, води до лудост.

— Скъпа — намеси се Влана, потупвайки съчувствено Ивиан по китката, — винаги идва момент, когато мъжете, които са истински мъже, просто имат нужда да излязат. Това е безкрайно глупаво, но такава им е природата и те не могат да избягат от нея, повярвай ми!

— Но, Мишко, страх ме е. Разказът на Фафърд ме изплаши. Твоят също... знам, че ще ми се причуват познатите звуци зад пердетата, когато ви няма, знам!

На Фафърд му се струваше, че изобщо не я е страх, а просто изпитва удоволствие да се плаши сама и да демонстрира власт над възлюбения си.

— Моя най-скъпа — възрази Мишелов с леко изхълцване в началото, — цялото Вътрешно море, цялата Земя на осемте града и всичките планини на Тролите, стигащи в своето великолепие до небето, са разположени между тебе и вкочанените от студ духове на Фафърд или може би — извини ме, приятелю, но нали все пак и това е възможно — неговите халюцинации, заплетени във верига от случайности. А що се отнася до „познатите“ ти звуци, фу! Те никога не са се дължали на нещо друго, освен на гадните, но напълно естествени питомци на отвратителни старици и вдетинили се старци.

— „Змиорката“ е само на една крачка, лейди Ивриан — обади се Фафърд, — а и до вас ще бъде скъпата ми Влака, която порази най-големия ми враг с едно-единствено хвърляне на камата, която продължава да носи.

Поглеждайки за миг Фафърд с гневен поглед, който казваше: „Що за начин да се успокои едно изплашено момиче!“, Влана весело допълни:

— Нека глупчовците да вървят, мила. Това ще ни даде възможност да си поговорим за тях насаме, започвайки от опиянените им глави и свършвайки с неспокойните им крака.

Така Ивриан се остави да бъде убедена, а Мишелов и Фафърд бързо се измъкнаха през вратата, за да не дадат на нощния смог да нахлуе. Бързите им стъпки по стълбището ясно можеха да се чуят вътре. Старото дърво стенеше и скърцаше, но този път не се чу пукотът на счупено стъпало или шум от друго нещастие.

Докато изчакваха донасянето на поредните четири шишета от избата, двамата нови другари си поръчаха по една халба от същото подсилено вино, или поне от почти същото, и се настаниха в края на дългия тезгях в шумната таверна. Мишелов ловко ритна един плъх, който подаваше черната си глава от своята дупка.

След като размениха комплименти за момичетата си, Фафърд попита предпазливо:

— Между нас казано, мислиш ли, че има нещо в твърдението на твоята сладка Ивриан, че онази малка черна твар, която съпровождаше Сливикин и другия крадец на гилдията, е помощник на магъосник или поне негов питомник, обучен да играе ролята на посредник и да съобщава за провалите на своя господар или на Кровас, или и на двамата?

Мишелов безгрижно се засмя.

— Ти измисляш невъзможни неща от нищото, скъпи ми братко варварин, ако мога така да се изразя. *Imprimus*, ние изобщо не знаем със сигурност дали онази твар е била свързана с крадците на гилдията. Спокойно може това да е било бездомно коте или някакъв набрал смелост едър плъх, ето като този например! — и той отново ритна с крак. — Но, *secundus*, даже ако приемем, че това създание принадлежи на магъосник, работещ за Кровас, как би могло то да докладва нещо полезно? Не вярвам в разказите за животни, които говорят... е, не става дума за папагали и други подобни, които могат само да... папагалстват, както и не вярвам, че има такива, които да използват езика на жестовете, сложен колкото този на хората. Или да не би да си представяш, че тази твар си топва лапата в съд с мляко и написва доклада си на пергамент, разстлан на пода? Ей, ти там, на касата! Къде са ни шишетата? Да не би плъховете да изядоха момчето, което слезе за тях онзи ден? Или може би е умряло от глад, докато търси избата? Я му кажи да побърза, а междувременно допълни чашите! Не, Фафърд, даже ако приемем, че зверчето директно или не е създание на Кровас и че се е върнало в Дома на крадците след малката ни акция, какво може то да им каже там? Само, че нещо се е издънило при обира в дома на Женгао. За което те и сами ще се досетят по закъснението на крадците и тяхната охрана.

Фафърд се намръщи и промърмори упорито:

— Косматият мушморок би могъл все пак да опише външността ни на господарите на гилдията, а те могат да се сетят кои сме и да ни нападнат по домовете. Както могат да направят това и Сливикин с дебелия му приятел, когато се оправят от цицините по главите.

— Скъпи ми приятелю — каза успокоително Мишелов, — още веднъж те моля да проявиш разбиране, но ме е страх, че от това силно вино си се задръстил. Ако в гилдията знаеха как изглеждаме или къде живеем, щяха да са ни досадили още преди дни, седмици, не — месеци. Или може би трябва да приема, че ти не знаеш, че за свободно практикуващи крадци или даже за извършване на несанкционирана кражба между стените на Ланхмар наказанието е смъртна присъда, ако е възможно да бъде изпълнена след изтезанието.

— Знам всичко това и моето нещастие е по-голямо даже и от твоето — сопна се Фафърд и след като закле Мишелов да мълчи, му

разказа историята за вендетата на Влана срещу гилдията и нейните напълно сериозни мечти за всеобхватно отмъщение.

Докато разговаряха така, пристигнаха четирите платени шишета, но Мишелов поръча да бъдат допълнени пръстените им халби. Фафърд довършваше разказа си.

— И като последица на едно обещание, дадено от едно влюбено и неопитно момче някъде из южните покрайнини на Северната провинция, ето сега съм един вече отрезвен — добре де, не точно в този момент — мъж, от когото непрестанно се иска да обяви война на една сила, каквато е Карстак Овартаморт, защото мисля, че ти е известно, че гилдията има местни представители из всички по-малки и по-големи градове по тези земи, да не говоря за споразуменията за предаване на нарушителите, сключени с организации на бандити и крадци в другите страни. Много обичам Влана, не ме разбирай криво, и тя самата е един опитен крадец, без чиито напътствия трудно бих оживял дори след първата ми седмица в Ланхмар, но по този въпрос тя сякаш има възел в главата, който нито логика, нито убеждаване могат да разхлабят. А аз, как да ти кажа... през месеца, откакто сме тук, разбрах, че единственият начин да оцелееш сред цивилизацията е да спазваш неотклонно неписаните й закони — много по-важни, отколкото онези издялани върху камък — и да ги нарушаваш само при опасност, при това в абсолютна тайна, и то след като си взел всички предпазни мерки. Както постъпих тази нощ... но не мисли, че това е първата ми проява.

— Напълно ясно е, че е лудост да се напада гилдията директно, и в това логиката ти е перфектна — коментира Мишелов. — Ако не можеш да разубедиш твоето най-прекрасно момиче от тази налудничава идея или хитро да я отклониш от нея — а аз виждам, че тя е безстрашна и целеустремена — тогава трябва мъжествено да откажеш изпълнението на това й желание.

— Ясно е, че трябва да го направя — съгласи се Фафърд, допълвайки донякъде обвинително, — макар, доколкото схващам, ти да й каза, че охотно би прерязал гърлата на двамата, които оставихме само в безсъзнание.

— Това беше само проява на кавалерско чувство, човече! Нима би желал да се държа невъзпитано пред твоето момиче? Така можеш да разбереш колко много държа на тебе още от самото начало! Но,

извинявай, единствено приятелят на една жена може да я сърди. Както трябва и ти да постъпиш в този случай.

— Ясно е, че трябва да го направя — натъртено повтори Фафърд с убеждение. — Бих бил идиот да се захвана с гилдията. Но, разбира се, ако ме хванат, те ще ме убият така или иначе за това, че съм на свободна практика. От друга страна, да нападнеш гилдията безразсъдно, да убиеш крадец на гилдията ненужно, само да си помислиш да се държиш, както ме карат да сторя това... абсолютна лудост!

— Това не само би означавало да си пиян, тъпоумен идиот, не, това значи, че избираш без никакво съмнение да гниеш на три дни път от онзи император на всички болести, Смъртта. На злонамерените атаки и удари, насочени срещу самата й организация, гилдията отвръща с десеторно по-голямо ожесточение, отколкото при обикновени нарушения на правилата. Всички планирани обири и други кражби ще бъдат отложени и цялата мощ на гилдията и нейните съюзници ще бъдат мобилизираны единствено срещу тебе. Дори ми се струва, че имаш по-големи шансове да превземеш сам двореца на Краля на кралете, отколкото да се опълчиш срещу по-незначителните членове на гилдията. Като се имат предвид размерите ти, силата ти и съобразителността ти, може да си равен на цял отряд, но едва ли си армия. Така че не отстъпвай нито крачка пред Влана специално по този въпрос.

— Съгласен! — каза Фафърд с висок глас, разтърсвайки жилавата десница на Мишелов в смазващо ръкостискане.

— Сега, мисля, би следвало вече да се върнем при момичетата — предложи Мишелов.

— След още едно питие, за да оправим сметката. Момче!

— Става — и Мишелов бръкна за кесията си, но Фафърд възмутено възрази. Накрая хвърлиха жребий, който Фафърд спечели, и с голямо задоволство отброя няколко сребърни смердука на мръсния тезгях, по който имаше кръгли следи от дъната на безброй халби, като че ли на времето си бе служил за работна маса на някакъв побъркан геометър. Двамата с труд се изправиха на крака и Мишелов ритна дупката на плъха за последен път, просто така, за късмет.

При този жест мислите на Фафърд направиха завой назад и той каза:

— Дори ако онази твар не може да пише или говори, независимо дали ще го прави с лапи, или уста, все пак е възможно да ни е проследила от разстояние, да е запомнила мястото, където живееш, и да се е върнала в Дома на крадците, за да доведе господарите си при нас като хрътка!

— Ето сега в тебе заговори проницателният здрав разум — каза Мишелов. — Хей, момче, едно ведро бира за вкъщи. Веднага! — И забелязал неразбиране в погледа на Фафърд, той обясни: — Що го разлея покрай „Змиорката“, както и из коридора, за да не надушат следите ни. Да, а също ще плисна и високо по стените.

Фафърд кимна мъдро:

— Значи правилно помислих, че трябва да пия, докато не подмина точката на задръстване в главата си.

Влана и Ивриан, потънали в оживен разговор, трепнаха при оглушителния тропот нагоре по стъпалата. Дори препускащи хипопотами трудно биха вдигнали повече шум. Скърцането и стенанията бяха застрашителни и даже се чу пукотът на две счупени стъпала, но трополящите стъпки приближаваха неотклонно. Вратата рязко се отвори и двамата им любими се втурнаха през подалата се гъба на нощния смог, прецизно отсечена от стеблото си след затръшване на вратата.

— Както ви обещах, върнахме се само след миг — извика Мишелов на Ивриан.

Фафърд тежко се упъти напред, без да обръща внимание на скърцащия под, за да извика на свой ред:

— Скъпо мое сърце, така ужасно ми липсваше — при които думи хвана Влана, независимо от протестите и съпротивата ѝ, притисна я и я целуна звучно, преди да я отпусне отново на дивана.

Малко странно, но Ивриан беше онази, която изглеждаше сърдита на Фафърд, а не Влана, която се усмихваше с обич, макар и малко замаяна.

— Фафърд! — обърна се тя смело, опряла малки юмручета на тесния си ханиш, с високо вдигната брадичка и блясък в тъмните очи. — Обичната ми Влана ми разказа за неописуемо възмутителните неща, които гилдията на крадците е причинила на нея и на скъпите ѝ приятели. Извинете ме за откровения начин, по който говоря на човек, с когото едва съм се запознала, но мисля, че съвсем не е проява на

мъжественост от ваша страна да ѝ отказвате справедливото отмъщение, което тя желае и напълно заслужава. Това, Мишко, се отнася и до тебе — ти, който се похвали пред Влана за онова, което би направил, ако бе знаел, и също ти, който в подобен случай не изпита скрупули да убиеш собствения ми баща — или онзи, който твърдеше, че ми е баща — за подобни жестокости!

Ясно беше на Фафърд, че докато той и Сивия Мишелов, без да бързат, се заливаха в „Змиорката“, Влана бе разказала на Ивриан една без съмнение под силена версия за неприязната ѝ към гилдията и без скрупулно се бе възползвала от малко книжното ѝ романтично съчувствие, както и от възвишението ѝ разбирания за рицарска чест. Също така му беше ясно, че Ивриан е повече от леко пийнала. На ниската масичка до тях можеше да се види изпразнената на три четвърти бутилка с виолетово вино от далечния Кираей.

Въпреки това на него не му хрумна нищо друго, освен безпомощно да разпери големите си ръце и да наклони глава повече, отколкото ниският таван го правеше необходимо, особено под гневния поглед на Ивриан, чието въздействие се подсилваше и от погледа на Влана. В крайна сметка ТЕ бяха правите. ТОЙ беше обещал.

При създалата се ситуация Мишелов се оказа човекът, който се опита пръв да оправи нещата.

— Е, хайде, миличка — извика той развеселено, докато танцуваше из стаята, запушвайки с копринени парциали нови пукнатини срещу сгъстяващия се нощен смог и разпалвайки огъня в печката, — както и ти, великолепна лейди Влана. Та нали през изминалния месец Фафърд успя да нарани Гилдията на крадците там, където най-много боли — по кесиите, провиснали между краката им. Неговите удари по плячката, награбена от крадците, са като жестоки ритници в слабините им. Появрайте, това боли повече, отколкото да им откраднеш живота с бързи, почти безболезнени удари на меча. А тази вечер и аз му помогнах в неговата достойна за уважение цел... и охотно ще го направя пак. Хайде, да пием всички — ръцете му ловко отпушиха със звук новото шише и той се стрелна, за да допълни чаши и бокали.

— Но това е отмъщение на търговец! — сряза го презрително Ивриан, която по-скоро изглеждаше раздразнена, отколкото умиротворена. — Знам, че в сърцата си и двамата сте истински нежни

рицари, въпреки че се опитвате да се измъкнете! Вие трябва поне да донесете на Влана главата на Кровас!

— И какво ще направи тя с нея? Какво друго ще постигнем, освен да изцапаме килимите? — умолително запита Мишелов.

Междувременно Фафърд, съbral накрая мислите си, коленичи и бавно каза:

— Многоуважаема лейди Ивриан, истина е, че аз тържествено обещах на обичната си Влана да ѝ помогна в нейното отмъщение, но това беше, когато все още се намирах в Северната провинция, където кръвното отмъщение е нещо нормално, нещо санкционирано от обичаите и прието от всички кланове, племена и братства на дивите северняци. В моята наивност аз мислех за отмъщението на Влана като за нещо от този вид. Но тук, в центъра на цивилизацията, откривам, че всичко е по-различно и че правила и обичаи са обърнати с главата надолу. И все пак в Ланхмар или на север човек трябва да съблюдава правилата и обичаите, за да оцелее. Тук парите са всевластен идол, поставен най-високо, и няма значение дали човек се поти, краде, потиска другите, или плете заговори, за да ги получи. Тук отмъщението е извън всички правила и се наказва по-строго от проявите на насилие от страна на луди. Помислете, лейди Ивриан, че ако аз и Мишелов донесем на Влана главата на Кровас, тя и аз ще трябва да избягаме от Ланхмар начаса, защото всички ще се опълчат срещу нас; вие на свой ред без никакво съмнение ще загубите тази приказна страна, която Мишелов е създал от любов към вас, и ще трябва да постъпите като нас, за да бъдете с него просяци, преследвани през остатъка от живота си.

Речта му беше чудесно построена и представена, но... нямаше никакъв ефект. Още докато Фафърд говореше, Ивриан рязко взе новонапълнения си бокал и го пресуши. Сега тя стоеше изпъната като войник, бледото ѝ лице беше пламнало и с унищожителен тон тя се обърна към коленичилия в краката ѝ Фафърд:

— Ти правиш сметки! Ти ми говориш за неща — и тя махна с ръка към многоцветното великолепие около себе си, — които са просто някаква собственост, та макар и скъпа, когато става дума за заложена чест? Ти си дал на Влана своята дума. О, наистина ли вече няма рицарство? Но това се отнася и до тебе, Мишко, до тебе, който се

закле, че ще прережеш нещастните гърла на тези двама непоносими крадци на гилдията.

— Не съм се клел — възрази Мишелов меко, отпивайки голяма глътка, — а просто казах, че бих го направил.

Фафърд можа само отново да свие рамене, сгърчвайки се вътрешно, докато отпиваше от лекарството в сребърната си халба. Защото Ивриан използваше същия обвинителен тон и сипеше същите несправедливи, но разкъсващи сърцето аргументи, които би използвала и Мор, майка му, или Мейра — неговата любима съпруга от Северния клан, изоставена от него, докато носеше в утробата си детето му.

С майсторски ход Влана опита леко да издърпа Ивриан на мястото й на дивана.

— По-спокойно, мила моя — умолително каза тя. — Ти говори така добре за мен и моята кауза, че, повярвай, аз съм ти страшно благодарна. Думите ти събудиха в душата ми едно чудесно чувство, което бе мъртво вече толкова години. Но измежду всички ни тук ти си единственият истински аристократ и разбираш висшите повели. Ние, тримата, не сме нищо друго, освен крадци. Чудно ли е тогава, че за някои от нас сигурността стои над честта или над дадената дума и че така старателно се опитваме да не рискуваме живота си? Да, ние сме трима крадци и аз съм в малцинство. Така че не говори повече за чест и за неудържима смелост, а просто седни и...

— Искаш да кажеш, че и двамата се страхуват да отправят предизвикателство на Гилдията на крадците, нали? — произнесе Ивриан с широко отворени очи и устни, изкривени в гримаса на отвращение. — Винаги съм мислела, че Мишко е най-напред благородник и едва след това крадец. Краденето е нищо. Баща ми живееше благодарение на жестоки кражби от богатите търговци и съседи, не така могъщи като него, но независимо от това си оставаше аристократ. О, вие и двамата сте страхливци! Бездушни страхливци! — завърши тя с пламтящ поглед на студено презрение, отправен първо към Мишелов, а после и към Фафърд.

Последният повече не можеше да издържа. Той скочи на крака с почервяло лице и свити юмруци, без да осъзнава силата, с която стиска празната си халба, и без да чува заплашителния стон, с който подът се огъва под неочекваното му движение.

— Аз не съм страхливец! — извика той. — Аз ще се опълча срещу Дома на крадците, ще ти донеса главата на Кровас и ще я хвърля окървавена в краката на Влана. Кълна се, нека ми е свидетел Кос, Бога на съдбата, в почернелите кости на баща ми Налгрон и в меча му, Сивия жезъл, който е сега на кръста ми! — той се потупа по лявото бедро, не намери там нищо друго, освен туниката си, и трябваше да се задоволи просто да посочи с трепереща ръка колана и окачения на него в ножница меч, който лежеше върху грижливо скънатия му халат. След това стана, допълни халбата си, разливайки вино по пода, и я пресуши.

Сивия Мишелов започна да се смее с висок melodичен кикот. Всички го изгледаха недоумяващо. Той скочи с танцова стълка до Фафърд и широко ухилен запита:

— А защо пък не? Кой казва, че го е страх от гилдията? Кой би се обезпокоил от перспективата за тази смешно лека задача, след като знаем, че всички те, даже Кровас и управляващата му клика, са духовни пигмеи, ако говорим за техните умения, сравнени с мен или Фафърд тук? Току-що ми хрумна един удивително прост и напълно безотказан план за влизане в Дома на крадците и дори във всяко помещение там. Фафърд и аз ще го приложим незабавно. С мен ли си, северняко?

— Разбира се, че съм — отговори Фафърд с дрезгав глас, питайки се междувременно каква точно лудост бе обладала дребоська.

— Дайте ми само няколко мига, за да събера това, което ще ни трябва, и потегляме! — извика Мишелов. Той дръпна от една полица една здрава торба, отвори я, втурна се из стаята и започна да нахвърля в нея въжета, навити на ролки бинтове, разни парцали, буркани с различни мазила, микстури и какво ли още не.

— Но вие не можете да отидете тази нощ — протестира Ивриан с неуверен глас, пребледняла изведнъж, — вие и двамата не сте в състояние.

— И двамата сте пияни — отсече Влана остро. — Пияни до оглупяване... и така няма да постигнете нищо в Дома на крадците, освен собствената си смърт. Фафърд, къде е твоята лишена от емоции логика, с която убиваше могъщите си съперници и с която ме спечели в Студената провинция по ония омагьосани места из Каньона на

тролите? Събуди я! И се опитай да внушиш малко от нея на мръдналия си сив приятел.

— О, не — каза ѝ Фафърд, докато пристягаше колана с меча си.
— Ти искаше главата на Кровас в локва кръв в краката си и точно това ще получиш независимо дали ти харесва, или не!

— По-леко, Фафърд — прекъсна го Мишелов, който неочаквано бе спрял, пристягайки с връв торбата. — И ти по-леко, лейди Влана и моя скъпа принцесо! Тази нощ възнамерявам да направим само една разузнавателна експедиция. Без поемане на рискове, а само събиране на информация, която ще ни бъде необходима, за да планираме смъртоносния си удар за утре или вдругиден. Така че никакво сечене на глави тази нощ, Фафърд, чуваш ли ме? Каквото и да се случи, без шум. И сложи си халата с качулката.

Фафърд сви рамене, кимна и се подчини.

Ивриан се поуспокои. Влана също, въпреки че каза: — Независимо от всичко двамата сте пияни.

— И толкова по-добре! — увери я Мишелов с усмивка на лудост.
— Пиенето може да забави малко меча в ръката или леко да притъпи ударите с него, но за сметка на това разгаря съобразителността, разпалва въображението, а точно това са качествата, от които имаме нужда тази нощ. И освен това — бързо допълни той, за да пресече съмненията, които Ивриан се готвеше да произнесе, — пияните мъже са изключително предпазливи! Нали си виждала залитащи пияници да се стягат при среща с патрул, за да минат тихо и с уважение покрай него.

— Да — обади се Влана, — и да падат по лице в момента, когато се изравнят с войниците.

— Фу! — изсумтя Мишелов, отметна глава и тръгна към нея по някаква въображаема права линия. В същия миг се препъна, просна се напред, но съвсем неочаквано, без да докосва пода, направи невероятно предно салто и меко се приземи на пръсти, изправен директно пред момичетата, омекотявайки скока си така, че подът даже не се оплака.

— Видяхте ли? — каза той, неочаквано залитайки назад. Спъна се във възглавницата, на която лежаха положени плащът и мечът му, но с ловко извиване съумя да се задържи на крака и започна незабавно да се облича.

Използвайки прикритието на това представление, Фафърд незабелязано, но бързо допълни своята и на Мишелов халби, но Влана го забеляза и така го изгледа, че той остави обратно халбите и отпушеното шише с такава бързина, че халатът му се извъртя във въздуха, после отстъпи от масичката с напитките с жест на примирение и кимна на Влана с гримаса.

Мишелов метна торбата през рамо и отвори вратата. Като махна небрежно на момичетата, но, без да казва нито дума, Фафърд пристъпи навън. Нощният смог така се беше сгъстил, че той почти незабавно изчезна от погледа им. Мишелов помаха с четири пръста към Ивриан, тихо изрече „Сбогом, мъничето ми!“ и последва Фафърд.

— И нека ви споходи успехът — каза Влана от сърце.

— О, Мишко, пази се! — прошепна Ивриан.

Мишелов, чиято фигура се открояваше по-ясно на фона на Фафърд, тихо затвори вратата.

Автоматично прегърнали се една друга, момичетата зачакаха да чуят скърцането и пъшкането на стъпалата. Но то все не идваše и не идваše. Нощният смог, нахлул в стаята, се разсея, а тишината оставаше ненарушенa.

— Какво ли правят там? — прошепна Ивриан. — Обмислят маршрута?

С недоверчива гримаса Влана нетърпеливо разтърси глава, освободи се от ръката на Ивриан, пристъпи на пръсти до вратата, отвори я, леко се спусна няколко стъпала, които печално изскърцаха, след това се върна и отново затвори вратата.

— Няма ги — каза тя удивено с широко отворени очи и леко разперила ръце с дланите нагоре.

— Страх ме е! — изожка Ивриан и бързо прекоси стаята, за да прегърне по-високото от нея момиче.

Влана я притисна в себе си, след това освободи едната си ръка и звучно сложи трите тежки резета на вратата.

Когато стигнаха алеята на Костите, Мишелов прибра обратно в торбата въжето с навързани на него възли, по което се бяха спуснали от куката за лампа.

— Какво ще кажеш да поспрем в „Сребърната змиорка“ — предложи той.

— Имаш предвид после само да им кажем, че сме били в Дома на крадците? — запита Фафърд без особено възмущение в гласа.

— О, не — възрази Мишелов. — Но не си допихме чашите за изпът.

При думите „за из път“ той погледна сивите си ботуши от кожа на плъх, присви се и започна галоп на място, леко подскачайки по камъните на уличната настилка. Той дръпна въображаемите юзди с „Дий!“, ускори галопа си, а после ги опъна с навеждане назад и „Опаа!“, защото забеляза, че Фафърд с лукава усмивка изважда изпод халата си две пълни шишета.

— Скрих ги, както си стояха, когато оставях халбите. Влана може и да вижда много неща, но не всичко.

— Ти си един практичен и предвидлив приятел, към добавка на някои умения, които имаш с меча — обади се Мишелов с възхищение.

— Гордея се, че мога да те нарека мой другар.

Всеки отпуши шишето си и отпи дълга гълтка. След това Мишелов поведе на запад, като двамата съвсем леко залитаха. Те не стигнаха чак до Евтината улица, а завиха на север в една още по-тясна и по-смрадлива алея.

— Булевардът на Чумата — поясни Мишелов. Фафърд кимна.

Поглеждайки насам-натам и с труд запазвайки желаната посока, те бързо прекосиха широката празна улица на Занаятчиите и отново се озоваха на булеварда на Чумата. Колкото и да беше невероятно, но започна да просветва. Над главите им се виждаха звезди. Но от север не полъхваше никакъв вятър. Въздухът беше абсолютно неподвижен. В пиянската им концентрация върху задачата, която им предстоеше, и върху необходимостта да ходят те не погледнаха зад гърба си. Един високо летящ нощен ястреб би видял тъмната маса, която се събираще от всички краища на Ланхмар — от север, изток, юг, запад, откъм Вътрешното море, от Голямото солено блато, от овразите на нивите, откъм река Хлал — като бързо движещи се черни реки и струйки, надигайки се, набъбвайки, въртейки се, тъмната воняща същност на Ланхмар, издигаща се от неговите железа за жигосване, огньовете на открито и по кухните, от ковачниците, от купчините боклук или каменни въглища на въглищари, от пивоварни, от смрадливите дупки на запотени алхимици и магьосници, от крематориуми — всички тези и още много други пушещи се събираща целенасочено към Тъмната

алея, по-конкретно към „Сребърната змиорка“ и може би още по-точно към паянтовата къща зад нея, останала необитаема, освен най-горния й етаж. И колкото повече се приближаваше към целта си, толкова поплътен ставаше този смог, защото откъсналите се струйки с мъка се отделяха от камъните и тухлените стени, по които полепваха като черна паяжина.

Но Мишелов и Фафърд весело възкликаха от изненада при вида на звездите над главите си и със завалени гласове заобсъждаха колко силно ще облекчи задачата им подобрената видимост. След малко те прекосиха улицата на Мислителите, наричана от моралистите авеню на Атеиста, и продължиха по булеварда на Чумата, докато не стигнаха до мястото, където той се разклонява.

Мишелов избра лявата улица, която продължаваше на северозапад.

— Алеята на Смъртта.

Фафърд кимна.

След завой в едната, а после в другата посока, на около тридесет крачки пред очите им се показва Евтината улица. Мишелов спря веднага и леко сложи ръка на гърдите на Фафърд.

От другата страна на улицата ясно се виждаше нисък, широк вход, иззидан от вече потъмнели каменни блокове. Към него водеха две стъпала, полуизтрити от минаващите по тях в течение на векове. Запалените вътре факли хвърляха оранжево-жълтеникавата си светлина навън. Двамата не можеха да виждат много навътре поради неудобния ъгъл откъм алеята на Смъртта. Но докъдето погледът им стигаше, не се виждаше нито портиер, нито пазач, нито пък който и да било, даже куче на верига. Ефектът беше злокобен.

— Как ще се вмъкнем в проклетото място? — осведоми се Фафърд с дрезгав шепот. — Да разузнаем по улицата на Убийците за някой заден прозорец, който може да се разбие. Мисля имаш лост за отваряне в торбата. Или да опитаме през покрива? Знам вече, че си падаш по покривите. Ще трябва и мен да научиш. Това, което познавам, са дървета и планини, сняг, лед и голи скали. Виждаш ли тази стена? — той отстъпи крачка назад и се приготви да се засили, за да я преодолее.

— По-спокойно, Фафърд — каза Мишелов, без да сваля възпиращата ръка от гръденя кош на едрия младеж. — Ще оставим

покрива като резервен вариант. Също и стените. Вярвам, че си голям катерач. А относно това, как да влезем, мисля, че просто ще минем направо през вратата — той се намръщи. — Или по-скоро ще почукаме и ще изкуцукаме през нея. Нека се пригответим.

И докато издърпваше Фафърд, на чието лице се беше появила скептична гримаса, обратно по алеята на Смъртта, докато Евтината улица не се скри изцяло от погледа им, той обясни:

— Ще се престорим, че сме просяци, членове на тяхната гилдия, която е само клон на Гилдията на крадците и се помещава заедно с тях или най-малкото комуникира с шефовете на просяците, които са настанени в Дома на крадците. Ще се представяме за нови членове, които са били навън през деня, така че не може да се очаква нощният дежурен, отговарящ за просяците, или който и да е нощен пазач да ни познават по лице.

— Но ние не изглеждаме като просяци — възрази Фафърд. — Те имат отвратителни рани и изкривени или липсващи крайници.

— Е, точно за това смяtam да се погрижа сега — ухили се Мишелов, изваждайки Скалпел.

Без да обръща внимание на сепнатото дръпване на Фафърд и внимателния поглед, с който той го следеше, Мишелов погледна озадачено острието на оголената стомана в ръката си, после кимна с прояснено изражение на лицето, свали от колана си ножницата на Скалпел, украсена с кожа на плъх, мушна меча обратно в нея и бързо го обви целия с широкия бинт, който изрови от торбата.

— Ето! — каза той, като завързваше двата свободни края на лентата. — Сега имам тояга.

— Какво е това? — осведоми се Фафърд. — И защо?

— Защото аз ще бъда слепец, затова — Мишелов направи няколко неуверени провлачени стъпки, като почукваше паважа пред краката си с обвития меч, държейки го под ефеса, така че всичко над него бе скрито в ръкава му, докато междувременно държеше другата си ръка изпъната напред с разтворени пръсти, сякаш се плашеше да не се натъкне на нещо. — Добре ли ти изглежда? — попита той Фафърд, обръщайки се към него. — На мен ми се струва перфектно. Сляп като прилеп, а? О, успокой се, Фафърд, този парцал е като дантела. Ще виждам през него идеално. И освен това не е необходимо да убеждавам когото и да е било вътре, че наистина съм сляп. Повечето от Гилдията

на просяците се преструват, както знаеш. Сега какво да правим с тебе? Не може и ти да си слепец, това може да събуди подозрение — той отпуши шишето си и отпи за вдъхновение. Фафърд по принципни съображения направи същото.

Мишелов облиза устни и каза:

— Сетих се! Фафърд, изправи се на десния си крак и сгъни левия в коляното колкото можеш по-високо. Задръж така! Не падай върху мене! Ето! Подпри се на рамото ми. Точно така. Сега сгъни в коляното още по-силно. Ще маскираме меча ти като моя, той и без това е подебел и ще изглежда точно като тояга за подпиране. А допълнително можеш да се подпираш на рамото ми с другата ръка — куцият води слепия, сцена достойна за сълзи, голям театър! Ама по-високо левия крак! Не, няма да стане така, ще трябва да го пристегна. Най-напред си свали меча.

След малко Мишелов обви Сивия жезъл в ножницата му точно както Скалпел и привърза левия глезен на Фафърд за бедрото му, стягайки го безмилостно, макар че притъпените от виното нервни окончания на Фафърд не регистрираха никаква болка. Подпрян на стоманената си тояга, докато Мишелов работеше, Фафърд отпиваше от виното, дълбоко замислен. Той се интересуваше от театъра, откакто бе тръгнал с Влана, а атмосферата в хана за артисти бе стимулирала този му интерес още повече, така че бе очарован от перспективата да изиграе роля в реалния живот. Но колкото и да беше брилянтен планът на Мишелов, струваше му се, че съдържа и някои недостатъци. Той се опита да ги формулира.

— Мишелов, нещо не ми харесва, че мечовете ни са така добре опаковани, защото не можем да ги извадим в критична ситуация.

— Но можем да ги използваме вместо тояги — контрира го Мишелов, пъшкайки, докато затягаше последния възел. — Освен това разполагаме с камите. Знаеш ли, по-добре е да извъртиш колана си така, че твоята да отиде зад гърба ти и халатът ти да я скрие по-добре. Ще направя същото и Котешкия нокът. Просяците не носят оръжие или то поне не се вижда, а ние трябва да обръщаме внимание на всеки детайл. Аз самият трябва да пийна още няколко гълтки, за да постигна най-добра форма.

— А аз не съм уверен, че ми допада да подскачам на куц крак в това леговище на убийци. Повярвай, мога да го правя удивително

бързо, така е, но не чак толкова бързо, колкото мога да тичам. Ти наистина ли мислиш, че това е разумен ход?

— Абе, нали можеш да срежеш въжето за миг и да се освободиш — изсъска Мишелов, който вече губеше търпение и започваше да се нервира. — Защо не искаш да направиш една малка жертва в името на изкуството?

— Аaa, добре! — каза Фафърд, допи шишето и го хвърли встрани. — Искам, разбира се.

— Прекалено жизнен изглеждаш — отбеляза Мишелов, оглеждайки го критично. Той мазна тук-там по лицето на Фафърд с бледосиво мазило и добави някои бръчки с по-тъмно. — А и си облечен съвсем спретнато — и той загреба с шепа мръсотия измежду уличните плочи и я разтри по халата на Фафърд, а после се опита да разкъса дрехата, но тъканта се съпротивляваше. Мишелов сви рамене примирено и пъхна олекналата си торба под колана.

— Ти да не си по-различен — каза Фафърд, наведе се с изправен десен крак, напълни шепа от калта, в която, ако се съдеше по vonята, имаше примесени изпражнения. След това се изправи с могъщо усилие и размаза съдържанието по плаща и сивата копринена жилетка на Мишелов.

— За по-пълен драматизъм — напомни му Фафърд, когато дребният му приятелолови миризмата и изруга. — Добре е, че смърдим. Така е при просяците и това е една от причините хората да им пускат по някоя монета, за да се отърват от тях. Освен това никой в Дома на крадците няма да изпита желание да ни разгледа отлизо. Хайде да тръгваме, докато не ни е минало желанието — и хващайки се здраво за рамото на Мишелов, той бързо и с мощни подскоци тръгна към Евтината улица, забивайки бинтования си меч между камъните далече пред себе си.

— По-бавно, идиот такъв — тихо го сгълча Мишелов, който се носеше като скиор покрай него, за да не изостава, почуквайки в бесен ритъм със своята тояга. — Инвалидите трябва да са немощни, това е, което предизвиква съчувствие.

Фафърд кимна мъдро и малко забави ход. Внушаващият мрачни предчувствия вход отново се показа пред тях. Мишелов надигна своето шише, за да го доизпие, пое дълбока гълтка и се закашля задавено. Фафърд му дръпна шишето, изпразни го и го хвърли зад гърба си.

Движейки се на подскоци със заплетени крака, те навлязоха по Евтината улица, и почти незабавно спряха, за да дадат път на добре облечени мъж и жена. Дрехите на мъжа, макар и богати, бяха консервативни, а той самият беше възпълен и възрастен човек с твърди черти на лицето. Това без съмнение беше търговец, а причината да се движи в този час по този маршрут очевидно бяха парите, които носеше в гилдията, за да му бъдат спестени неприятностите.

Дрехите на жената бяха в по-ярка гама, но не крещящи, а самата тя беше млада и красива. Почти сигурно бе, че това е куртизанка.

Мъжът направи опит да заобиколи двойката мръсни досадници, извърнал лице встрани, но момичето се обърна към Мишелов със състрадание в очите:

— О, бедното момче! Сляпо. Каква трагедия — каза тя. — Нека му дадем нещо, любими.

— Стой насторани от тези въшкари, Мизра, и да вървим — сопна се той не съвсем ясно, защото бе сложил ръка на носа си.

Тя не му отговори, но бръкна в хермелиновата си кесия, ловко мушна една монета в ръката на Мишелов, затвори пръстите му върху нея, притегли главата му между ръцете си и го дари със сладка целувка, преди да позволи да бъде издърпана.

— Грижи се добре за малкия, старче — извика тя мило на Фафърд, докато спътникът ѝ я хокаше с неясен глас, макар думите „перверзна кучка“ все пак да се доловиха.

Мишелов впи поглед в монетата на дланта си, а после продължително изгледа отдалечаващите се благодетели. В гласа му прозвуча удивление, докато прошепваше на Фафърд:

— Виж! Злато е. Златна монета и съчувствието на една красива жена. Не мислиш ли, че трябва да се откажем от цялата прибързана идея и да се захванем с просия?

— Просия, как не! — отвърна Фафърд остро с нисък глас. Това „старче“ го беше засегнало. — Я по-смело напред!

Те се изкачиха по двете изтъркани стъпала и минаха през вратата, отбелязвайки необикновената дебелина на стената. От вратата започваше дълъг, прав и висок празен коридор, който завършваше пред стълбище и от който можеше да се влеза в много на брой стаи, през отворените врати на които падаше светлина, смесвайки се с тази на факлите, закрепени на равни интервали по стените.

Току-що бяха минали през вратата, когато и двамата усетиха докосването на хладна стомана до вратовете си и бодването на острие по плещите. Някъде над главите им два гласа изкомандваха в унисон:

— Стой!

Макар здравата пийнали от силното вино, те проявиха благоразумието да замръзнат на място и едва тогава предпазливо погледнаха нагоре.

Две мрачни, покрити с белези и необикновено грозни лица, черните коси над които бяха пристегнати назад с пъстри кърпи, ги наблюдаваха от голяма дълбока ниша, скрита точно над вратата, което обясняваше защо последната е толкова ниска. Две извити, жилести ръце държаха насочени надолу мечове, чието убождане продължаваха да усещат.

— Излезли сте с обедната смяна просяци, а? — отбелаяза единият от двамата пазачи. — Е, по-добре ще е, ако това, което носите, е достатъчно, за да оправдаете забавянето. Нощният дежурен за просяците отиде до улицата на Проститутките. Докладвайте пред Кровас. Боже, каква воня! Я, по-добре първо се измийте, иначе ще ви изкъпе на пара. Махайте се!

Мишев и Фафърд се затътриха напред, стараейки се това да изглежда максимално правдоподобно. Единият от пазачите им извика:

— Отпуснете се, момчета! Не е необходимо да се преструвате тук.

— Перфектността идва с практиката — обади се Мишев с потреперващ глас. Фафърд заби пръсти в рамото му предупредително. Те продължиха с малко по-естествена походка, поне доколкото вързаният крак на Фафърд позволяваше.

— Боже, колко лесно си живеят просяците от гилдията — подхвърли другият пазач от нишата. — Каква слаба дисциплина и колко ниско е нивото! Перфектност, майната му! Та дори и дете ще им разбере играта.

— Без съмнение някои деца могат — сопна се другият. — Но милите им майки и баща или ще отронят по някоя сълза и ще пуснат монета, или ще ги срятат. Възрастните ослепяват, потънали в грижи и мечти, докато не си изберат професия като просията например, която ги кара да се съобразяват с реалностите на живота.

Устоявайки на желанието да обмислят тази тъжна философия и доволни, че няма да минават под инспекцията на нощния дежурен на просяците (макар, мислеше си Фафърд, самият Коз на съдбата да ги насочваше и тогава може би малко сечене на глави да се окажеше напълно уместно), той и Мишелов продължиха пътя си предпазливо и бавно. Те вече започваха да дочуват гласове, главно сърдити и отсечени, а също и други шумове.

Минаваха покрай врати, покрай които им се искаше да се поспрат, да разберат какво става вътре, но единственото, което си позволиха, бе само малко да забавят ход. За щастие повечето от вратите бяха широко отворени и даваха възможност да се надзърне дълбоко в стаите зад тях.

Някои от нещата, които ставаха, бяха крайно интересни. В една от стаите, например се обучаваха малки момчета как да бъркат в кесии или да ги разрязват. Те се приближаваха отзад на инструктора и ако той чуеше шума на босите им крака или ако усетеше бъркането на ръката, или — още по-лошо — ако дочуеше звънването на изпусната монета, тогава напердашваше момчето. Други биваха обучавани за работа в група: създаване на суматоха, рязко дръпване изтазад и бързо предаване на откраднатото на друг от групата.

В друга стая, от която лъхаше на нагорещен метал, други ученици имаха лабораторни упражнения по отключване на ключалки. Една от групите беше под надзора на сивобрад мъж с мръсни ръце, които разглобяваше пред тях парче по парче някаква много сложна ключалка. Други полагаха изпит, за да докажат уменията си, бързината и способността да работят безшумно: те човъркаха с тънки шперцове бравите на половин дузина врати, поставени една до друга в помещението, а наставникът им с пясъчен часовник в ръка ги наблюдаваше внимателно.

В третата стая крадците се хранеха на дълги маси. Ароматът, който се долавяше, беше съблазнителен, даже и за хора, препълнени с алкохол до гърлата. Гилдията се грижеше добре за членовете си.

В четвъртата подът беше застлан с меки постелки и се извършваше обучение по падане, гмуркане и отклоняване на удари, спъване, събаряне и други начини за спасяване от преследване. Обучаващите се тук бяха по-възрастни. Груб войнишки глас ругаеше:

— Не, не и не! Така няма да спънеш и недъгавата си баба. Казах да се гмурнеш, а не да правиш поклон пред Свети Аарт. Сега този път...

— Гриф се е намазал! — съобщи някой на инструктора.

— Намазал се значи? Излез отпред, Гриф! — изръмжа войнишкият глас, докато Мишелов и Фафърд малко неохотно продължиха пътя си, осъзнавайки колко много неща можеха да се научат тук: трикове, които някоя нощ биха могли да им свършат добра работа. — Я чуйте всички! — продължи гласът, който беше толкова силен, че се чуваше още. — Мазнината може и да е добра за нощна работа, но блясъкът ѝ през деня ще обяви пред цял Ниуон каква е професията на този, който я използова.

Във всеки случай тя прави крадеца самоуверен. Той започва да разчита на нея и в спешна ситуация може да установи, че е забравил да се намаже. Освен това миризмата го издава. Тук ние винаги ще работим със суха кожа, е, не говоря за естественото изпотяване, както ви беше обяснено още първата нощ. Наведи се, Гриф. Хвани се за глезените. Опъни колене.

Чуха се удари, последвани от викове на болка, вече в далечината, тъй като Фафърд и Мишелов бяха на половината разстояние до стълбището в дъното на коридора. Фафърд вече подскачаше с известно затруднение, уловил се с една ръка за извитите перила, държейки омотания в парцали меч в другата.

Вторият етаж беше повторение на първия с разликата, че докато долният беше гол, този бе луксозно обзаведен. По дългия коридор се редуваха лампи и филигранно изработени купички за благовония, спуснати от тавана, и те разпръсваха мека светлина и ароматна миризма. Стените бяха богато украсени, подът застлан с дебел килим. Но и този коридор беше празен и нещо повече — беше абсолютно тих. Двамата се спогледаха и безстрашно тръгнаха по него.

През първата широко разтворена врата се виждаше неохранявана стая, пълна с подредени по полиците дрехи — богати и обикновени, чисти и мръсни, а също и е окачалки за перуки, лавици за бради и други подобни. Имаше и няколко огледала по стените пред масички, отрупани с козметични препарати, и столчета до тях. Без съмнение това беше стая за дегизиране.

Мишелов се озърна и ослуша, после се шмугна вътре и веднага изскочи обратно, отмъкнал голяма зелена стъкленица от най-близката маса. Той я отпуши и помириса: имаше остро сладникав мириз на изгнила гардения, примесен с щипещия аромат на спирт. Мишелов напръска себе си и Фафърд със съмнителния парфюм.

— Противоотрова на лайната — обясни той с надутостта на някакъв лекар, запушвайки стъкленицата обратно. Не искаме Кровас да ни дестилира, не, не, не!

Две фигури се появиха в далечния край на коридора и се насочиха към тях. Мишелов скри стъкленицата под плаща си, стискайки я под мишница. Двамата с Фафърд продължиха напред, защото да се обърнат би изглеждало подозрително, както пияното им съзнание бе решило.

Следващите три врати бяха затворени. Докато доближаваха петата, те започнаха да различават по-ясно двете фигури, които вървяха под ръка, но с широки крачки. Дрехите им бяха на благородници, но лицата — на крадци. Те гледаха намръщено и също така с подозрение Мишелов и Фафърд.

И точно в този момент, някъде по средата между двете двойки, се разнесе глас, който произнасяше думи на странен език, използвайки бързия monotone изговор на свещенослужител по време на скучна служба, но също така и от някои магьосници при техните заклинания.

Двамата богато облечени крадци забавиха крачки при седмата врата, погледнаха през нея и... спряха да вървят. Шиите им се източиха, а очите им се отвориха широко. После те видимо пребледняха и рязко се забързаха, почти подтичвайки, като подминаха Фафърд и Мишелов, сякаш бяха част от мебелировката. Напевният глас продължаваше, без да наруши ритъма си.

Петата врата беше затворена, но шестата — отворена. Мишелов надзърна с едно око, опрял нос в рамката. След това пристъпи напред и, без да влиза, се втренчи захласнат, като издърпа на челото черната превръзка над очите си. Фафърд последва примера му.

Стаята беше голяма, в нея нямаше никой, но бе пълна с крайно интересни неща. Започвайки от височината на коляното, цялата далечна стена представляваше карта на Ланхмар и близките околности. Едва ли не всяка улица и всяка отделна сграда бяха изрисувани — до най-порутената къщурка и до най-тясната уличка. Имаше следи от

скорошно изтриване, а тук-там можеха да се видят някакви цветни йероглифи с тайнствен смисъл.

Подът беше мраморен, а таванът син като лapis-лазули. На страничните стени бяха окачени най-разнообразни предмети, закачени на халки и заключени с катинар. По едната имаше разнообразни инструменти, необходими на крадеца, като се започнеше от огромен лост, изглеждащ така, сякаш с него може да се отмести ако не Вселената, то при всички положения поне вратата на съкровищницата на някой богаташ и се свършише с тъничка кука, толкова деликатна, че можеше да се събърка с вълшебната пръчица на кралицата на елфите, която очевидно бе изработена така, че с нея да може да се достигне през малко отверстие до скъпоценностите, разположени на тоалетната масичка от слонова кост, използвана от стопанката на господарска къща. На другата стена висяха най-разнообразни необикновени предмети, изработени от злато или обсипани със скъпоценни камъни, очевидно подбрани като спомени от големите кражби. Можеха да се видят неща като маска на женско лице, деликатно изкована от тънък златен лист, с невъобразимо красиви черти и контури и обсипана с рубини, за да се представи лице, обезобразено от шарка в най-тежката фаза; или например нож с клинообразно острие, образувано от ръбовете на подходящо закрепени диаманти и остро като бръснач.

По масите наоколо бяха поставени модели на домове и други сгради, предаващи и най-малките подробности, например вентилационния отвор под покрива или дупката на канализацията на пода, или пукнатините в някои стени и така нататък. Много от макетите бяха разрязани от части или изцяло, за да се види разположението на стаите, сервизните помещения, тайните проходи, коридорите, комините и каналите за проветряване — всичко с еднакви подробности.

В центъра на стаята имаше празна кръгла маса от абнос, чийто плот представляваше квадрати от слонова кост. Около нея бяха поставени седем прави, но добре тапицирани стола, като този срещу картата беше по-широк и с по-висока облегалка от останалите: стола на шефа, най-вероятно Кровас.

Мишелов пристъпи на пръсти напред, очевидно неудържимо привлечен, но лявата ръка на Фафърд се вкопчи в рамото му и с неумолима сила го дръпна назад.

С озъбена гримаса на лицето, която показваше неодобрението му, севернякът спусна отново черната кърпа пред очите на Мишелов и го бутна с могъщата си ръка настани от вратата, а после сам се отстрани с точно преценени безшумни подскоци. Свил рамене разочаровано, Мишелов го последва.

В момента, когато завиха в коридора, но още, преди да се скрили от погледа, покрай високия стол се показа със змийско движение ниско подстригана глава с грижливо оформена брада и впълнено поставените си блестящи очи в гърбовете им. Дълга като змия ръка последва главата иззад стола, постави в знак на мълчание черен показалец пред устните на главата и със същия пръст привика двете двойки облечени в тъмни туники мъже, който стояха от двете страни на вратата, опрели гърбове в стената към коридора, държащи криви ножове в едната си ръка и тежки тояги с кожени дръжки и подсиленни с олово накрайници в другата.

Когато Фафърд бе преполовил разстоянието до седмата врата, от която продължаваше да се разнася монотонното зловещо пеене, от нея изскочи младеж с млечно бледо лице, пристискал уста с тънките си ръце, като че ли да спре вик или да не повърне, стиснал метла под мишницата като млад магьосник, който се готви да излети във въздуха. Той се стрелна покрай Фафърд и Мишелов и се отдалечи тичайки, а стъпките му кухо отекваха по килима и надолу по стълбището, преди да загъхнат съвсем.

Фафърд се обръна, за да погледне Мишелов с гримаса на лицето и свиване на раменете, а после приклекна на свободния си крак, докато опре коляното на завързания в земята, и подаде лице покрай рамката на вратата. Миг по-късно, без да променя позата си, той направи знак на Мишелов да се приближи. Последният също подаде половината си лице иззад рамката, над главата на Фафърд.

Пред очите се разкриваше стая, по-малка от стаята с голямата карта и осветена от лампи в средата, които горяха с бяло-синкова, вместо с обикновената жълта светлина. Подът беше мраморен в сложна шарка от тъмни цветове. По тъмните стени бяха окачени астрологически и антропомантични карти и инструменти на магията, а по полиците имаше надписани с тайнствени знаци порцеланови съдове, издупи стъкленици и стъклени тръби с възможно най-странна форма, някои от тях пълни с оцветени течности, но повечето блестящо

празни. В основата на стените, там, където сенките бяха най-гъсти, бяха струпани различни изпочупени предмети, като че ли сметени там някога и забравени оттогава, а тук-там се виждаха зейнали дупки на плъхове.

В центъра на стаята, ярко осветена в контраст с останалата част, стоеше дълга маса с дебел плот и множество здрави крака. През ума на Мишелов мина аналогията със стоножка, а след това той се сети за бара в „Змиорката“, защото повърхността ѝ беше плътно покрита с петна и изцапана от най-различни разливани еликсири, а на места се виждаха следи от дълбоки изгаряния от огън, киселина или и от двете.

В средата на масата работеше никаква дестилираща апаратура. Огънят на лампа — този път тъмносин, поддържаше кипнала тъмна гъста течност в кристален съд с формата на реторта и в нея се преливаша отражения като от диаманти. От бълбукащата смес се издигаше тъмна пара, която минаваше през тясното гърло и оцветяваше... странно... в огненочервено прозрачното разширение на съда, след което, вече съвсем черна, се насочваше по тясна тръба от разширението към сферичен кристален резервоар, по-обемист от ретортата, където започваше да се извива като никакво живо черно въже или по-скоро като никаква безкрайно дълга, костелива абносова змия.

До левия край на масата стоеше висок, но малко попрегърен мъж в черна мантия и с качулка, която повече хвърляше сянка, отколкото скриваше едно лице, на което най-характерните черти бяха дълъг, солиден и островръх нос, под който имаше издадена напред уста, почти лишена от брадичка. Цветът му беше болезнено жълто-сив като глина и високо на бузите му започваше четинеста къса сива брада. Изпод ниското чело и рунтавите вежди широко разположени искрящи очи гледаха към пожълтял от времето пергament, който отвратително малките му костеливи ръце с едри стави и къси косми по тях непрекъснато навиваха и развиваха. Очите му скачаха по редовете, а устните му напевно произнасяха думите. От време на време той хвърляше поглед към апаратурата.

На другия край на масата, стрелкайки очи от магьосника към дестилатора и обратно, се беше сгушила малка черна твар и веднага щом я зърна, Фафърд болезнено заби пръсти в рамото на Мишелов, който едва не ахна, но не от болка. Приличаше на плъх, но беше с по-

високо чело и по-близко разположени очи, отколкото и двамата бяха виждали при пътховете. Предните му лапи, които създанието непрекъснато потриаваше в някаква пародия на злорадство, поразително приличаха на подобните на копита ръце на магъосника.

Едновременно, но независимо един от друг, Фафърд и Мишелов решиха в себе си, че това беше същата твар, която бе ескортирала Сливикин и неговия партньор и бе избягала по-късно, и също така си спомниха думите на Ивриан за помощника на магъосника, както и тези на Влана относно възможността Кровас да използува услугите на магъосник.

Грозотата на мъжа с копита вместо ръце, отвратителността на малкото създание и черната пара, извиваща се в резервоара между тях като някаква пъпна връв — това беше гледка, която внушаваше чувство на ужас. А сходството между двете същества, изключвайки размерите им, беше още по-обезпокоително поради изводите, които се налагаха.

Темпото на заклинанието се ускори, синьо-белите пламъци избледняха и от тях се разнесе съскане, течността на ретортата стана пътна като лава, по повърхността ѝ звучно се пухка огромни меухури, черното въже в резервоара се заизвива като змийско гнездо, във въздуха започна да се усеща невидимото присъствие на някакви сили, свръхестественото напрежение нарастващо, ставайки почти непоносимо, така че Фафърд и Мишелов с труд съумяваха да сдържат задавеното си дишане и всеки изтръпваше при мисълта, че биенето на сърцето му се чува на няколко крачки разстояние.

Заклинанието стигна до кулминациите си и изведнъж прекъсна, сякаш след последен силен удар барабанистът е сложил ръката си върху повърхността на своя инструмент. С ярко светване и глуха експлозия в ретортата се пръснаха искри, кристалната ѝ повърхност стана матово бяла, но не се пукна. Капакът леко се надигна, задържа се и хлопна обратно. Две черни примки се появиха сред пръстените в резервоара и изведнъж се стегнаха в два големи черни възела.

Магъосникът се ухили, пусна края на пергамента, който звучно се нави върху останалата част, и премести поглед от резервоара към своя помощник, който цвъркаше и подскачаше възбудено.

— Тишина, Сливикин! Сега идва твоят час да преследваш, да се помъчиш и да се изпотиш — извика магъосникът, говорейки на някаква пародия на ланхмарски, но толкова бързо и с такъв висок

писклив глас, че Фафърд и Мишелов с труд го разбираха. И двамата обаче осъзнаха, че са били напълно заблудени относно самоличността на Сливикин. В момента на провала на мисията им дебелият крадец се бе обърнал за помощ не към партньора си, а към отвратителния помощник на магьосника.

— Да, господарю — изписука не по-ясно Сливикин в отговор, коригирайки в този момент мнението на Мишелов за говорещите животни, и продължи със същата интонация: — Слушам те покорно, Христомило.

Сега те вече знаеха и името на магьосника.

Христомило разпореди с глас, който сякаш бичуваше:

— Залавяй се със задачата! Искам да събереш достатъчно пируващи! Искам телата да бъдат смъкнати до скелет, така че да се скрият следите на магическия смог и да изчезнат всички улики за смърт от задушаване. Не забравяй плячката! Готов ли си за мисията? Тръгвай!

Сливикин, който след всяка отаддена заповед кимаше с глава, сякаш продължаваше да подскача, изписка:

— Ще бъде изпълнено! — и като някаква сива светкавица направи дълъг скок от масата и надолу в черната дупка на пода.

Христомило потри подобните си на копита ръце по маниера на Сливикин и извика злорадо:

— Това, което Слевиас загуби, магията ми ще върне обратно!

Фафърд и Мишелов дръпнаха глави от части поради мисълта, че след като е свършил със заклинанието и не е необходимо да обръща повече внимание на дестилатора и на своя помощник Христомило ще вдигне глава и ще ги види, от части поради отвращение от онова, което бяха видели и чули, и накрая поради малко безполезно съжаление към Слевиас, който и да беше той, и към другите неизвестни жертви на заклинанието на магьосника — бедни нещастници, които без съмнение вече са мъртви и предстои костите им да бъдат оглозгани.

Фафърд със сила отне зелената бутилка от Мишелов и почти задавайки се от мириза на изгнили цветя, отпи голяма, пареща гълтка. Мишелов не можа да се насили за същото, но се възползва, за да вдъхне с наслаждение от спиртните пари.

В този момент той съзря зад Фафърд, на прага на стаята с картата, богато облечен мъж, въоръжен с кама със златна дръжка,

поставена в ножница, обсипана със скъпоценни камъни. Лицето с хълтнали очи беше предварително състарено от бръчки, дължащи се на упражняване на власт, нагърбане с отговорност, преумора, и беше обрамчено от добре подстригана черна коса и брада. Усмихнат, той им направи жест да се приближат.

И двамата се досетиха, че това е Кровас, началникът на гилдията. За пореден път Фафърд се удиви, докато подскачаше към Кровас, колко точно го насочваше към целта му тази нощ Кос или може би самата съдба. Мишелов, по-нащрек и по-недоверчив, си спомни, че им беше наредено от стражата при вратата да докладват пред Кровас, така че цялата ситуация, макар и възникнала не точно по неговия план, все още не започваше да се развива към катастрофа.

Но дори недоверчивостта му, както и първичните инстинкти на Фафърд не можеха да ги предупредят за опасността, която ги очакваше, когато последваха Кронас в стаята с картата.

Едва пристъпили две крачки в нея, и двамата бяха сграбчени за раменете и заплашени с тояги от по двойка бандити, въоръжени допълнително с ножове в пояса.

Те прецениха, че е по-разумно да не оказват съпротива, прилагайки по изключение принципа на Мишелов, че пияните са страшно предпазливи.

— Всичко е под контрол, господарю — докладва отсечено единият от бандитите.

Кровас извъртя високия стол край масата и седна на него, оглеждайки пленниците със студен изучаващ поглед.

— Какво е довело двама вонящи пияни просяци от гилдията в забранените за други покои на господарите? — попита той тихо.

Мишелов усети как пот на облекчение избива по челото му. Дегизировката, която така умело бе измислил, още работеше, заблуждавайки даже шефа им, който обаче не пропусна да забележи, че Фафърд е пийнал. Възприемайки отново маниерите на слепец, той отговори с треперещ глас:

— Изпратени бяхме тук от стражата при вратата, за да ти докладваме лично, велики Кровас, защото нощния дежурен на просяците бил излязъл, за да задоволи нуждите на секуналната си хигиена. Тази вечер урожаят ни е богат! — той бръкна в кесията, игнорирайки пристягането около рамената си, и извади златната

монета, дадена му от сантименталната куртизанка, и я показа на разтрепераната си длан.

— Спести ми неопитните си преструвки — остро отвърна Кровас. — Не съм ти онзи, от когото ще получиш милостиня. И махни този парцал от очите си.

Мишелов се подчини и отново се опита да застане мирно, поне доколкото му позволяващ хватката, в която бе заловен, като се насиливащ да се усмихне безгрижно, защото усети, че увереността му се изпарява. Явно беше, че не играе ролята си чак толкова брилянтно, колкото му се струваше.

Кровас се наклони напред и каза успокояващо, но проницателно:

— Дори и да са ви наредили така, макар това да е напълно нередно, и за тази си глупост дежурният на входа ще заплати, защо шпионирахте в другата стая, когато ви видях?

— Ние видяхме смели крадци да изскачат от нея — отговори Мишелов смирено. — И понеже се страхувахме да не би някаква голяма опасност да застрашава гилдията, аз и моят приятел решихме да се заинтересуваме, готови да я ликвидираме.

— Но онова, което видяхме и чухме, само ни озадачи, велики магистре — допълни Фафърд доста гладко.

— Не попитах тебе, пияници. Ще отговаряш само когато се обърна към тебе — сряза го Кровас. После отново се обърна към Мишелов: — Ти май мислиш прекалено много и си твърде арогантен за ранга си.

Моментално Мишелов прецени, че вместо мекушаво да се свие, ситуацията изисква да прояви още наглост:

— Такъв съм, сър — каза той доволно. — Аз например разполагам с план, с помощта на който ти и гилдията можете да увеличите властта и богатството си само за три месеца с толкова, с колкото предшествениците ви не биха могли и за три хилядолетия.

Лицето на Кровас потъмня.

— Момче! — извика той. Иззад завесите на скрита врата се показа младеж с мургавото лице на клешит, облечено в черна набедрена препаска, и коленичи пред Кровас, а той заповяда: — Извикай първо магьосника ми, а после крадците Слевиас и Фисиф.

Тъмноликият младеж изчезна по коридора.

Кровас, с лице, което си възвръща нормалния цвят, се облегна във величествения си стол, леко отпусна ръце на облегалките му и усмихнато нареди на Мишелов:

— Е, хайде, говори. Разкажи ни за страшния си план.

Насилвайки се да осмисли изненадващата новина, че Слевиас не е жертва, а крадец и не е убит от магия, и е жив, при това наблизо — но защо Кровас прати за него точно в този момент? — Мишелов отметна назад глава и с леко презрителна извивка на устните си започна:

— Може и да ми се присмеете, Велики магистре, но ще се осмеля да предскажа, че след малко ще се опитвате съвсем сериозно да чуете и най-незначителната ми дума. Също като светкавица съобразителността може да удари навсякъде, а дори и най-достойните в Ланхмар са за нещастие слепи за неща, които са очевидни за нас, родените извън този град. Моят план се свежда до следната приста идея: нека Гилдията на крадците под желязното ти ръководство да завземе върховната власт в града Ланхмар, после в земите на Ланхмар и накрая в целия Ниуон, а после кой би могъл да каже кои още неизвестни царства ще се преклонят пред волята ти!

Мишелов бе отгатнал истината поне в едно отношение — Кровас вече не се усмихваше. Той седеше леко наклонен напред и лицето му отново потъмняваше, но още беше твърде рано, за да се каже дали от гняв, или от интерес.

Мишелов продължи:

— Вече столетия гилдията притежава необходимата сила и интелигентност, за да извърши държавен преврат с абсолютна сигурност в успеха, и днес продължава да няма никакво съмнение за провал. Властвта на крадците над останалите хора може да се разглежда като нещо напълно естествено. Самата природа просто го изисква. Не е необходимо да се ликвидира старият Карстак Овартаморт — той просто трябва да бъде притиснат, подчинен и така ще се управлява чрез него. Вече разполагаш с платени информатори във всеки дом на благородници или богаташи. Позицията ти е по-добра от Краля на кралете. Имаш наемническа войска, която е постоянно мобилизирана, в случай че ти потрябва, и това е Братството на убийците. Ние — просящите от гилдията, ти осигуряваме ресурсите. О, велики Кровас, за всички е ясно, че кражбата властва над Ниуон, не — над Вселената,

не, повече — над самите богове! И всички признават този факт, като роптаят единствено против лицемерието на настоящето — преструвката, че нещата стоят иначе. О, изпълни справедливата им мечта, велики Кровас! Направи нещата открыти, честни и видими от всеки: крадците да властват не само на думи, а и в действителност.

Мишев оговореше със страст, като за момента си вярваше на всичко, което каза, даже и на противоречията. Четиримата бандити го гледаха зяпнали от удивление и даже с малко боязън. Те вече не държаха със същата сила нито него, нито Фафърд.

Но Кровас се облегна в царствения си стол, легко и заплашително се усмихна и каза студено:

— В нашата гилдия опиянението не е оправдание за грешките, а по-скоро е основание за налагане на максимално наказание. Но аз добре осъзнавам, че организираните просяци работят със занемарена дисциплина. Така че ще си позволя да ти обясня, малък пиян мечтателю, че ние, крадците, добре знаем, че зад завесата вече сме сложили ръка на Ланхмар, Ниуон и целия свят — защото, какво е животът, освен алчност в действие. Но ако решим да направим това открито, така само ще се принудим да се захванем с хиляди досадни неща, които сега други вършат за нас, и това не би било нищо повече от акт, насочен срещу един друг непоклатим закон на живота: илюзията. Защото колбасарят показва ли ти кухнята си? Допуска ли проститутката обикновения клиент да наблюдава как прикрива с мазила бръчките си и повдига отпусналите си гърди с умело изработени дантелени превръзки? Обръща ли фокусникът пред тебе скритите си джобове? В природата нещата се развиват по своите тайни канали — невидимото семе на мъжа, ухапването на паяка, незримите спори на лудостта и смъртта, скалите, родени в скритата утроба на земята, мълчаливите звезди, прокрадващи се над главите ни... — и ние, крадците, само копираме това.

— Като поезия е добре, господарю — обади се Фафърд с едва долавяща се интонация на гневна осъдителност, защото лично той беше силно впечатлен от великолепния план на Мишев и раздразнен от лекотата, с която Кровас се опитваше да го обори. — Всичко това може и да работи добре, когато нещата са наред. Но — и той направи драматична пауза — ще свърши ли това работа, когато Гилдията на

крадците се изправи срещу враг, решен да я ликвидира завинаги, срещу заговор, целящ да я изличи от лицето на земята?

— Що за пиянски брътвежи са това? — осведоми се Кровас, изправяйки се на крака. — Какъв заговор?

— Таен заговор — отговори Фафърд мрачно, очарован от възможността да разиграва този мрачен мъж както си иска, като си мислеше, че е напълно справедливо да накара този крал на крадците малко да се поизпоти, преди да отсече главата му за Влана. — Аз не знам нищо за него, освен че много майстори крадци са набелязани за под ножа... и че на твоята глава също ѝ е писано да падне!

Фафърд завърши с презиртелна гримаса на лицето и скръсти ръце на гърдите си, което бе възможно поради разхлабения захват на тези, които го бяха пленили. Тоягата меч висеше покрай тялото му. Изведнъж той се озъби, усетил пронизваща болка в досега безчувствения си ляв крак, за който временно беше забравил.

Кровас издигна свит юмрук и се полунадигна в стола си като прелюдия към някаква ужасяваща заповед, например да се подложи Фафърд на изтезания. Мишелов обаче бързо се намеси:

— Тайната Седморка, както те сами се наричат, са техните водачи. Никой извън кръговете на конспирацията не знае имената им, макар да се носят слухове, че това са нелегални ренегати от Гилдията на крадците, представители на градовете Оол Хрусп, Кварч Нар, Илтмар, Хорбориксен, Тилисилинит, далечния Кираей и... самия Ланхмар. Говори се, че са финансиирани от източните търговци, свещениците на Уан, магьосниците от степите и половината от управниците на Мингол, легендарния Кармал, убийците на Аарт от Сархийнмар, а накрая, ни повече, ни по-малко — самия Крал на кралете.

Независимо от презиртелните и по-късно гневни подмятания от страна на Кровас бандитите, държащи Мишелов, продължаваха да слушат пленника си с интерес и респект и дори не помисляха да го хванат по-здраво. Пикантните му разкрития и melodраматичното изложение ги замайваха, а сухите, цинични и философски насмешки на Кровас в по-голямата си част минаваха над главите им.

В този момент в стаята влезе Христомило с бързи, но ситни крачки и черно наметало, което се плъзгаше плавно по пода, независимо от скоростта, с която се движеше.

Влизането му имаше шокиращ ефект. Всички очи в стаята се приковаха върху него, не се чуваше никой да диша, а Мишелов и Фафърд усетиха, че ръцете, които ги държаха, се разтрепериха. Дори самоувереността по лицето на Кровас, примесена с лека досада, се смени с изражение на напрежение и настръхнало беспокойство. Очевидно магистърът на гилдията повече се страхуваше от своя магьосник, отколкото го обичаше и това чувство се споделяше и от останалите, които се ползваха от уменията му.

Външно равнодушен към тази реакция при появата му, Христомило се усмихна с тънките си устни, спря в близост със стола на Кровас и наклони закачуленото си лице на гризач в някакво подобие на поклон.

Кровас вдигна длан към Мишелов, за да спре речта му. След това облиза устни и остро, но неспокойно попита Христомило:

— Познаваш ли тези двамата?

Христомило кимна уверено:

— Преди малко те скришом ме наблюдаваха — каза той, — докато се занимавах с онова, за което говорихме. Щях да ги изгоня и да съобщя за тях, но това щеше да попречи на магията и да наруши синхrona mi с работата на дестилатора. Единият е северняк, а чертите на другия издават, че идва от юг — най-вероятно Товилийс или по-близо. И двамата са по-млади, отколкото изглеждат в момента. Смятам, че са волнонаемни бойци, от онези, които Братството привлича, когато трябва да се справя с по-голям ескорти или охрана. Неумело дегизирани в момента като просяци, разбира се.

Фафърд се прозя, а Мишелов опита със съжалително поклащане на глава да създаде впечатлението, че всичко това са само предположения.

— Това е всичко, което мога да ти кажа, без да знам какво има в главите им — завърши Христомило. — Да донеса ли моите лампи и огледала?

— Не още — Кровас се обърна и заби пръст към Мишелов. — Откъде знаеш за нещата, които плещеше допреди малко? Тайни седморки и така нататък. Искам директен отговор и никакви усуквания.

Мишелов отговори съвсем плавно:

— На улицата на Сводниците живее нова куртизанка, казва се Тиария — висока, красива и леко прегърбена, което доставя голямо удоволствие на много от клиентите ѝ. Сега тази Тиария ме обича, защото обезобразените ми очи пасват на извития ѝ гръбнак или може би защото малко ми съчувства за слепотата — тя вярва в ролята ми! — и младостта ми, а може и поради някакъв странен сърбеж, като онзи, който посетителите ѝ изпитват, който тази комбинация събужда в пътта ѝ. Та един от нейните патрони, новодошъл търговец от Келг Нар — името му е Морф — беше впечатлен от моята интелигентност, сила и смелост, както и от същите качества у приятеля ми тук. Морф дълго ни изучава, докато накрая ни попита дали не мразим Гилдията на крадците за това, че държи под контрол Гилдията на просяците. Съзирайки в този му ход възможност да извършим услуга на нашата гилдия, ние влязохме в ролята и ето че преди седмица той ни вербува в състава на групичка от трима, която да изпълнява периферни задачи по конспирацията на Седморката.

— И вие възнамерявахте да направите всичко това сами? — осведоми се Кровас с лден глас, намествайки се по-изправен на стола, като се хвана здраво за облегалките.

— О, не — отрече Мишелов невинно. — Ние съобщавахме за всяко наше действие на дневния дежурен за просяците и той го одобряваше, напътствайки ни да шпионираме по най-добрния начин и да събираме и най-незначителните факти и слухове, относящи се до конспирацията на Седемте.

— А на мене не ми е казал дори и дума! — избухна Кровас. — Ако това е истина, ще получа главата на Банат. Но вие лъжете, нали?

Докато Мишелов се опитваше да се засегне, обмисляйки енергично възражение, един представителен мъж, накуцвайки, мина покрай вратата, помагайки си с позлатен жезъл. Той пристъпваше тихо и величествено.

Кровас обаче го видя.

— Може ли! — извика той остро.

Накуцващият мъж спря, обърна се и величествено мина през вратата. Кровас насочи пръст към Мишелов, а после и към Фафърд.

— Познаваш ли тези двамата, Флим?

Нощният дежурен, без да бърза, ги огледа, а след това поклати обвитата си в златотъкан тюрбан глава:

— Никога не съм ги виждал по-рано. Какви са те? Просяци?

— Но Флим не ни познава — обясни Мишелов с отчаяние в гласа, усещайки как всичко около него и Фафърд се руши. — Нашите контакти бяха единствено с Бант.

Флим тихо поясни:

— Бант е на легло от блатна треска вече десет дни. Междувременно аз бях както дневен, така и нощен дежурен.

В този момент Слевиас и Фисиф забързано влязоха и застанаха зад Флим. Високият крадец имаше на бузата си синкав оток. Главата на дебелия бе бинтована над неспокойно стрелкащите му се очи. Той бързо посочи Фафърд и Мишелов и извика:

— Това са двамата, които ни пребиха, отнеха ни взетото от Женгао и избиха охраната.

Мишелов вдигна лакът и зелената бутилка се пръсна на парчета по твърдия мраморен под. Във въздуха замириса на изгнили гардении.

Той енергично се отърси от небрежно задържащите го изненадани бандити, скочи към Кровас, вдигайки заплашително увития си меч. Ако можеше да се справи с краля на крадците и да опре Котешкия нокът в гърлото му, вероятно би могъл да преговаря за живота си и този на Фафърд. Разбира се, само ако другите крадци не желаеха господаря им да бъде ликвидиран, което не би го изненадало.

С неочеквана бързина Флим препреши позлатения си жезъл и препъна Мишелов, който се превъртя във въздуха, опитвайки се да трансформира нежеланото салто в доброволно такова.

Междувременно Фафърд стовари цялата си маса в левия бандит, който го държеше, и в същото време направи мощн замах с бинтования Сив жезъл нагоре, нанасяйки удар под челюстта на десния бандит. Като възстанови равновесието си с невероятно извиване на тялото, той направи скок на куц крак към стената, по която беше подредена награбената плячка.

Слевиас скочи към стената с инструментите и с разкъсващо мускулите усилие издърпа огромния лост от халката, към която беше заключен с катинар.

Изправил се на крака след неумелото си приземяване пред стола на Кровас, Мишелов видя, че той е празен и че кралят на крадците стои полуприлепнал зад него, извадил камата със златната дръжка. Студеният поглед в дълбоките му очи показваше, че той е готов за бой.

Мишелов се обърна и видя, че севернякът е опрял гръб на стената със странните предмети и заплашва цялата стая с опакования Сив жезъл и ножа, който беше извадил от ножницата на гърба си.

Мишелов изтегли по подобен начин Котешкия нокът и извика с глас, който звънко се разнесе:

— Стойте настрана! Той се е побъркал! Отивам да му отсека и другия крак!

Затичвайки се между двамата си бивши пазачи, които сякаш още го гледаха с боязън, той се хвърли с проблясващ кинжал към Фафърд, молейки се севернякът, опиянен сега от битката, но също и от виното, да не говорим за отровния парфюм, да го познае и се досети за намеренията му.

Сивият жезъл изсвистя доста високо над главата му, която той за всеки случай сниши. Новият му приятел не само се досещаше, но и играеше своята роля, а Мишелов се надяваше този пропуснат удар да не е обикновена случайност. Той се наведе до стената и разряза с един замах връвта, която пристягаше левия крак на Фафърд. Сивият жезъл и дългия нож на Фафърд продължаваха да го щадят. Мишелов скочи, насочи се към коридора и през рамо извика на Фафърд:

— Хайде!

Христомило се държеше доста настани, наблюдавайки развоя на събитията спокойно. Фисиф се опитваше да се изтегли на побезопасно място. Кровас продължаваше да стои зад стола, като викаше:

— Спрете ги! Преградете им пътя!

Останалите трима бандити, най-сетне събрали обърканите си мисли, се групираха, за да му се противопоставят. Но той ги заплаши със светкавични лъжливи атаки с кинжала си и се шмугна помежду им, успявайки наистина в последния миг да отбие с удар от все още опакования си меч позлатения жезъл на Флим, с който той отново се опитваше да го препъне.

В тази суматоха Слевиас намери време да се върне откъм стената и да насочи към Мишелов силен страничен удар с массивния лост. Но още в самото начало на движението му един много дълъг бинтован меч в една много дълга ръка се стрелна над рамото на Мишелов и тежко се стовари високо в гръденния кош на Слевиас, който залитна назад, така че замахването с лоста нямаше необходимата дължина и безобидно изсвистя пред него.

Мишелов се озова в коридора с Фафърд зад гърба си, който по непонятни причини все още подскачаше на куц крак. Мишелов посочи стълбите. Фафърд кимна, но се задържа на един крак, за да откъсне със сила цяла секция от тежките драперии по стените, които хвърли на пода, за да затрудни преследването.

Те стигнаха до стълбището и започнаха да се изкачват към горната площадка, като Мишелов водеше. Зад тях се чуваха викове, някои приглушени.

— Стига си подскачал, Фафърд! — нареди Мишелов неспокойно.
— Отново имаш два крака.

— Да, и другият все още е като мъртъв — оплака се Фафърд. — Аах! Едва сега започвам отново да го чувствам.

Хвърлен от разстояние нож прелетя между тях и кухо издрънча след удара на острието в стената. От камъка се откъснаха отломки. Но двамата вече завиваха нагоре по стълбището.

Минавайки покрай два нови празни коридора, те прекосиха още две стълбищни площадки и видяха, че на последната площадка над тях е поставена стълба, чийто горен край бе закрепен в тъмен квадратен отвор, излизаш щ на покрива. Един крадец, с коса, пристегната на тила му с цветна кърпа — това явно беше идентификация за пазачите по вратите, — направи заплашително движение към Мишелов с изведената си кама, но като видя, че има работа с двама противници, които, изпълнени с решимост, го нападат с блестящи ножове и някакви странини тояги или палки, се извърна и хукна по последния празен коридор.

Мишелов, следван по петите от Фафърд, бързо се изкатери по стълбата и, без да спира, изскочи през отвора в обсипаната със звезди нощ.

Той се озова в близост до неохранявания с перила ръб на един доста скосен покрив, чийто наклон може би щеше да стресне един новак в ходенето по покриви, но не представляваше проблем за ветеран като него.

На върха на покрива беше клекнал поредният крадец с кърпа на главата, който държеше в ръцете си фенер. С необикновена бързина той закриваше и откриваше отвора на фенера, очевидно използвайки някакъв код, през който отвор проблясваше зелен лъч, насочен някъде на север, където някаква червена точка неясно намигваше в отговор.

Точката се намираше далече — може би на крайбрежната стена, а може би и на мачтата на кораб, плаващ във Вътрешното море. Дали това не бяха контрабандисти?

Като видя Мишелов, крадецът незабавно изтегли сабята си и леко поклащащи фенера в другата ръка, заплашително пристъпи напред. Мишелов го наблюдаваше внимателно: този фенер в нажежения си кожух, с пламъка, който не се виждаше, и с маслото в резервоара можеше да се окаже опасно оръжие.

В този момент на покрива изпълзя и Фафърд и се изправи до Мишелов най-сетне на два крака. Противникът им бавно отстъпи към северния край на покрива. През съзнанието на Мишелов премина мисълта, че там би могло да има друг отвор.

Зад гърба му се чу някакъв звук и той видя, че Фафърд предвидливо изтегля стълбата. И точно когато я беше вече освободил, един нож изхвърча през отвора. Проследявайки полета му с очи, Мишелов се удиви на умението, което беше необходимо, за да се хвърли вертикално нож с такава точност.

Той издрънча наблизо по покрива и се изтърколи през него. Мишелов заобиколи на юг по керемидите и беше по средата между отвора и края на покрива, когато дочу слабия звън от падането на ножа върху чакъла по улицата на Убийците.

Фафърд го последва малко по-бавно, отчасти може би поради по-малкия си опит в ходенето по покриви, донякъде защото все още леко накуцваше, за да не натоварва левия си крак, и накрая, защото носеше на дясното си рамо тежката стълба.

— Едва ли ще ни трябва — обади се Мишелов.

Без да се замисля, Фафърд радостно я захвърли през ръба. Когато чуха сгромолясването й на улицата, Мишелов беше скочил два метра надолу и един на дължина, за да преодолее разстоянието до отсрещния покрив, който не беше с такъв остръ наклон. Малко по-късно Фафърд се приземи до него.

Мишелов тръгна почти тичешком напред, през потъналата в сажди гора от комини, вентилатори с ветропоказатели, благодарение на които те винаги се обръщаха към вятъра, цистерни на почернели крака, капаци на капандури, къщички за птици и гнезда на гъльби. Така те прекосиха пет покрива, пъrvите четири с намаляваща височина, а петия с един метър по-висок от предишния. Пространствата между

сградите не бяха трудни за прескачане, защото нито едно не беше по-дълго от три метра и не се налагаше да поставят мост. Само един от покривите беше с наклон, по-голям от този на Дома на крадците. Така те стигнаха до улицата на Мислителите в едно място, където я пресичаше покрит надлез, подобен на онзи край Рокермас и Слаарг.

Те се затичаха по надлеза леко приведени, но нещо изсвистя край главите им и издрънча долу. И докато скачаха от покрива на надлеза, още три предмета свирнаха покрай тях и изтрополиха наблизо. Единият се удари в комин и отскочайки от него, падна в краката на Мишелов. Той го взе, като очакваше, че това е камък, но бе изненадан от тежестта на доста едра оловна топка.

— Онези — каза той, показвайки с пръст зад гърба си — доста бързо са изкарали стрелци с прашки на покрива. Всъщност, като ги разсърдиш, са доста добри.

Продължиха на югоизток през следващата гора от черни комини и стигнаха едно място на Евтината улица, където горните етажи се надвесваха толкова много, че беше лесно да се прескочи пролуката между тях. По време на този траверс по покривите един приближаващ се фронт на нощния смог, толкова плътен, че ги караше задавено да кашлят и кихат, ги беше обгърнал и в продължение на поне шейсет удара на сърцето Мишелов трябваше да забави ход и да се движи почти опипом, а Фафърд държеше ръка на рамото му, за да не го загуби.

След малко те изненадващо излязоха напълно от смога и отново видяха звезди над главите си, а междувременно черната маса се изтърколи в северна посока зад гърбовете им.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Фафърд, а Мишелов само сви рамене.

Един нощен ястреб щеше да види огромен плътен купол на черния нощен смог да се разстила във всички посоки с център около „Сребърната змиорка“, нараствайки все повече в диаметър.

Източно от Евтината улица двамата другари слязоха на земята, озовавайки се на булеварда на Чумата, зад шивачницата на Нантик Бързопръстия.

Едва тук те се спогледаха, видяха увитите си мечове, изцапаните лица и дрехите, които бяха станали още по-мръсни от този преход по покритите със сажди покриви, и започнаха да се смеят, без да могат да

спрат, дори когато Фафърд се наведе, за да масажира около коляното левия си крак. Гръмогласният им смях над самите себе си продължи, докато разопаковаха мечовете си, което Мишелов направи, сякаш отваряше подарък с изненада. Едва сега те отново можеха да окачат мечовете в ножниците им на коланите. Благодарение на усилията алкохолът на силното вино и на още по-силния парфюм се беше изпарил от телата им, но те не изпитваха никакво желание за ново пиеене, а единствено нуждата да се приберат у дома, да се нахранят здраво и отпивайки горещ и горчив чай, да разкажат на любимите си момичета историята на лудешкото си приключение.

Вървейки един до друг, те се споглеждаха от време на време и отново се подсмиavaха, но, без да забравят да контролират местата, откъдето минаваха, за да не ги изненада някоя група преследвачи, макар това да не им се струваше вероятно.

Освободени от нощния смог и добре видими под светлината на звездите, улиците, по които минаваха, вече не им се струваха толкова мръсни и потискащи, както когато бяха потеглили преди. Дори булевардът на Лайната изглеждаше някак си по-свеж.

Само веднъж и за кратко те отново станаха сериозни.

— Тази нощ ти беше един пиян гениален идиот — каза Фафърд, — но и аз бях едно пияно говедо. Като си помисли само човек: да си вържа сам крака и да опаковаме мечовете така, че да не можем да ги използваме, освен като тояги!

— И все пак именно последното ни попречи да извършим маса убийства тази нощ — сви рамене Мишелов.

Малко разгорещено Фафърд отвърна:

— Да убиеш в схватка не е убийство.

И отново Мишелов сви рамене:

— Убиването си е убийство, без значение с какви хубави думи ще го наречеш. Тъй както яденето си е тълкане, а пиенето — смучене. О, Боже, защо не ме попиташи дали съм жаден, гладен и изтощен? Хайде, по-бързо към меките възглавници, храната и чая.

И те бързо се изкачиха по изпочупените стъпала на дългата поскърцваща стълба. Когато и двамата достигнаха площадката пред вратата, Мишелов я отвори рязко с намерението да изненада момичетата. Но вратата не се поддаде.

— Резетата — обясни тай късо на Фафърд.

Забелязваше, че през процепите около вратата, както и през щорите не прониква никаква светлина, само някакво оранжево-червено сияние. Тогава със сърдечна усмивка и мек глас, в който се долавяше само намек за беспокойство, той си каза:

— Легнали са да спят, безчувствени създания такива — и тогава почука три пъти, направи фуния с ръцете пред устата си и тихо извика през един процеп на вратата: — Ехо, Ивиан! Върнах се здрав и читав у дома. Хайде, Влана! Тази вечер ще можеш да се гордееш с твоя приятел, който изпонатръшка безброй крадци на гилдията на куц крак!

Но отвътре не се чуваше нито звук, само някакво шумолене, толкова тихо, че те дори не бяха сигурни, че го долавят.

— Надушвам дим — каза Фафърд, сбърчвайки нос.

Мишелов удари с юмрук по вратата. Никакъв отговор.

Фафърд го дръпна встрани и се изви странично, възнамерявайки да стовари рамо във вратата.

Мишелов поклати глава и с няколко умели почуквания оттук-оттам, съчетани с леки издърпвания, успя да извади една тухла, която само допреди малко беше изглеждала солидно зазидана в стената до самата врата. Той бръкна с ръка в дупката. Чу се звукът на изтегляно резе, след това на второ и накрая на трето. Той бързо извади ръката си и бутна вратата навътре.

Но нито той, нито Фафърд се втурнаха веднага вътре, както допреди малко им се бе искало: заедно с дима, със слабия сладникав аромат, в който имаше нещо женско, но не беше от парфюм, който една уважаваща себе си жена би използвала, със слабо долавящата се кисела животинска миризма, заедно с тези осезаеми неща вътре се долавяше и трудноопределимият дъх на опасност и нещо неизвестно.

Те надничаха в стаята, слабо осветена от оранжевото сияние, идващо през малкия правоъгълник на отворената вратичка на малката печка. Но този правоъгълник не беше изправен, а стоеше някак неестествено наклонен, защото печката беше бутната и сега стоеше подпряна на стената, близо до огнището на камината и вратичката се беше отворила в посока на наклона.

Дори само този неестествен ъгъл за тях беше равен на една преобърната се вселена.

Оранжевото сияние осветяваше странно набраните на места килими, по които можеха да се забележат черни кръгове с ширината на

длан. Грижливо подредените свещи бяха пръснати под полиците заедно с някои от стъклените съдове и емайлираните кутии, но вниманието им беше приковано от две черни, ниски купчини с неправилна форма — едната до камината, а другата — върху златотъканата покривка на дивана.

От всяка купчина към Мишелов и Фафърд се бяха вторачили безброй чифтове малки, доста широко разположени, червени като жарава очи.

Върху дебело застлания с килим под от другата страна на огнището имаше някаква сребърна паяжина — сребърната клетка за птички, но от нея не се разнасяха любовни трели.

Чу се лек звън на метал, докато Фафърд се убеждаваше, че Сивият жезъл стои свободен в ножницата.

И сякаш този слаб звук бе предварително определен като сигнал за атака, защото и двамата светкавично извадиха мечовете и рамо до рамо влязоха в стаята, първоначално предпазливо пристъпвайки по пода.

При изсъскването на мечовете в ножниците, малките горещи очички примигнаха и неспокойно се раздвишиха и докато двамата мъже се приближаваха, започнаха бързо да се разпръскват. Вече ясно се виждаше, че всеки чифт очи е разположен в предния край на малко, ниско, тънко тяло с гола опашка и всяко такова тяло се насочваше към едно от черните петна по пода, където изчезваше.

Черните кръгове бяха без съмнение дупки, изгризани съвсем неотдавна в пода и килимите, а червенооките твари бяха черни плъхове.

Фафърд и Мишелов скочиха напред и започнаха да секат и размазват ужасните създания, изпаднали в безумна ярост.

Успяха да убият съвсем малко. Плъховете се стрелкаха със свръхестествена бързина и почти всички изчезнаха надолу през дупките край стените и до огнището.

Още с първия си бесен удар Фафърд разцепи пода и на третата си крачка кракът му пропадна със зловещ пукот до бедрото. Мишелов се втурна покрай него, без да се страхува, че може да се появят нови пукнатини.

Фафърд с усилие измъкна крака си от дупката, без да обръща внимание на дълбоките драскотини, и също като Мишелов не

мислеше, че може да се появят нови пукнатини. Плъховете бяха изчезнали. Той изтича до своя другар, който хвърляше нови подпалки в печката, за да освети стаята по-добре.

Целият ужас бе в това, че макар плъховете да ги нямаше, двете дълги черни купчини бяха останали, макар и значително с малени и както започваше да се вижда на светлината от огъня в печката, с променен цвят: те вече не бяха черни и посипани с червени мъниста — сега те представляваха една ужасна смес от блестящо черно и тъмнокафяво, някакво влудяващо виолетовосиньо, кадифено черно и хермелиново бяло, сред което се открояваше червеното на чорапите и кървавочервена плът и кости.

Макар ръцете и краката да бяха изгризани до кости, а в телата да се виждаха дълбоки дупки, стигащи до сърцата, двете лица бяха пощадени. Това не беше хубаво, защото те бяха виолетовосини поради смъртта чрез задушаване, устните бяха дръпнати назад, очите изцъклени и чертите изкривени в агония. Само черната и тъмнокафявата коса блестяха непроменени, както и бисерно белите зъби.

И докато всеки гледаше своята любима, без да може да откъсне поглед въпреки вълните на ужас, на тъга и на ярост, които се надигаха все повече в тях, те видяха малки черни пипалца да се развиват от черните ивици на всяко от гърлата и да отлитат, разсейвайки се към отворената врата зад тях — това бяха две струйки от нощния смог.

С продължителен глух тръсък подът в центъра на стаята пропадна с една-две стъпки и замря в ново временно стабилно състояние.

С крайчеца на изтерзаното си съзнание двамата продължаваха да забелязват нови детайли, например че кинжалът на Влана бе приковал на пода един плъх, който явно се беше приближил прекалено нетърпелив, за да изчака нощния смог да свърши своята магия, или например че липсваха кесиите им, или още, че я нямаше и кутията от син еmail, в която Ивриан беше поставила дела на Мишелов от отнетата плячка.

Мишев и Фафърд вдигнаха един към друг бледите си лица, в които можеше да се види лудост, но също се забелязваше разбиране и решимост. Не беше необходимо никой да обяснява на другия какво точно се беше случило тук, когато двете примки в дестилатора на

Христомило се бяха затегнали, както и защо Сливикин така злорадо беше подскачал и пискал, нито пък смисъла на фрази като „достатъчно пируващи“, „не забравяй плячката“, „онова, за което говорихме“. Не беше необходимо също Фафърд да обяснява защо сваля сега халата и качулката си, нито защо изтръгва кинжала на Влана от пода, изтръска пронизания плъх от него и го мушва в пояса си. Не се налагаше Мишелов да обяснява защо подбира половин дузина бурканчета със светилно масло, защо разбива три от тях пред бутмящата печка, а останалите напъхва в торбата на пояса си, добавяйки останалите подпалки и мангала с жарава и затворен капак.

Тогава, без все още да са разменили дори дума, Мишелов обви ръката си в малък парцал и катурна пламтящата печка напред, така че да се стовари върху напоения с масло килим. Около тях се извиха жълти пламъци.

Те се обърнаха и се затичаха към вратата. С пукот, по-сilen от преди, подът пропадна. С отчаяно усилие те се изкатериха по стръмния хълм от свличащи се килими и стигнаха до вратата и площадката зад нея точно преди всичко зад тях да рухне — пламтящите килими, печката, дървата за горене, свещите, диванът, покрит със златотъкана покривка, всичките малки масички, кутии, стъкленици и... нечовешки обезобразените тела на техните първи любими — в сухата, прашна и потънала в паяжини стая на долния етаж, и да избухне един огромен, ако не пречистващ, то поне кремиращ пожар.

Те слязоха бързо по стълбата, която се откъсна от стената и се разпадна в тъмнината в момента, когато стигнаха до земята. Трябаше внимателно да намерят път из развалините до алеята на Костите.

Пламъците търсеха път през все още затворените прозорци на горния етаж и през закованите прозорци нания. Когато излязоха на булеварда на Чумата, тичайки един до друг с всички сили, откъм „Сребърната змиорка“ се разнесе тревожният звън на камбана, известяваща за пожара.

Когато стигнаха до разклонението при алеята на Смъртта, те все още продължаваха да тичат. Тогава Мишелов хвана Фафърд за ръка и го накара да спре. Едрият младеж с пребледняло лице се дърпаше напред, ругаейки ожесточено, но Мишелов му извика:

— Спри за малко, за да се въоръжим!

Той измъкна торбата от пояса си и стискачки здраво горната част, я стовари върху каменната настилка на улицата. Силата на удара беше достатъчна, за да разбие както стъклените съдове с масло, така и мангала, защото след малко торбата пламна в основата си.

След това той изтегли Скалпел, а Фафърд Сивия жезъл и завъртя торбата над глава, за да разпали огъня. Когато прекосиха тичешком Евтината улица и нахлуха в Дома на крадците, в ръката си Мишелов държеше огнена топка. Той скочи високо и я запрати в нишата над вратата.

Пазачите изкрещяха първо изненадано, а после от болка. Не им остана време да направят каквото и да е нито със сабите си, нито с останалите оръжия, ако изобщо имаха такива, срещу двамата нападатели.

Един слаботелесен чирак — трудно би могъл да бъде нещо друго, защото беше на не повече от десет години — се забави прекалено дълго. Сивият жезъл го прониза безжалостно, докато големите му очи се изцъкляха, и малката му уста зяпна ужасена, преди да може да помоли Фафърд за милост.

Изведнъж пред тях се разнесе странен, протяжен вик, от който можеха да ти настръхнат косите, и вратите започнаха да се затварят, вместо от тях да се изсипят пълчища въоръжени стражи, които Мишелов и Фафърд жадуваха да поразят с мечовете си. И освен това, независимо че дългите факли по стените изглеждаха наскоро подменени, коридорът притъмня.

Причината за това се изясни, когато те се втурнаха по стълбището. В шахтата се спускаха кълбета нощен смог, които сякаш се материализираха във въздуха.

Пипалата му ставаха по-дълги, по-многобройни и по-осезаеми. Те докосваха телата им и гадно се залепваха. В коридора на втория етаж те започваха да запълват пространството от стена до стена и от пода до тавана като някаква гигантска паяжина, която беше толкова материална, че Мишелов и Фафърд трябваше да я разsekат, за да преминат, или поне така си мислеха, в пристъпа на маниакална лудост, който ги беше обхванал. Черната паяжина повтори неясно извънземния протяжен вик, които се разнасяше откъм седмата стая пред тях и който затихна в злорадо писукане и кикот, също толкова луди, колкото емоциите на двамата нападатели.

Отново се разнесе шумът на затръшвани врати. В някакъв нереален пристъп на рационалност, Мишелов помисли, че крадците не се страхуват от него и Фафърд, защото още никой не ги беше видял, а по-скоро от Христомило и неговата магия, макар и поставени в защита на Дома на крадците.

Даже стаята с картата, откъдето беше най-вероятно да започне контраатаката, бе затворена с огромна, массивна, обкована с железни гвоздеи врата.

Наложи им се да секат по два пъти черните лепкави въжета на паяжината за всяка крачка придвижване напред. По средата между стаята с картата и онази на магьосника в мастилено черната паяжина започваше да се материализира първоначално като призрак, но бързо ставайки все по-реален, черен паяк с големината на вълк.

Мишелов разсече тежката паяжина пред себе си, отстъпи две крачки и със засилване направи висок скок над паяка. Скалпел се стрелна надолу и се заби посред осемте току-що добили форма черни очи. Тварта се отпусна като пробит мехур, изпускайки отвратителна воня.

И тогава Мишелов и Фафърд се озоваха пред стаята на магьосника, която служеше за алхимическа лаборатория. В голяма степен тя приличаше на онова, което вече бяха видели, но от някои неща вече имаше по две, а от други — много повече.

На дългата маса имаше две реторти, подгрявани от сините пламъци на два светилника. От гърлата им излизаше плътно, извиващо се въже, чиито движения бяха по-бързи от тези на черната блатна кобра, която може да убие и човек. Въжето този път не попадаше в резервоари, а излизаше направо във въздуха, образувайки преграда между мечовете им и Христомило, който пак стоеше прав и прегърben над пожълтелия пергамент, но сега екзалтирианият му поглед бе фиксиран предимно върху Фафърд и Мишелов, макар от време на време да се спускаше към текста на заклинанието, което той монотонно рецитираше.

На другия край на масата, в свободното от паяжината пространство, подскачаше не само Сливикин, а и огромен плъх, чиито размери бяха като на Сливикин, с изключение на главата.

От мишите дупки в основата на стената проблясваха червени малки очи.

С яростен рев Фафърд започна да сече черната бариера, но въжетата биваха незабавно замествани от нови, извиращи от гърлата на ретортите, а отсечените парчета, вместо да се отпуснат безжизнено, сега жадно се насочваха към него като змии удушвачи.

Неочаквано той прехвърли Сивия жезъл в лявата си ръка, извади ножа си и го запрати към магьосника. Насочвайки се право към целта, той разкъса пъrvите три слоя, беше отклонен и забавен от четвъртия и петия, почти спрян от шестия и безпомощно се заплете в седмия.

Христомило издаде луд кикот и се ухили, показвайки острите резци, а Сливикин писукаше в екстаз и подскачаше още по-високо.

Мишелов на свой ред хвърли Котешкия нокът с не по-добър резултат, всъщност дори по-лош, защото по време на хвърлянето едно от пипалата на смога се лепна върху ръката му с меча, а друго, задушавайки го, се обви около шията му. Черни плъхове започнаха да изскачат от големите дупки в насметените покрай стените боклуци.

Междувременно други пипала се увиха около глезните, колената и лявата ръка на Фафърд и едва не го събориха. Борейки се да възстанови равновесието си, той извади камата на Влана от пояса и я вдигна над рамо с блестяща сребърна дръжка и острие, покрито от кафявата засъхнала кръв на убития плъх.

Усмивката изчезна от лицето на Христомило, когато той видя камата. Магьосникът изписка странно и тревожно, отдръпна се от пергамента и масата и вдигна служещите му за ръце копита, за да се предпази от неотвратимото.

Камата на Влана премина с лекота през черната паяжина, чиито въжета сякаш даже се разделяха, за да й направят път, и се заби до дръжката в дясното му око.

Той нададе тънък вик на агония и прекара нокти по лицето си.

Черната паяжина се загърчи в смъртен спазъм.

И двете реторти се пръснаха едновременно и разплисквайки съдържанието си по изцапаната маса, изгасиха сините пламъци, а дебелият плот на масата започна да дими под подобната на лава гъста течност, която със звучни лепкави капки започна да се стича на пода.

С един последен слаб писък Христомило рухна напред, притиснал ръце върху очите си. Дръжката на камата минаваше през пръстите му.

Паяжината започна да избледнява, както мастило под струя чиста вода.

Мишелов се хвърли напред и прониза с единствен удар Сливикин и грамадния плъх, преди животните да осъзнайт какво става. Те също бързо умряха с тънки писъци, а останалите плъхове смениха посоката си на движение и се навряха по дупките като малки черни светкачици.

След малко и последната следа от нощния или може би магьосническия смог се разтвори във въздуха, а Мишелов и Фафърд се озоваха сами с три мъртви тела. Над тях се спусна плътна тишина, която изглеждаше, че запълва не само тази стая, а и целия Дом на крадците. Даже подобната на лава течност беше спряла да се движи и застиваше, а дървеният плот на масата бе престанал да дими.

Треската на лудост ги беше изоставила, а заедно с нея и цялата им ярост. Тя се беше изпарила до последния атом и на нейно място се беше настанило преситено задоволство. Те изпитваха точно толкова желание да убият Кровас или някой друг от крадците, колкото да размазват мухи по стените. Дълбоко в себе си Фафърд не можеше да откъсне ужасения си вътрешен взор от спомена за жалното лице на малкия крадец, който беше посякъл в пристъпа си на лудост.

Единствено скръбта им не ги беше изоставила, не бе затихнала ни най-малко, напротив, ставаше все по-трудно поносима, а също и още по-силното чувство на отвращение от всичко, което виждаха около себе си: мъртъвците, безпорядъка в стаята на магьосника, целия Дом на крадците, накрая целия Ланхмар до последната му воняща улица и до последната обвита в смог кула.

Изсъсквайки с отвращение, Мишелов издърпа Скалпел от труповете на двете твари, избърса го в никакъв парцал и го върна в ножницата. Фафърд повтори жеста му и прибра Сивия жезъл. Единият взе своя нож, а другият — кинжала си, от местата, където бяха паднали на пода, след като паяжината се бе дематериализирала, никой дори не погледна към камата на Влана, която оставаше забита. Но на масата на магьосника те забелязаха извезаната със сребро кесия на Влана от черно кадифе, както и колана й, който отчасти бе залят от втвърдилата се черна лава, а също и кутията за скъпоценности на Ивриан, покрита със син емайл отвън и със сребро отвътре. От тях те извадиха скъпоценностите на Женгао.

Без да проговорят, също както и в опожареното гнездо на Мишелов зад „Сребърната змиорка“, но изпитващи някакво усещане за единение на целите си, за споделяне на намеренията си и на другарството си, те тръгнаха с отпуснати рамене и бавни, изморени стъпки, които ускориха, излизайки от магьосническата стая и надолу по плътно застлания коридор, покрай стаята с картата, с все още здраво затворената врата от дъб и желязо, покрай останалите стаи, от които не се дочуваше нито звук (защото беше очевидно, че цялата гилдия бе живяла в ужас от Христомило, неговите магии и помощници), надолу по кънтящите стъпала и все по-бързо по голия под нания коридор, покрай затворените врати на смълчаните стаи, усещайки как стъпките им отекват, независимо колко тихо се опитваха да пристъпват, под опустялата, почерняла от пламъците ниша над вратата и след това навън — по Евтината улица, завивайки наляво и на север, защото това беше най-краткият път към улицата на Боговете, а вече там, завивайки надясно и на изток, без да срещнат нито една жива душа по празните улици, с изключение на един слаб, прегърен чирак, който с нещастен вид миеше плочника пред магазин за вино под слабата розова светлина, която си пробиваше път от изток, макар да имаше много тела, които спяха, сумтяха и сънуваха из канавките и потъмните места — да, завивайки надясно и на изток, по улицата на Боговете, защото в тази посока бе градската врата, извеждаща на пътя през Голямото солено блато, а тази врата предлагаше най-бързия начин да излязат от този велик и блъскав град, който сега им беше ненавистен и наистина трудно би могъл да бъде издържан дори още само един, пронизващ, оловно тежък удар на сърцето по-дълго, отколкото се налагаше... един град на любими духове, които човек не би могъл да погледне в очите.

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ
ЗРЪНЦЕ ИСТИНА

I

Едни черни точки преминаваха по покритото с бели облачета небе и привлякоха вниманието на вешера. Птиците се въртяха в кръг, плавно и с достойнство, после внезапно пикираха и преди да стигнат земята, отново поемаха нагоре, като буйно размахваха криле.

Вещерът се вгледа в тях доста продължително и се опита да определи разстоянието и необходимото му време, за да стигне дотам, като пресметна и пресечеността на местността, и гъстотата на гората, и посоката на оврага, за чието съществуване само подозираше. Стигна до някакъв извод и веднага свали наметалото си, затегна пояса през гърдите си още с две дупки, при което над дясното му рамо се подаде дръжката на дълъг меч.

— Какво ще кажеш, Плетка — измърмори той, — ако малко се отклоним от пътя. Тези птички, струва ми се, не се върят току-така.

Кобилата по естествени причини не му отговори, но като чу гласа на господаря си, послушно се размърда и тръгна напред.

— Кой знае, може да е убит елен — каза си вещерът — или не...
Кой знае?

Наистина оврагът бе там, където очакваше. Преди малко отгоре той беше погледнал върховете на дърветата и въпреки че растяха нагъсто, бе определил съществуването му. За щастие склоновете не се оказаха стръмни, без тръни и без гниещи дънери и стърчащи пънове, което му позволи лесно да го премине.

От другата страна се намираха шубраци от калуна, а непосредствено след тях голяма поляна, обрасла в храсти и покрита със съборени от бурята дървета, чиито клони и извадени корени като преплетени пипала се протягаха на всички страни.

Птиците се изплашиха от конника, загракаха диво и рязко и се издигнаха нависоко.

Хералд веднага видя първото тяло — овчата полушибка и мътната синина на роклята ясно се различаваха сред пожълтелите островчета на острица. Втория труп не можа да открие, но знаеше къде

се намира — там три вълка седяха спокойно на опашките си и не снемаха очи от конника. Кобилата изпръхтя с ненавист. Те като по команда се надигнаха и, без да бързат, се отправиха към гората, като често обръщаха глави, насочвайки триъгълните си муцуни право към пришълеца. Вещерът скочи от коня си.

Жената не притежаваше повече нито лице, нито гърло, нито голяма част от лявото си бедро. Хералд мина край нея, без да се навежда. Мъжът бе прегърнал земята и нямаше нужда да се обръща, защото и тук вълците не бяха си губили времето напразно. Впрочем и това не бе необходимо — ясно се виждаше, че този човек е загинал от прерязване на гърлото, а хищниците са обезобразили тялото по-късно.

На широкия пояс непосредствено до късия меч, пъхнат в дървена кания, бе прикрепена кожена чанта. Вещерът я измъкна от мястото й, разтърси я и от нея едно след друго заизпадаха в тревата различни вещи: чесало за конете, парче сапун, червен воськ, шепа сребърни монети, сгъваем бръснач, заешко ухо, три ключа, закачени заедно на пръстеновидна халка, и амулет с фалически символи. Двете писма, написани на платно, бяха напоени с влага от дъжда и росата, руническите знаци се бяха размазали и почти нищо не се разбираше. Третото писмо също бе развалено, но понеже бе писано на пергамент, можеше да се прочете. То представляваше кредитно писмо, издадено от Банката на гномовете в Мариивел, на името на търговеца Рул Аспер или Аспен. Сумата бе незначителна.

Като се наведе, Хералд повдигна дясната ръка на убития и както очакваше видя медната халка със Знака на оръжейниците — стилизиран шлем с наличник, два кръстосани меча и над тях буквата „А“.

Повече нямаше какво да прави при него и затова се върна при жената. Хвана тялото и се опита да го обърне. Нещо убоде пръста му. Това бе роза, забодена на роклята, цветът бе започнал да увяхва, но още не бе загубил напълно свежестта си и листенцата му бяха почти тъмносини. Хералд за пръв път виждаше подобна роза. Той обърна трупа и трепна.

По шията на жената, разголена и доста обезобразена от смъртта, се виждаха ясни следи от зъби и тези зъби не бяха вълчи.

Вещерът внимателно се оттегли към кобилата си и, без да откъсва поглед от края на гората, се метна на седлото. Обиколи два

пъти поляната, като разглеждаше всяка педя земя.

— Мога да ти кажа, Плетка — произнесе той тихо, — че работата е ясна, но не съвсем. Оръжейникът и жена му са дошли яздейки от гората. Сигурно са се прибирали вкъщи от Мариевел, защото никой не носи дълго със себе си неизплатен кредитив. Защо са минали оттук, а не по пътя — засега не е известно. Но са минали през храстите и кой знае защо са слезли тук от конете си или са паднали. Мъжът веднага е умрял, жената е бягала докато е паднала, и също е умряла, а „нешо“, което не оставя следи, е мъкнало тялото ѝ по земята, захапало шията ѝ. Това е станало преди два или три дни. Конете отдавна са избягали, така че няма да ги търсим.

Кобилата по естествени причини не му отговори, изпръхтя неспокойно и размърда краката си.

— Това „нешо“ — продължи Хералд като не изпускаше от очи началото на гората — не е бил нито вампир, нито горски дух. Нито единият, нито другият не биха оставили толкова много мясо за мършоядите. Ако наблизо имаше блато, бих казал, че е кикимора или воден дух, но наблизо няма подобно нещо.

Ведунът изрече тези думи, извърна се назад, повдигна чула, който покриваше задницата на коня, и откопча закрепения към ремъците втори меч с черна набраздена дръжка.

— Налага се, Плетка, да направим малка обиколка. Трябва да проверим защо тези двамата са минали през боровата гора, а не по пътя. Ако равнодушно отминаваме такива произшествия, то няма да спечелим дори за овес, нали така?

Кобилата послушно тръгна напред през съборените дървета от бурята и внимателно прекрачваше през различните ями.

— Въпреки че това не е вампир, няма да рискуваме — продължи на себе си вешерът, извади от чантата си изсушено букетче аконит и го закачи на мундщука.

Кобилата изпръхтя. Хералд разхлаби кафтана си на шията и извади медальон с издраскана на него вълча муцуна. Той се залюля на сребърната си верижка в такт с конския ход и проблясвайки на слънцето като разпилян живак.

II

Червените керемиди на островърхата кула бе забелязал още от хълма, на който се бе изкачил, желаейки да скъси пътя си. Покритите с лещаци склонове, отрупани със суhi клони и пожълтели листа не бяха съвсем безопасни за спускането. Вещерът реши да не рискува, върна се обратно и тръгна по едва очертаващата се пътечка. Яздеше бавно и често придържаше коня си, като непрекъснато се навеждаше и разглеждаше следите.

Кобилата рязко дръпна главата си, диво запръхтя, развъртя се и затанцува на едно място, като вдигна цял облак суhi листа. Хералд я прегърна за шията с лявата си ръка, а пръстите на дясната преплете в Знака на Акция, започна да движи китката над главата на животното и да шепти заклинания.

— Така значи, очаква ни нещо лошо? — мърмореше той и се оглеждаше наоколо, продължавайки да прави с пръстите си Знака. — Дори така да е? Бъди спокойна, Плетка, бъди спокойна.

Баенето подейства бързо, но кобилата, независимо от пришпорването вървеше бавно напред, дърпайки се неестествено и загубвайки от пъргавия ритъм на хода. Вещерът скочи ловко на земята и поведе коня си за юзданта. Скоро пред себе си той видя някаква стена.

Между тази стена и гората нямаше чиста ивица. Листата на младите дървета и храстите на хвойните се смесваха с листата на бършляна и дивото грозде, които се бяха захванали за каменната стена. Хералд вдигна глава и в същия миг усети как по шията му запълзя невидимо създанийце, което дразнеше кожата, наелектризираще косите му и се прилепваше към него.

Това означаваше, че някой го гледа.

Обърна се бавно и плавно. Кобилата изпръхтя и мускулите на шията й заиграха под гладката кожа.

На склона на хълма, от който преди малко се беше спуснал, стоеше неподвижно една девойка и с едната си ръка се опираше на стеблото на стройна елха. Върху бялата й рокля, стигаща до самата

земя, се разстилаха разкошни блестящо черни дълги разрошени коси. Отдалече на Хералд му се стори, че тя се усмивва, но не беше уверен — лицето ѝ не се виждаше добре.

— Здравей — извика той и вдигна ръка за поздрав.

После направи крачка напред към нея. Тя следеше движенията му. Лицето ѝ беше бледо, а очите — големи и черни. Усмивката — ако това въобще беше усмивка, изчезна от лицето ѝ, сякаш някой я прогони. Вещерът направи още една крачка. Листата зашумяха. Девойката избяга надолу по склона като газела, показва се сред лещаците и се превърна на обикновена бяла ивица, която изчезна някъде в дълбочината на гората. Дългата рокля, изглежда, въобще не пречеше на движенията ѝ.

Кобилата плачливо зацвили и рязко разтърси глава. Хералд машинално я успокои със Знака и продължи още известно време да гледа към гората. После, дърпайки настойчиво и внимателно юздата, продължи бавно край стената, като до пояса бе потънал в репеите.

На солидната порта, окована с желязо и окачена на ръждясали скоби, забеляза грубо бронзово клепало и като се поколеба малко, той протегна ръка и докосна позеленялата халка, но веднага отскочи назад, тъй като вратата в същия миг се отвори, скърцайки и отмятайки настриани купчините камъни, треви и съчки. Вътре зад вратата нямаше никой. Празният двор бе обрасъл навсякъде с коприва.

Вещерът влезе и кобилата го последва — успокоена от Знака, тя не се съпротивляваше, но трудно прехвърляше втвърдените си крака.

Вътрешният двор от три страни бе обкръжен от стената и останките на дървени скелета, а четвъртата се заемаше от неголяма къща, покрита с белезите на откъсната се мазилка, мръсните следи на дъждовни ручеи и гирляндите на бръшляна. Прозорците бяха затворени с капаци, на които отдавна бе паднала боята, впрочем и вратата също бе затворена.

Хералд намота юздите на кобилата около стълба близо до вратата и бавно тръгна към къщата по пътеката, покрита със сгурия и преминаваща край неголям фонтан с плитък басейн, който бе пълен догоре с листа и клони. В средата на този фонтан върху странна подложка се опитваше да скочи с помощта на опашката си потрошен делфин, направен от бял мрамор.

Съвсем наблизо до фонтана растеше розов храст и по нищо не се отличаваше от другите розови храсти, освен по синия цвят, който по краищата на листенцата на места преминаваше в червеникаво-пурпурен.

Вещерът пипна един от цветовете, помириса го и не откри нищо особено — само ароматът бе по-сilen.

Вратата на къщата с тръсък се отвори. Хералд вдигна очи. Срещу него, скърцайки по сгурята, се носеше някакво чудовище.

Дясната ръка на вещера мълниеносно се издигна над дясното рамо и в същия миг лявата силно дръпна пояса на гърдите, в резултат на което дръжката на меча сама скочи в ръката му. Острието изsvири, описа проблясващ полукръг и замря, с връх насочен към атакуващия звяр.

Чудовището видя меча и веднага спря. Разлетя се сгуря, но вещерът дори не трепна. Това същество приличаше на човек и бе облечено в износени дрехи, не без известна доза изисканост, но със съвсем нефункционални украсения. Човекоподобието стигаше само до шията, нагоре се извисяваше огромна и косматая глава като на мечка с раздърпани уши, чифт кървясили зъркели и ужасна муцуна, от която се подаваше червен език.

— Хей, ти, смъртният, махай се веднага! — изръмжа страшилището и размаха лапи, но не помръдна от мястото си. — Изчезвай или ще те изям! На парченца ще те разкъсам!

Вещерът стоеше неподвижно и не отпусна меча си.

— Ти какво се правиш на глух! — зарева звярът и от устата му се изтръгна писък на глиган и на елен самец едновременно. Капаците на прозорците се затресоха и затракаха. Полетяха облаци прах и парчета от мазилка. Нито един от двамата не помръдна.

— Тръгвай, докато си още цял! — заръмжа отново чудовището, но този път не толкова уверено. — Или...

— Или? — запита Хералд.

Звярът се запъна от гняв и разтърси уродливата си глава.

— Виж ти, той бил храбрец — каза страшилището спокойно, оголи кучешките си зъби и впи налетите си с кръв очи в човека. — Бъди така добър и отпусни този връх на меча си. Може би още не се сещаш, че аз съм в собствения си имот. Нима там, където си роден или израсъл, съществува такъв обичай да се заплашва стопанинът с меч?

— Има — отвърна Хералд. — Но само по отношение на хазяи, които посрещат гостите си с мечешки рев и обещание да ги разкъсат на парчета.

— Ауу, какъв негодник! — развълнува се чудовището. — Той си позволява и да ме обижда, нещастникът. Гост дошъл! Влиза в двора, къса цветята, разпорежда се както си иска и си мисли, че ще го посрещнат с хляб и сол. Пфу.

Съществото плю, въздъхна и затвори устата си. Долните зъби останаха навън и му придоха вид на див глиган.

— И какво от това? — изчака известно време вешерът и наведе меча си. — Така ли ще стоим прави?

— А ти какво предлагаш? Да се изтегнем на тревата ли? — подсвири звярът. — Казвам ти, скрий това желязо!

Вешерът с едно незабележимо движение пъхна оръжието в ножницата на гърба си и поглади с ръка върха на дръжката, която се показваше над рамото му.

— Предпочитам да не правиш резки движения — каза той. — Този меч се изважда лесно и много по-бързо, отколкото предлагаш.

— Видях това — прохриптя чудовището. — Ако не беше това, отдавна да си извън вратата със следи по задника от обувките ми. Как се озова тук?

— Заблудих се — изльга вешерът.

— Заблудил се — повтори и звярът и направи страшна гримаса.

— Съгласих се, заблудил си се. Тогава тръгваш през вратата, лявото ти ухо да се пече на слънчице и ако не се отклоняваш, веднага ще се окажеш на пътя. Какво чакаш?

— Вода имаш ли? — спокойно запита вешерът. — Конят иска да пие. И аз също, ако това не те затруднява.

Чудовището се почеса зад ухото.

— Гледай ти — каза то. — Ти наистина ли не се боиш от мен?

— А трябва ли да се боя?

Страшилището се огледа, изкашля се и рязко задърпа нагоре панталоните си.

— Ох, какво ми се изтресе на главата — гостенин вкъщи! Не ми се случва често да срещна някого, който, като ме види, да не припадне. Добре де, изморен си, но си вежлив, затова те каня вкъщи.

Предупреждавам те — ако си разбойник или крадец, знай, че тази къща се подчинява на заповедите ми.

Той вдигна косматата си ръка. Капаците заудряха по стените, а каменното гърло на делфина забълбука.

— Заповядай.

Хералд не се помръдна и продължи да го изучава с очи.

— Ти сам ли живееш?

— Нима ти влиза в работата, с кого живея? — разгневи се чудовището, отвори пасти и после високо се разсмя. — Аха, разбирам те. Ти сигурно се интересуваш дали вътре няма четиридесет слуги, равни на мен по красота и сила. Не. Така че възползвай се, приятелю, от поканата, направена съвсем чистосърдечно. Ако ли не — вратата е зад теб и поемай на заден ход!

Хералд официално се поклони.

— Приемам поканата ти — изрече обичайните в този случай думи — и няма да нарушавам законите на гостоприемството.

— Моят дом е и твой дом — отговори звярът в същия дух, макар и небрежно. — Моля, скъпи ми гостенино, заповядай. Доведи коня тук, при кладенеца.

Вътре в къщата също имаше нужда от ремонт, но бе порядъчно чисто и подредено. Мебелите явно са били направени от добри майстори, макар и много отдавна. Въздухът миришеше на прах. Навсякъде беше тъмно.

— Светлина! — късо изрева звярът и борината вмъкната в стената, пламна буйно и над нея се изви дим.

— Съвсем не е лошо — каза вещерът.

Чудовището се разсмя.

— Само това ли ще кажеш? Както гледам ти от нищо няма да се удивиш. Казах ти, че тази къща изпълнява заповедите ми. Моля, оттук. Внимателно, стълбите са стръмни. Светлина!

Средата на голямото помещение, което нямаше нито един прозорец, се заемаше от огромна маса. На нея нямаше нищо, освен голям свещник от позеленял бронз, покрит навсякъде със застиннал восък. Последва нова заповед и отдавна загасналите свещи се запалиха и осветиха, но не напълно, околното пространство.

Стените бяха украсени с колекция от разнообразни оръжия — кръгли щитове, алебарди, рогатки, ризници и брони, тежки мечове и

секири. Половината от отсрещната стена се заемаше от грамадна камина, над която се виждаха цели редици портрети. Стената до входа бе украсена с ловни трофеи — рога на лосове и елени — дълги мутри на глигани, мечки и рисове хвърляха неясните си сенки върху разрошените крила на чучела на орли и соколи. В центъра, на най-почтеното място, се извисяваше опърената глава на планински дракон. Хералд се приближи до нея.

— Уби го моят дядо — каза стопанинът и хвърли в камината голяма цепеница. — Този звяр, изглежда, е последният наоколо, който позволи да го убият. Седни, гостенино. Предполагам, че си гладен?

— Не отричам, стопанино.

Чудовището седна на стола си, скръсти върху големия си корем косматите си лапи, наведе глава и нещо си замърмори, като едновременно завъртя мелничната с грубите си пръсти, а после викна не много силно и удари с юмрук по масата. Паниците и чиниите звъннаха на олово и сребро, чашите — на кристал, размириса се на пържено, чесън, риган и мускатово орехче. Хералд въобще не се учуди.

— Готово! — потърка с удоволствие лапите си странното същество. — Това е по-хубаво от всякаква прислуга, нали? Яж, гостенино, това е угоена кокошка, това — шунка от глиган, а това е пастет... от... еде, дявол знае... Обърках заклинанията. Хапвай си де. Храната е прекрасна, истинска, няма от какво да се плашиш.

— Не се боя — и вешерът разкъса на две пуйката.

— Изглежда забравих — подсвирна чудовището, — че не си от боязливите. Как се казваш?

— Хералд, а ти, стопанино?

— Нивелин. Но наоколо ми викат или Изрода или Зъбатия. И плашат децата с мен — каза страшилището и вля в гърлото си пълен бокал с вино, след което напъха пръстите си в пастета и омете тавата наполовина.

— Плашат децата ли — запита Хералд с пълна уста. — Сигурно не без причина?

— Напълно си прав. Да пием за здравето ти, Хералд!

— И за твоето, Нивелин!

— Как ти се струва това вино? Забеляза ли, че то е от грозде, а не от ябълки? Но ако не ти харесва, ще налея направя заклинание за другото.

— Благодаря! И това не е лошо. Ти по рождение ли имаш магически способности?

— Не. Появиха се, когато ми израсна това, мутрата ми де. Сам не разбирам как става, но къщата изпълнява всичко, което пожелая. Умее да искам доста неща: лапане, пиеене, дрехи, чисто бельо, гореща вода, сапун и... Това и баба може без магия. Отварям и затварям прозорците и вратите. Запалвам огън. Та това е...

— Не е малко... А, както казваш, тази мутра отдавна ли се появи?

— Дванадесет години я мъкна.

— Как се случи?

— Какво те засяга това? Налей си още вино.

— С удоволствие. Не ми е работа — питам от любопитство.

— Причината е разбираема и приемлива — засмя се гръмогласно стопанинът. — Но аз не я приемам. Не те засяга и точка. Но ако поне частично те удовлетвори, ще ти покажа как изглеждах преди. Погледни портретите. Първият от каминката е на татенцето ми. Вторият — сам дяволът не знае. А третият съм аз. Виждаш ли го?

Сред морето от паяжина и прах на портрета проблясваха воднистите очи на безцветен дебелак с подуто, печално и пъпчиво лице. Хералд, който знаеше, че портретистите обичат да угодничат пред клиентите си, поклати тъжно глава.

— Виждаш ли ме? — повтори Нивелин и показа зъбите си.

— Виждам те.

— Какъв си ти тогава?

— Нещо не те разбирам.

— Ха, не разбираш ли? — звярът повдигна муцуната си и очите му блеснаха като на котарак. — Портретът ми, драги, виси вън от светлината. Аз го виждам, но нали не съм човек, поне в този момент, и това е обяснимо. Истинският човек трябва да стане, да се приближи и дори да вземе свещника. Ти не постъпи така. Изводът е логичен. Затова те питам без церемонии — ти човек ли си?

Хералд не отмести очите си.

— Ако така поставяш въпроса си, то ще ти кажа — и замълча за известно време, — че не съвсем.

— Аха! Слушай, ще бъде ли нетактично да те запитам: в такъв случай какво си?

— Вещер.

— Аха — изпусна дъха си Нивелин след малко. — Доколкото си спомням, вещерите имат интересен начин да изкарват прехраната си. Те убиват разни чудовища и за това им плащат.

— Ти добре си спомняш.

Отново настъпи тишина. Свещите пулсираха с огънчетата си, пускаха нависоко пламъчета като тънки мустачки, те се отразяваха в кристалните чаши, във водопадите воськ и осветяваха неподвижния Нивелин, който леко помръдваше огромните си уши.

— Да предположим — каза той най-после, — че ти измъкнеш меча си, преди да се хвърля отгоре ти, дори да допуснем, че успееш да ме съсечеш или прободеш. При тази тежка маса на тялото ми няма да успееш да ме спреш, ще те поваля по инерция. А след това ще пусна да работят зъбите. Как мислиш, вещерю, на кого шансовете са по-големи, когато става дума за прегриздане на гърла?

Хералд вдигна с палец оловния капак на каната, наля си вино, отпи гълтчица от приятната течност и се облегна на стола. Гледаше чудовището, усмихващо се и тази гримаса беше необикновено неприятна и зла.

— Така, така — произнесе Нивелин и зачовърка с нокти в устата си. — Признавам — ти умееш да отговаряш на въпросите, без да употребяваш много думи. Интересно как ще постъпиш, когато ти задам следващия: кой ще ти плати за мен?

— Никой. Аз случайно се озовах тук.

— Не лъжеш ли?

— Нямам такъв обичай.

— А какви са ти обичаите? Развязвали са ми доста за вещерите. Запомnil съм, че те похищават малки деца, които хранят с вълшебни треви. Тези от тях, които оцелеят, сами се превръщат във вещери с нечовешки способности. Тях ги обучават да убиват и да изкореняват всички човешки чувства и пориви. Превръщат ги на чудовища, които да убиват други чудовища. Подочух разни разговори — било време да се почне лов на вещери. Защото те ставали все повече, а чудовищата все по-малко. Изяж тази кокошка, преди да е изстинала.

Нивелин сам взе една кокошка от тепсията, отвори широко паст и на един залък я сдъвка като сухар, при което запукаха разтрояваните кости.

— Защо не казваш нищо? — запита той след малко. — Кое от това, което чу, е истина?

— Почти нищо.

— А кое е лъжа?

— Това, че чудовищата стават по-малко.

— Наистина е факт. Съвсем не са малко — ухили се със зъбите си Нивелин. — Едно от тях е пред теб и размишлява дали е постъпило добре, че те е поканило. Веднага не ми хареса цеховия ти знак, гостенино.

— Ти не си никакво чудовище, Нивелине — сухо забеляза вештерът.

— Ай, дявол да го вземе, това е нещо съвсем ново. И кой съм аз тогава? Варено от вишни? Или ято диви гъски, които отлитат на юг в дъждовния ноемврийски ден? Не? Може би съм невинността на мелничарската дъщеря, изгубена край бистрия извор в гората? Кажи ми, Хералд, кой съм аз? Нима не виждаш, че треперя от любопитство.

— Ти не си чудовище. Иначе не би могъл да се допреш до сребърния поднос. И в никакъв случай не би взел в ръка моя медальон.

— Ха! — изригна Нивелин такъв силен звук, съпроводен с поток от вихрен дъх, че пламъците на свещите заеха хоризонтално положение. — Днес явно е ден за разкриване на страшни тайни. Сега сигурно ще узная, че ушите ми са израснали, защото като дете не съм обичал да папкам мляко с ориз.

— Не, Нивелине — спокойно произнесе Хералд. — Това е резултат на добре направена магия. Аз съм напълно уверен, че ти знаеш кой те е омагьосал.

— И какво от това, ако е тъй?

— Заклинанието може да се премахне, поне в повечето случаи.

— Ти като вештер явно умееш да разомагьосваш, поне в повечето случаи.

— Умея. Искаш ли да опитам?

— Не искам — и то разтвори широко пасти и провеси червения си език почти две педи навън. — Какво ти стана? Да не онемя?

— Онемях — призна си Хералд.

Стопанинът се тръшна в креслото назад и гръмко се разсмя.

— Знаех си, че ще онемееш — каза той. — Налей си още и седни удобно. Ще ти разкажа моята история. Дали си вештер или не, но по

лицето ти се вижда, че си добър човек, а аз искам да си побъбря с някого. Налей си.

— Вече не мога.

— О, каква досада — Нивелин се разкашля и отново тресна с юмрук по масата. Неизвестно откъде до двете празни дамаджани се появи бутилка със солидна големина в плетена кошничка. Звярът скъса със зъби восьчния печат.

Наля си догоре чашата и започна да разказва.

— Както сигурно вече си забелязал, тази местност е доста безлюдна. Най-близкото село се намира доста далече и това е защото татенцето ми, а и деденцето ми не проявяваха много желание съседите ни да ни търпят, да не говорим за търговците. Всеки, който се появявал насам, в най-добрия случай губел имуществото си, а близките села изгорели, защото бащичката ми считаше, че не си плащат навреме данъка. Едва ли някой го е обичал. И мен също, разбира се. Аз плаках ужасно, когато докараха на каруца това, което бе останало от него след силен удар с двурък меч. А дядо по това време бе престанал да се занимава с разбойничество, защото от деня в който го бяха нагостили здравата с желязната „сутрешна звезда“ по чутурата, започна силно да заеква, от устата му текаха слюнки и почти никога не успяваше да достигне навреме нужника. Какво да се прави, като пръв наследник аз възглавих отряда ни.

Разказващият млъкна за миг, през който пресуши чашата си, и едва тогава продължи.

— Млад си бях, истинско сукалче, и момците направо ме премятаха. Аз им бях такъв ръководител, както се досещаш, все едно тълсто прасе трябва да води вълча глутница — и те започнаха да правят такива работи, които баща ми, ако беше жив, никога нямаше да позволи. Ще ти спестя подробните и ще премина направо към фактите. Веднъж отидохме до самия Хелибол, който е близо до Мирта, и ограбихме един храм. А като прибавка в него Имаше една млада жрица.

— Що за храм бе това, Нивелине?

— Знам ли, Хералд. Но не е бил добър. Помня, че на олтара му лежаха черепи и кости и сред тях пламтеше зелен огън. Вонеше като самото нещастие. Момчетата хванаха жрицата, раздраха дрехите ѝ, а после ми казаха, че е време да възмъжея. Е, възмъжах, сополанкото. И

по време на възмъжаването ми възмутената жрица плю в мутрата ми и нещо завика.

— Какво точно?

— Че съм чудовище в човешка кожа, че ще бъда чудовище в зверски облик, нещо за кръв, нещо за любов и... въобще не си спомням повече. Кинжалчето, мъничко едно, сигурно е било скрито в косите ѝ. Тя се самоуби и тогава... Казвам ти, Хералд, така бягахме оттам, че конете едва издържаха. Това не беше добър храм.

— Разказвай по-нататък.

Стана така, както предрече жрицата. Минаха няколко дни, сутринта ставам, измъквам се от леглото, а прислугата, като ме видя, нададе такъв вой, че ми проглуши ушите и дим да я няма. Аз отидох пред огледалото и... ще ми повярваш ли, Хералд, паникъсах се, изглежда, получих удар, защото не помня нищо. Наоколо ми мъгла. Казано накратко, няколко трупа се въргалиха по пода. Всичко, което хващах, се оказваше много леко — изведенъж бях станал прекалено силен. Къщата също ми помогаше — тряскаха се врати, във въздуха летяха различни съдини, навсякъде се виеха пламъци. Който успя — избяга: леля, братовчедка ми, момците от отряда. Дори котките и кучетата изчезнаха с лай и писък. Папагалът припадна и повече не се вдигна. Така останах сам, ревях, крещях ругатни, безумствах и разбивах всичко по пътя си, но най-вече огледалата.

Нивелин прекъсна разказа си, подсмъръкна шумно с нос и въздъхна тъжно.

— Припадъкът мина — продължи той след малко, — но вече бе късно да направя нещо. Бях сам. Сам-самичък. Нямаше на кого да обясня, че само външният ми вид се е изменил, макар и страшен, аз си оставах онова глупаво недорасло същество, което плачеше над телата на слугите. Сълзите ми изтекоха и тогава ме обхвана страх — те ще се върнат и ще ме убият, преди да успея да им обясня... Но никой не се появи.

Чудовището замълча за миг и си изтри носа с ръкава.

— Не искам да разказвам за първите месеци, Хералд. Още ми се гади, като си спомням. Продължавам със същественото. Дълго, прекалено дълго седях в замъка и не си показвах носа навън. Ако някой пристигаше — рядко явление — не излизах, а заповядвах на дома да хлопне вратата или ревях в отвора на водосточната тръба и

това бе достатъчно гостенинът да вдигне облак прах след себе си. Така бе до деня, в който видях през прозореца един дебелак да реже цветовете на лелината роза. А трябва да ти кажа, че тези рози не са какво да е, а сини рози от Назаир, донесъл ги бе още дядо ми. Обхвана ме злост и сам не знам как се озовах на двора. Доста време мина, преди човечеца да проговори, отвори уста и зави като куче, което, несправедливо бият, и от несвързаните думи разбрах, че искал да занесе няколко цветенца на дъщеря си, да го пощадя и да му подаря живота и здравето. Аз се канех да го изхвърля през портата, когато ме озари една мисъл, спомних си приказките, които ми бе разказвала Лънка, бавачката ми. По дяволите, та красивите момичета могат да превръщат жаби в принцове или обратното, така че... Може пък да има нещо вярно в тези бабини деветини... Зрънце истина... някакъв шанс за мен... И подскочих нагоре почти два сажена, изревах така силно, че гроздето, което растеше по стените, падна на земята и завиках на дебелака: „Дъщерята или живота!“ Нищо по-добро не ми хрумна. Търговецът заплака и си призна, че това е момиченце на осем години. Ти защо се смееш?

— Не се смея.

— Тогава не знаех да плача или да се смея над проклетата ми съдба. Стана ми жал за търговеца, поканих го вътре, нагостих го и на сбогуване напълних торбата му със злато и скъпоценни камъчета. Трябва да ти кажа, че в подземието имаше предостатъчно имане, останало още от времената на дядо, не знаех какво да правя с него, затова си позволих този жест. На сбогуване ми благодари, сияеше от щастие, дори слюнките му летяха. Сигурно той се е похвалил с приключението си, защото не мина и месец, и пристигна друг търговец с голяма торба заедно с дъщеря си. Порядъчна!

Нивелин измъкна краката си изпод масата и така се протегна, че креслото изплака.

— Бързо се разбрах с този търговец — продължи той. — Спогодихме се тя да остане при мен година. Трябваше да му помогна, когато товареше торбата, сам не би успял да я вдигне.

— А девойката?

— Известно време направо се тресеше от страх при вида ми, тя бе убедена, че ще я изям, но след месец се хранехме заедно на масата, разговаряхме и после излизахме навън и дълго се разхождахме. И

макар тя да беше славно момиче и невероятно умна, направо ми се преплиташе езикът, когато приказвах с нея. Виждаш ли, Хералд, винаги съм бил плах с девойките, така съм постъпвал, че ми се смееха дори и онези от обора, на които краката до глезните бяха в тор и с които момците от отряда си правеха каквото пожелаят. Дори издевателстваха над мен. А сега с тази мутра? Не посмях да намекна за причината, която ми загуби цяла година от живота. Времето се мъкнеше бавно като смрадта след народното опълчение, докато търговецът не дойде да си я прибере. Разочарован, се заключих в къщата и няколко месеца не се показвах пред никакви гости и никакви дъщери. Но разбрах колко е тежко, когато няма с кого да размениш по някоя дума.

Той издаде звук, който би трябвало да означава въздъхване, а прозвуча като хълцане.

— Следващата се казваше Фани — продължи той след малка пауза. — Тя беше мъничка, пъргава, разговорлива — истинска краличка. Въобще не се страхуваше от мен. Веднъж — на годишнината от кръщаването ми, бяхме прекалили с медовина и... хи, хи. Веднага след... това скочих от ложето и бац пред огледалото. Признавам си — бях разочарован и потиснат. Всичко по мен си беше както преди — и ушите, и мутрата, но сега изглеждаше още по-глупаво. А казват, че приказките са народната мъдрост! Глупости, Хералд! Добре поне, че Фани се постара да забравя огорченията си. Весела девойка беше, казвам ти го. И знаеш ли какво измисли? Ние двамата започнахме да плашим неканените гости. Представи си само: влиза някой в двора и изведнъж се появявам аз на четири крака, рева с пълна сила, а на гърба ми Фани, съвсем гола, тръби с ловджийския рог на деденцето!

Нивелин се затресе от смях, при което зъбите му заблестяха с първородната си белота.

— Фани прекара годината и се прибра вкъщи с прекрасна зестра. Тя щеше да се омъжи за някакъв вдовец, притежател на кръчма.

— Това е интересно, Нивелин, разказвай по-нататък.

— Така ли? — каза чудовището и се почеса зад ушите. — Добре. Следващата, Примула, бе дъщеря на обеднял рицар. Той пристигна тук на един мършав кон, облечен в ризница, и като го видях, щях да си умра от смях, толкова бе тънък и мършав. Казвам ти, Хералд, той беше

отвратителен като купчина тор и разпространяваше такава миризма наоколо... Девойката — съгласен съм да ми отрежат ръката ако не съм прав — е била зачената, докато е бил на война, и затова изглеждаше доста хубавичка. И тя не се страхуваше от мен, което е обяснимо, защото в сравнение с родителите ѝ, сигурно съм ѝ се струвал поносим. Темпераментът ѝ не беше лош, а и аз не зяпах мухите, бях повярвал в себе си. След две седмици ние бяхме достатъчно близки, тя ме дърпаше за ушите и викаше „звяр такъв захапи ме“, „разкъсай ме, хищнико“ и други подобни глупости. В паузите се представях на огледалото, но в него се вглеждах с растящо беспокойство. Обземаше ме тъга по предишната ми не чак толкова работоспособна форма. Виждаш ли, Хералд, ако преди бях само един сополанко, сега се превърнах в истински мъж. Преди често боледувах, кашлях, носът ми течеше, а сега нищо не ме заразяваше. А зъбите, би ли повярвал, колко ме боляха те? Искаш ли да прегриза този крак на креслото?

— Не, не, не искам.

— Може да е за добро — разкри паст чудовището. — Госпожиците се забавляваха и вкъщи останаха малко здрави кресла.

Нивелин се прозя, при което сви езика си на тръба.

— Ама че бърборим, Хералд, уморих се. Накратко казано — имаше още две момичета — Илка и Венимира.

Нещата протекоха с противно еднообразие: отначало страх и сдържаност, после нишка симпатия, подкрепена с малки, но ценни подаръци, а накрая: „Изяж ме!“. После пристига бащата, нежно сбогуване — и съкровищницата ми се облекчава значително. Реших да правя дълги прекъсвания в този вид общуване. Разбира се, отдавна престанах да вярвам, че целувката на девойка ще ми върне предишния вид. Примирих се с това. Дори стигнах до извода, че и тъй ми е добре и не ми трябват никакви промени.

— Никакви ли, Нивелине?

— Че защо, бе? Нали ти казвам — притежавам волско здраве и то е свързано с вида ми. На момичетата различията им действат като възбудител. Не се смей! Напълно съм уверен, че в образа на човек здравата щеше да ми се наложи да потичам, че да се добера до такава като Венимира, която бе красива. Струва ми се, че онзи, от портрета, тя не би погледнала. И накрая — безопасността. Бащията ми имаше доста врагове и някои от тях оцеляха. Тези, които погреба отрядът под

моето жалко ръководство, имат доста роднини. В подземията се въргаля злато. Ако не беше страхът от моя вид, някой би дошъл за него, например селяните с вилите.

— Ти твърдиш и си уверен, че в сегашния си вид не предизвикваш ничие недоволство. Нито на бащите, нито на дъщерите. Нито на роднините, нито на годениците. Така ли, Нивелин?

— Престани, Хералд — възмути се чудовището. — За какво приказваш? Та бащите бяха извън себе си от радост — аз бях толкова щедър. А дъщерите? Ти не си ги виждал, когато пристигаха тук, облечени в грубите си роклички, изтъркани от непрекъснатото пране, със следи по рамената от тежките кобилици с менците. На Примула и след две седмици престой при мен още й личаха следите по бедрата и гърба от камшика на рицарския ѝ татко. При мен се чувстваха като княгини, размахваха само ветрила и дори не знаеха къде е кухнята. Обличах ги и накичвах с различна украсения. Веднага щом поискаваха, казвах заклинанията и напълвах с гореща вода желязната вана, която татко бе отмъкнал за мама от Асенгард. Представяш ли си само — истинска желязна вана! Наоколо такова нещо не може да се види. За тях е направо приказка, Хералд. А относно ложето... Дявол да го вземе, в наши времена невинността се среща по-рядко от планинския дракон. Нито една не съм принуждавал насила, Хералд.

— Но ти подозираш, че някой ми е платил. Кой може да е той?

— Някой негодник, който няма повече дъщери, а си е пожелал да прибере остатъците от съдържанието на подземията ми — убедено каза Нивелин. — Алчност човешка, ти граници не знаеш.

— И никой друг ли?

— И никой друг.

Двамата мълчаха и се вглеждаха в нервно трепкащите езичета на свещите.

— Нивелин — каза изведнъж вешерът, — ти сега сам ли си?

— Хей, ти — започна чудовището след известно закъснение, — мисля, че за подобен въпрос би следвало да те наругая с неприлични думи, да те хвана за яката и да те хвърля надолу по стълбите. И знаеш ли защо? Защото ме смяташ за глупак. Още отначало забелязах, че се прислушваш какво става зад вратата. Ти добре знаеш, че не живея сам. Прав ли съм?

— Прав си, прости ми.

— По дяволите с извиненията ти. Видя ли я?

— Да, в гората, край вратата. Тази ли е причината, поради която търговците с дъщерите си от известно време насам си отиват по живо по здраво без нищичко?

— Значи ти си знаел и затова? Да, това е причината. — Ако ми разрешиш, ще те попитам...

— Не ти разрешавам.

Отново се възцари мълчание.

— Е, какво пък, воля твоя — каза накрая вещерът и стана. — Благодаря за гостоприемството, стопанино. Трябва да тръгвам.

— И правилно. Имам известни съображения, заради които не мога да ти предоставя подслон в замъка, а не те съветвам да прекарааш нощта в гората. Откакто околностите обезлюдиха, нощите са неспокойни. Излез на пътя преди здрач.

— Ще го имам предвид, Нивелине. Ти смяташ, че не се нуждаеш от моята помощ?

Чудовището го погледна накриво.

— А ти смяташ ли, че си в състояние да ми помогнеш? Ще успееш ли да свалиш това от мен?

— Не съм ти споменавал за такава помощ.

— Ти не ми отговори на въпроса. Въпреки... Може би да си отговорил. Не би могъл.

Хералд го погледна право в очите.

— Не ти е провъряло — каза той. — От всички храмове в Хелибол и долината Нимнар сте нападнали точно храма на Корам Агх Тера, Лъвоглавия Паяк. За да се премахне заклинанието на жрицата, трябват знания и способности, които не притежавам.

— Кой ги притежава?

— Нали това не те интересува? Ти каза, че така ти е добре.

— Че ми е добре — добре ми е, но не така, както може да бъде.

Страхувам се...

— От какво се страхуваш?

Чудовището спря на прага и се обърна.

— Достатъчно, вещерю, въпросите ти ми дотегнаха. Може ли сега аз да попитам нещо. От известно време сънувам развратни сънища. По-точната дума е „безобразни“ сънища. Следва ли да се страхувам от нещо. Моля те, кажи ми го съвсем кратко.

— Като се събудиши, на краката ти имало ли е кал? Да си намирал борови клончета в леглото?

— Не.

— А...

— Не. Бъди кратък, моля те.

— Ти не се опасяваш напразно.

— Може ли да ми се помогне? Бъди кратък.

— Не.

— Най-после нещо смислено. Да вървим, ще те изпратя.

На двора, докато Хералд стягаше дисагите, Нивелин поглади кобилата по муцуна и я потупа по шията. Плетка изпръхтя доволно и наведе глава.

— Животните ме обичат — похвали се чудовището. — И аз ги обичам. Котката ми, Лакомницата, въпреки че отначало избяга, после се върна обратно. Дълго време тя бе единственото живо същество, което ме съпровождаше в печалната ми участ.

Той млъкна и изкриви уста. Хералд се усмихна.

— Тя също ли обича котките?

— Птиците — озъби се Нивелин. — Издадох се, дявол да ме вземе. Е, добре де. Това не е поредната търговска дъщеря, Хералд, и не е поредният опит да търся частица истина в старите приказки. Това е нещо сериозно. Ние се обичаме. Ако се засмееш, ще ти ударя един по мутрата!

Хералд не се засмя.

— Твоята Верена — каза той — вероятно е русалка. Знаеш ли това?

— Подозирах го. Тънка и черна. Говори малко и на непознат език. Не хапва човешка храна. Цели дни чезне из горите, а вечер се връща. Това ли трябва да прави?

— Горе-долу — вешерът затегна ремъците. — Ти мислиш, че тя няма да се върне, ако отново станеш човек?

— Уверен съм. Ти знаеш как русалките се боят от хората. Почти никой не е виждал русалка отблизо. Аз и Верена... Е, по дяволите. Прощавай, Хералд.

— Прощавай, Нивелине.

Вешерът яхна кобилата си, леко я натисна с петите си и тръгна към вратата. Чудовището вървеше до него.

— Хералд!

— Какво?

— Не съм толкова глупав, колкото изглеждам. Ти си дошъл тук по следите на някой търговец, който е бил напоследък тук. Изглежда, нещо се е случило с него?

— Да.

— Последният беше преди три дни. Дъщеря му, между нас казано, не беше красива. Заповядах на къщата да затвори вратите и прозорците и да не дава признак на живот. Те се повъртяха, повъртяха и си отидоха. Девойката откъсна една роза от храста на леля и я забоде на роклята си. Търси ги някъде другаде. Но се пази, местността е страшна и през нощта гората е опасна. Можеш да чуеш и видиш лоши неща.

— Благодаря ти, Нивелине. Ще те помня. Кой знае, може да намеря някого, който...

— Може, а може и не. Проблемът си е мой, Хералд, животът, а също и наказанието. Научих се да понасям това, свикнах. Ако стане много лошо, не търси никого, ела тук и сам извърши нужното. Като вештер. Става ли, Хералд?

Нивелин не изчака отговор, рязко се обърна и закрачи към къщата си.

III

Местността беше безлюдна, дива и зловещо враждебна. Хералд не се върна на пътя, преди да се стъмни, реши да не удължава пътя си и тръгна направо през боровата гора. Нощта прекара на върха на гол хълм, с меч на колана си, край малък огън, в който от време на време хвърляше сухи съчки. По средата на нощта забеляза далеко в долината да гори огън, чу виене и пеене, а и нещо, което можеше да бъде само виковете на изтезавана жена. Едва се разсъмна, и той отиде там, но откри само изпотъпкана поляна и овъглени кости в още топлата пепел. В короната на гигантския дъб нещо пискаше и съскаше. Можеше да бъде горски дух, но можеше да бъде и дива котка. Вещерът не спря да провери.

IV

Някъде към обяд, спря край един ручей и кобилата започна да пие вода, но внезапно се дръпна рязко и зацвили, като гризеше яростно мундщука. Хералд машинално я успокои със Знака и в същия миг забеляза правilen кръг, образуван от поглеждащите изпод мъховете шапчици на червеникави гъби.

— Ти, кобилката ми, ставаш нещо истерична — каза той. — Та това е обикновен дяволски кръг. Защо е тази сцена?

Кобилата изпръхтя и обърна към него глава. Вещерът потърка челото си, намръщи се и се замисли. После с един скок се оказа на седлото и като обърна коня, бързо запрепуска по собствените си следи.

— Обичат ме животните — измърмори той. — Извинявай, кобилке. Ти имаш повече ум, отколкото аз.

V

Кобилата бе наострила уши, пръхтеше, риеше с копита пръстта и не искаше да продължи напред. Хералд не употреби Знака да я успокои — скочи от седлото и прехвърли поводите през главата ѝ. На гърба му не беше онзи стар меч в ножница от телешка кожа, а мястото му заемаше блестящо красиво оръжие с тънка и балансирана кръстообразна дръжка, завършваща накрая с кръгла топка от бял метал.

Този път портите не се отвориха пред него — стояха си така, както ги бе оставил на тръгване.

Той чу пеене. Думите не разбираше и дори не успя да познае на какъв език се произнасяха. Това не беше необходимо — вещерът усещаше и знаеше самата природа на това пеене, тихо и пронизващо, разливащо по жилите вълна на сковаващ ужас.

Пеенето прекъсна внезапно и тогава я видя.

Тя бе прилепила тяло към гърба на делфина в изсъхналия фонтан и обвиваше покрития с мъх камък с малките си, така бели, че изглеждаха направо прозрачни, ръце. Под гривата объркани черни коси блестяха широко разтворени и впити в него още по-черни очи.

Хералд се приближи бавно. Стъпките му бяха меки и безшумни, описа полукръг край оградата, непосредствено до синята роза. Съществото го следеше с малкото си лице с изражение на неописуема тъга, пълно с очарование, създаващо впечатление, че още се чува песента, въпреки че бледите устнички бяха пътно стиснати и от тях не излизаше никакъв звук.

Вещерът се спря на десет крачки от нея. Мечът бе изваден тихо и бавно от черната емайлирана ножница и засия и засвятка над главата му.

— Това е сребро — каза той. — Острието е сребърно.

Бледото лице не трепна и антрацитовите очи не промениха изражението си.

— Ти толкова много приличаш на русалка — продължи спокойно вещерът, — че би могла да изльжеш всеки. Още повече че си рядка птица, чернокоса, но конете никога не бъркат. Разпознават ви инстинктивно и безпогрешно. Какво си ти? Мисля — муля или алпа. Обикновен вампир не би оживял на силно слънце.

Ъгълчетата на бледите устни трепнаха и леко се повдигнаха.

— Привлече те Нивелин с образа си, нали? Ти предизвикваш сънищата му, за които ми спомена той. Досещам се що за сънища са и му съчувствам.

Създанието не трепна.

— Ти обичаш птиците — продължи вещерът. — Но това не ти пречи да прегризваш шиите на хората от двата пола, нали? Каква слука! Ти и Нивелин! Чудесна двойка — чудовище и вампирка, владетели на горския замък. Ти, която винаги изпитваш жажда за кръв, и той, твойт защитник, убиецът по зов, сляпото оръдие. Но отначало той трябва да се превърне в истинско чудовище, а не в човек с такава маска.

Големите черни очи се присвиха.

— Какво стана с него, чернокосо създание? Ти пееше, следователно си пила кръв. Приложила си последното средство, това означава, че не си успяла да поробиш разума му. Прав ли съм?

Черната главичка леко кимна, почти незабелязано, а ъгълчетата на устните ѝ се вдигнаха още по-нагоре. Лицето ѝ придоби ужасно изражение.

— Сега ти се смяташ за стопанка на този замък, нали?

Този път кимането бе по-забележимо.

— Ти си муля?

Последва бавно отрицателно движение с глава. Раздаде се съскане, което можеше да излиза само от тези бледи и кошмарно извити устни, въпреки че вещерът не забеляза те да помръдват.

— Алпа?

Отново отрицание.

Вещерът отстъпи крачка назад и здраво стисна дръжката на меча.

— Тогава, ти...

Ъглите на устните ѝ се повдигнаха още повече.

— Брукса! — викна вещерът и се хвърли към фонтана.

Зад бледите устни блеснаха бели островърхи кучешки зъби. Вампирката скочи, изви гръб като пантера и изпусна остьр вопъл.

Вълната на звука удари вещера като таран, блокира дишането му, ребрата запукаха, а в ушите и мозъка му се забиха иглите на болката. Политайки назад, той успя да скръсти китките на двете си ръце в Знака на Хелиотропа. Магьосничеството намали силата, с която се вряза в оградата, но и така притъмня пред очите му, че остатъците от въздух излетяха заедно със силен стон.

На гърба на делфина, в каменния кръг на изсъхналия фонтан, на мястото, където преди миг се намираше фина девойка в бяла рокля, разпростираше тялото си огромен черен прилеп, разтворил дълга муцуна, изпълнена докрай с белотата на иглени зъби. Крилата на мръсни петна се разпериха, безшумно се размахаха и новопоявилото се чудовище се нахвърли върху вещера като снаряд, изстрелян от катапулта. Хералд усети на устните си соления вкус на кръвта, извика необходимото заклинание, протегна напред ръцете си с разперени пръсти на Знака на Куин. Последва съскане, хихикане и рязко обръщане на вампира го понесоха нагоре и веднага последва пикиране право в шията на вещера. Той се дръпна и замахна с меча, но не улучи. Прилепът бавно и грациозно подви едното си крило, обърна се, полетя в обход и отново атакува.

Хералд чакаше с приготвен меч. В последния момент скочи, но не настрани, а напред и замахна толкова силно, че въздухът засвири, но отново не уцели. Това бе така неочеквано, че излезе от ритъма на схватката и за миг закъсня с извъртането си. Усети острите нокти да се забиват в бузата му, а кадифеното и влажно крило да го удря по шията. Той се напрегна, прехвърли тежестта на тялото си върху десния крак и замахна рязко назад, но не — това чудовище се оказа дяволски ловко.

Прилепът размаха криле, издигна се нагоре и полетя към фонтана. В мига, когато кривите нокти задраскаха по камъка, уродливата наслончена уста започна да се променя, да се размазва, да изчезва и въпреки това появяващите се на нейно място бледи устнички още не успяваха да прикрият смъртоносните остри кучешки зъби. Вампирът брукса пронизително зави. Гласът му се проточи в ужасен напев и същевременно втренчи във вещера големите си очи, изпълнени с ненавист. Отново се раздаде пронизителен вопъл.

Вълната бе така мощна, че успя да преодолее магическия Знак, и пред очите на Хералд затанцуваха и се завъртяха черни и червени кръгове, а по слепите очи и темето му пулсът се забълска. През истерията на болката долови с ушите си различни гласове, проклятия, молби и стонове, звуци на флейта и обой, шум на вихър и буря. Кожата на лицето му сякаш умираше и се вкочанясваше. Той падна на едното си коляно и главата му се затресе.

Черният прилеп безшумно плаваше към него във въздуха и при всяко размахване на крилата си разтваряше зъбатите си челюсти. Макар и зашеметен от вика, Хералд инстинктивно скочи от земята, мълниеносно определи темпа на движение и скоростта на вампира, направи три крачки напред, наклони се и полуобърнат нанесе бърз като мисълта удар с двете си ръце. Острието не среща съпротивление. Или почти не среща. Разнесе се вопъл, но този път бе направо болезнен, предизвикан от докосването на среброто.

Без да спира да вие, бруксата се преобразяваше върху гърба на делфина. На бялата ѝ рокля, малко над лявата ѝ гръд, се червенееше петънце и над него разрез, не по-голям от показалец. Вещерът заскърца със зъби — та нанесеният удар трябаше да разсече на две тази опасна стихия, а на практика се оказа просто една нищо и никаква драскотина.

— Викай, вампирке — заръмжа той и заизтрива кръвта от лицето си. — Викай и крещи, губи сили! И когато отслабнеш, ще ти отсека красивата главичка.

— Ти ли? Пръв ще останеш без сили. Мръсен магьосник. Ще те убия! — устните на бруксата не помръдваха, но вещерът чуваше ясно думите и те нахлюваха право в мозъка му, взривяваха се, прозвъняваха глухо с echo, идващо сякаш от дълбините на мътна вода.

— Ще видим — процеди той и продължи да се приближава към фонтана.

— Ще те убия! Ще те убия! Ще те убия!

— Ще видим.

— Верена!

Нивелин с наведена глава, хванат с двете си ръце за парапета, се изтъркаля от вратата на къщата си. Вървеше към фонтана, залитайки неуверено, и размахваше грубите си лапи. Яката на кафтана му бе изцапана с кръв.

— Верена!

Главата на вече скрилия се прилеп се обърна към него. Хералд вдигна меча си, скочи, но вампирката се оказа къде по-бърза. Резкият вопъл отново свали на земята вештера. Падна назад и се плъзна по гръб върху спечената сгур. Бруксата изви гръбнак, напрегна се за скок и острите зъби в устата ѝ заблестяха като разбойнически кинжали. Нивелин разпери лапи и се опита да я хване, но тя викна право в собствената му паст и го отхвърли на няколко метра назад, бълсна се в скелето край стената и разтрошените пръти и дъски с трясък го погребаха под себе си.

През това време Хералд стъпи здраво на краката си, затича се в полукръг по двора и се постара да отвлече вниманието на вампирката от Нивелин. Тя, размахвайки бялата си рокля, се понесе право към него, лека като пеперудка, и почти не докосваше земята. Нито викаше, нито се опитваше да се превъръти. Вещерът знаеше, че вече е уморена, но въпреки това е смъртоносно опасна. Зад гърба му Нивелин ръмжеше и разбутваше с трясък дъските.

Хералд отскочи наляво и завъртя меча си — обкръжи се с проблясваща защита. Бруксата го приближаваше — черна и бяла, раздърпана и страшна. Той не прецени добре — тя извика в движение. Не успя да се предпази със Знака и бе метнат назад, вряза се в оградата, за щастие с гръб, болката в гръбнака парализира и крайчетата на пръстите, краката му се огънаха и се свлече на колене. Вампирката, без да престава да вие, се приближаваше.

— Верена! — изрева Нивелин.

Тя се обърна. И тогава той със замах забоде между гърдите ѝ острия край на счупен триметров кол. Тя дори не извика. Само въздъхна. Вещерът го чу и затрепера.

Така стояха те: Нивелин — широко разтворил крака, държейки здраво кола в ръцете си, тя — като бяла пеперудка на карфичка на другия край на кола, стискайки го с ръце.

Вампирката сърцераздирателно въздъхна и изведнъж силно натисна кола. Хералд видя на гърба ѝ да разцъфва червено петно, от което сред фонтана кръв излезе отвратителния и неподходящ връх. Нивелин извика, направи крачка назад, после втора, започна бързо да отстъпва, но не изпускаше пръта от ръцете си и влечеше пробитата

вампирка. Още една крачка и гърбът му се опря на стената на къщата. Крайта на кола, който бе под мишицата му, застърга камъните.

Вампирката бавно, сякаш милваше пръта, прокара по него дланите си напред, докъдето стигна, здраво се хвана за стеблото и рязко дръпна. Вече цял метър окървавена дървесина стърчеше зад гърба ѝ. Очите ѝ бяха широко разтворени, главата — опната назад. Вдишванията и издишванията ѝ станаха по чести и ритмични и постепенно се превръщаха в хрипления.

Хералд успя да стане, но не можеше да пomerъдне, защото бе направо като омагьосан от невероятната гледка. Той улови думи, които се вмъкваха направо в черепа, без да преминават през ушите, като в дълбоко и влажно подземие:

— Ти си мой! И ничий друг! Обичам те! Обичам те!

Последва ново въздъхваме и то завибрира направо в кръвта. Бруксата се придвижваше по пръта и протягаше напред ръце, Нивелин отчаяно ревеше и се опитваше да отблъсне колкото се може по-далеч любимата си. Тя се сгърчи, направи тласък и го хвана за главата. Той зави още по-пронизително и замята косматата си глава. Тя продължи да напредва по ужасния си начин и приближи главата си до гърлото на чудовището. На яркото слънце бедите ѝ зъби проблеснаха ослепително.

Хералд скочи, но това бе скок на пружина, без воля и сила. Всяко движение, всяка крачка, която трябваше да направи, идваше отвътре — точно отработена, неотвратима и смъртоносно проверена. Три крачки, бързи и подобни на стотици преди това, последната завършваше на левия крак, който се вряза в земята като здрава опора. Тялото му се извъртя и последва силен удар. Видя очите ѝ. Нищо не можеше да се измени. Нищо! Той извика, за да заглуши думата, която тя повтаряше. Нищо не ѝ помогна... Той сечеше.

Вещерът удари така уверено, както го правил стотици пъти преди това, и сега, продължавайки в ритъма на движението, направи четвърта стъпка и полуобръщане. Острието в края на това движение проблясваше, носейки със себе си ветрило червени капчици. Черните като смола коси се развълнуваха, развяха се и полетяха като птици във въздуха...

Главата падна на сгурията.

Чудовището ставаше по-малко и по-малко?

А аз? Аз кой съм?
Кой вика? Птиците ли?
Жената в полушибка и синя рокля?
Розата от Назаир?
Колко е тихо!
Как само е пусто. Защо?
Вътре в мен.

Нивелин, свит на кълбо, се тресеше от гърчове и спазми до стената на къщата си в копривата и с две ръце стискаше главата си.

— Ставай — произнесе вещерът.

Младият, красив и мощен мъж с бледа кожа повдигна глава и се огледа обезумял наоколо. Погледът му не съдържаше нищо смислено. Потърка очите си с кокалчетата на пръстите си. Погледна ръцете си. Опипа лицето си. Тихо изохка, пъхна пръст в устата си и продължително опипа венците си. Отново се хвана за лицето и като изохка още веднъж, докосна четирите кървави ивици по бузата си. Изплака и се разсмя.

— Хералд! Какво е това? Как стана това, Хералд!

— Ставай, Нивелине. Ставай и да вървим. В дисагите ми има лекарство и то е необходимо и за двама ни.

— Аз вече не съм... Не съм... Хералд, как стана това?

Вещерът му помогна да стане, при което се постара да не гледа нежните, така белички, почти прозрачни ръчички, стиснали здраво пръта, напъхан между малките гърди, облепени с мократа от кръв материя. Нивелин отново изохка.

— Верена...

— Не гледай. Да вървим.

Те минаха през двора край храстата със сините рози, като се подпираха един друг. Нивелин непрекъснато се опипваше по лицето със свободната си ръка.

— Хералд, това е невероятно. След толкова години? Как стана възможно?

— Всяка приказка съдържа и частица истина — тихо каза вещерът. — Любов и кръв. И двете притежават могъща сила. Магьосници и учени си блъскат над това главите, но до нищо не са стигнали, освен до...

— Какво именно, Хералд?

— Любовта трябва да бъде истинска.

ЕНДРЮ НОРТЪН

НАСЛЕДСТВОТО НА ГНИЛОТО БЛАТО

Край източната стена на Клавенпорт, разположен на брега на Морето на есенните мъгли... о, добри хора, няма да започвам тази история като стар трубадур. Най-малкото — липсва ми арфа за съпровод. И освен това разказът ми не е предназначен за знатни лордове, които скучаят през зимните вечери близо до горящите камини в замъците си.

Затова нека се отправим към Клавенпорт.

Началото постави някой си Хигболд. Това се случи след войната с Нашествениците, във времената, когато всяко човече с незнaten произход при достатъчно съобразителност можеше да се издигне много високо и да го направи бързо, особено ако щастието му се усмихваше. Както казват бардовете, такива хора знайт къде да използват острието на ножа, къде лъжливата клетва и откъде да приберат чуждо имане.

По такъв начин Хигболд се измъкна от калта и много бързо хората престанаха да обсъждат въпроса, откъде бе почнал (ако пък се осмеляваха, стараеха се да го правят шепнешком, като предпазливо се оглеждаха). Той се засели в Замъка край Вратите в Клавенпорт, нае присуга и набра лична гвардия, а после се ожени за девойка от благороднически род. През онези години имаше много знатни дами, чиито близки и роднини бяха загинали, а именията им разорени от войната. По тази причина те самите бяха готови да се поставят под покровителството на всеки съмнителен авантюрист, стига той да им предложи покрив над главата, храна на масата и като десерт чаша медовина. Лейди Хигболд не беше по-лоша или по-добра от другите ѝ сестри по нещастие, намерили такъв изход от положението.

Тя добре помнеше изпитанията, през които премина, преди да се омъжи. И може би това я заставяше, независимо от недоволството на самия Хигболд, да не оставя без подаяние никого от многочислените

бедняци, които се мъкнеха от врата на врата, протягайки ръка с надежда за къшой хляб.

Един от тях бе Калеб. На лицето му липсваше дясното око и куцаше така, че бе удивително как въобще успява да се придвижи на два крака. Годините му никой не можеше да определи. Тежките изпитания състаряват човека.

Може би лейди Избел го познаваше отпреди, но дори да е било така, нито тя, нито той споменаваха нещо. Приеха го за слуга и работеше най-често в неголямата градина. Казваха, че имал дарба и желание и под грижите му градината се преобразила и процъфтяла. Изглежда, той притежаваше власт над всичко растящо. Дърветата и тревите се издигаха високо, а цветята разтваряха цветовете си — прекрасни и ароматни.

Хигболд нямаше време за градината. Наистина понякога я използваше за лични срещи на чист въздух, когато се страхуваше, че и стените могат да имат уши. А му се налагаше да се опасява, защото претенциите му не се ограничаваха само с титлата владетел на Клавенпортските врати. Е, желанията на такъв човек винаги са безгранични. Но ако сегашното си положение бе придобил с употребата на яките си юмруци и острия си меч, то сега му се налагаше да действа по- внимателно и ловко, обработвайки не толкова тялото, колкото душата. И той прилежно се учеше на това изкуство.

Никой не знае какво се е говорело в градината през една лятна вечер. Но Хигболд прекалено късно разбра, че е имало свидетел. Сега, разбира се, е невъзможно да се установи нещо достоверно, освен сплетните на прислугата за господарите й, но споменаваха, че Калеб отишъл при лейди Избел, разговарял насаме с нея, после си съbral вещите в една бохча и запрашил по Големия път.

Близо до пристанището работници премахваха следите от войната с Нашествениците. Но Калеб не продължи дълго по този път. Той беше човек благоразумен и знаеше, че тези неща не са направени само за удобство на пътниците, те са още по-удобни и за преследвачите.

Пътешествието през полето бе уморително, особено за осакатеното му тяло. Движеше се към Гнилото блато. О, виждам, че поклащате глава и навъсвате чело. Напълно сте прави, добри хора, напълно. Ние всички знаем, че тези блата се явяват част от Планинския

Холак, който принадлежи на древните, и никой здравомислещ човек няма да стъпи там.

Но точно тук Калеб откри, че понякога в тези запустели места се мяркат и други хора. А именно пастирите, които ловяха по хълмовете подивелите през войната добичета, а после ги закарваха на панаира. Нещо бе изплашило животните и те побягнали. И пастирите ги търсеха. Ядосваше ги мисълта, че могат да се лишат от полагащата им се награда за извършената тежка работа. Гонеха стадата и все повече се приближаваха към Блатото. И там ненадейно се натъкнаха на друго. Не, аз няма да ви описвам какво изплашиха и накараха да напусне леговището си. Вие добре знаете, че в такива места се крият такива тайни, до които е по-добре да не се докосваме. Ще ви кажа само, че ТО притежаваше облик на достатъчно привлекателна жена, което разпали похотта на пастирите, които отдавна не бяха имали възможност да повдигнат нечия пола. Сега решиха да наваксат. Те успяха да я хванат и започнаха да се развлечат по собствен маниер.

Калеб, въпреки че бе напуснал Клавенпорт набързо, не бе забравил да вземе оръжие. Макар и сакат, той беше майстор по стрелба с лък и тук отново го доказа. Два пъти стреля и мъжете завиха като вълци — или още по-лошо, ако се има предвид с какво се занимаваха, защото зверовете не постъпват така със самките си.

Калеб започна да издава заповеди, сякаш бе начало на голям отряд. Тези от пастирите, които можеха да бягат, се разпръснаха. Тогава той се приближи към това, което лежеше на земята.

Никой не знае какво се е случило после. Калеб на никого не разказа за това. Но след време продължи пътя си, въпреки че лицето му беше пребледняло, а ръцете му трепереха. Той не мина през Блатото, а се движеше по края му, като човек с определена цел. Две нощи прекара по тези места. Какво е правил, с кого е говорил и кой е идвал при него — знае ли някой? На третия ден сутринта обърна гръб на Гнилото блато и се насочи към Големия път.

Странно, докато вървеше, куцането му постепенно престана да се забелязва, а осакатеното му тяло все повече се изправяше. Преди да настъпи нощта на четвъртия ден, той вървеше като всеки нормален, но изморен човек, който едвам се държи на краката си. И тогава пристигна при почти изгорялата гостилница „При вилиците“.

Някога това е било процъфтяваща къща. Много сребро се търкаляло по масите и намирало приют в джобовете на собствениците й. Гостилницата била на хубаво място, на кръстопът, където се сливали Южният и Северният път и продължавали към Клавенпорт. Но славата ѝ залязла още преди битката при Пролома на Соколите. И в продължение на пет години, а може би и повече овъглените греди напомняха на мрачен паметник, издигнат в чест на варварската война, и нямаше тук нито място за отдих, нито подслон за уморения пътник.

Сега Калеб стоеше пред печалното пепелище и гледаше.

Ако искате, добри хора, вярвайте, ако не искате — не вярвайте. Внезапно изчезнаха обгорелите руини. И пред него отново се оказа гостилницата. Калеб ни най-малко не се удиви, пресече пътя и влезе вътре. Влезе като стопанин, когото са повикали по работа.

По това време все повече и повече пътници преминаваха през Западния път, защото настъпваше сезонът за търговия с Клавенпорт. Така че не измина много време, и слухът за възстановената гостилница достигна града. Намериха се хора, които не можеха да повярват. Те не пожалиха време да оседляят конете си да отидат и се убедят със собствените си очи.

Те завариха заведението същото, както и преди. Въпреки че тези, които го познаваха преди войната, твърдяха, че разлика има. Но когато ги молеха да я посочат, даваха доста неясни отговори. Но всички разказваха, че сега стопанин е Калеб и че успехът го е променил неузнаваемо. И стопанството му процъфтява.

Хигболд също чу тези приказки. Той не се намръщи, а само почука с пръсти по тънката си долна устна. Тази привичка показваше, че е потънал в дълбок размисъл. След това повика при себе си едно дръзко и важно същество в пола, което отдавна се опитваше да привлече вниманието му. За никого не бе тайна, че макар и през първите дни след женитбата си Хигболд действително да делеше ложето с жена си, та да затвърди съществуващите връзки, то сега бе невъзможно да го намерят там. Той търсеше удоволствия другаде. Въпреки че не го правеше с тези, които живееха под един покрив с него.

Той лично побеседва с Елфра и ѝ връчи тесен пергамент. После на висок глас я обвини във всички възможни грехове, разплати се с нея и я изхвърли грубо на улицата, без да ѝ разреши да вземе нищо, освен това, което бе на гърба ѝ. Леейки сълзи и вайкайки се, тя излезе извън града и пое по Западния път.

След известно време стигна гостилницата „При вилиците“. Това пътуване не беше леко и тя се добра дотам изпокъсана като просякиня. Поговори с Калеб и му предаде пергамент с послание, написано сякаш от ръката на лейди Избел. Домакинът я прие гостоприемно и я настани като подносачка в стаята, където се намираха бъчвите с вино. Тя бързо свикна с тази работа, която явно ѝ допадаше.

Дните преминаха. Настъпи есента. Леденият дракон вече изпращаше мъгливото си дихание над замрятата земя. Именно тогава Елфра избяга с някакъв търговец. Двамата се отправиха към Клавенпорт. Калеб вдигна рамене и каза, че щом тя смята, че така ще ѝ бъде по-добре, той няма нищо против.

Но Елфра остана с търговеца точно толкова, колкото ѝ беше необходимо, за да достигне до градските порти. Оттам тя се отправи право към покоите на Хигболд. Още щом започна да разказва, на лицето му се появи нещо такова, с което е по-добре да не се сблъскваш, но тя не забеляза предупреждението, смятайки, че я гледа така заради странния ѝ разказ. За да докаже истината на думите си, постави длани върху масата.

На палеца на дясната ѝ ръка се кипреше пръстен от Зеления камък (той бе толкова голям, че на другите пръсти не се държеше). По пръстена се забелязваше странна мрежа от ситни изпъкнали червени линии, сякаш камъкът бе пронизан от кръвоносни съдове. Като държеше пръстена точно пред очите на Хигболд, тя си измисли едно желание.

На масата се появи гривна от скъпоценни камъни, толкова скъпа, че по време на войната за подобно нещо биха предали цял град. Хигболд направо спря да диша, лицето му пребледня, а очите му потънаха в дълбока сянка и засвяткаха зад полуспуснатите клепачи. После ръката му се стрелна рязко напред, сграбчи китката ѝ и измъкна пръстена. Тя се олюля и, гледайки лицето му, захленчи, като съобрази прекалено късно, че е била само инструмент в ръцете му, оръдие, което свърши работата си и от което сега няма нужда.

Тя изчезна така незабелязано, както бе и дошла.

Хигболд внимателно държеше пръстена в длани си и зловещо се смееше.

Скоро след това в гостилницата „При вилиците“ избухна пожар. Сградата беше обхваната от пламъци с такава зловеща бързина, че никой не успя да се справи с огъня, погълщащ това, което магията на древните бе повикала на бял свят. Калеб отново се оказа на улицата, без да притежава нищо, нищо, освен волята си.

Той не си изгуби времето в съжаление и безполезни тюхкания заради лекомислието си. Обърна гръб на пожара и тръгна на път. Когато стигна до определеното място, се отклони от обичайната посока. Въпреки че снегът го заслепяваше, а резкият студен вятър го пронизваше, той вървеше към Блатото.

Мина доста време. Никой не възстанови гостилницата — нито с помощта на магия, нито по обикновен начин. А с положението на Хигболд станаха промени. Най-заклетите му врагове изведнъж станаха негови привърженици. Тези, които упорстваха и му се противопоставяха, започнаха да ги преследват беди и нещастия. Лейди Избел се заключи в покоите си и живееше като затворница. Носеха се слухове, че е болна и повече от година няма да издържи.

В Планинския Холак никога не е имало крал, защото знатните лордове смятаха, че са равни един на друг. Никой не би подкрепил човек, който би се опитал да се наложи над останалите. Но Хигболд бе от друга закваска и въпросът бе поставен по-различно — или всички против него, или да му признаят превъзходството. Но онези, от които очакваха най-упорита съпротива, се държаха неуверено и — о, странно нещо, не се опитаха с нищо да му попречат.

До Клавенпорт достигна слух за някакъв човек, който живеел на границата на Гнилото блато. Той опитомявал диви животни и някои от тях продавал по пазарите. Един предприемчив търговец бил заинтригуван от тези слухове дотолкова, че се отклонил от обичайнния си път, да провери това на самото място. В града се прибра с три странни зверчета.

Те бяха мънички, дребнички, но с вид на свирепи снежни рисове. Но за разлика от тях бяха питомни и толкова безобидни, че бързо покориха сърцата на жената на търговеца, а също и на другите градски дами. Скоро всички поискаха да притежават такива животинчета. Още

няколко пъти търговеца се връщаше край Гнилото блато и донасяше оттам други котки. Тези сделки за него бяха истинско удоволствие.

После му разрешиха да прави износ и бе принуден да се обърне към Хигболд. Посети го и в съответствие с обичая му поднесе подарък, това, разбира се, беше едно от тези котенца. Хигболд не беше от хората, които се интересуват от животни. Конете за него бяха само средство за придвижване, не отглеждаше кучета, освен за охрана. Но прие подаръка и заповяда да отнесат котенцето на лейди Избел. Може би сметна, че отдавна не ѝ е поднасял нищо и това същество ще заглади вината му.

Скоро след това започнаха да го мъчат кошмари. През живота си бе извършил толкова злини, които биха подсигурили лоши сънища не на един човек, а на цяла армия. Но нощните ужаси се отнасяха не за миналото, а за настоящето и даже за близкото и тъмно бъдеще. Защото винаги в тези сънища (а те бяха толкова ясни, че се събуждаше с викове, облян в студена пот, и искаше от слугите да донесат свещи) той губеше пръстена, донесен му от Елфра, с който бяха свързани всичките му планове.

Пръстена носеше на шията си, завързан за здрава верижка и скрит от всички дълбоко под дрехите. Но в кошмарите му той изчезваше, колкото и да го пазеше. Сега, дори на сън, го стискаше здраво в ръка. Но една сутрин се събуди и откри, че пръстенът действително липсва. Обхвана го ужас и затрепери с цялото си тяло, докато не го откри в гънките на постелята си. Накрая от страх, още преди да легне, го скриваше под езика си. Настроението му бе толкова мрачно, че тези, които го заобикаляха, започнаха да се страхуват за живота си.

Накрая настъпи нощ, когато отново се появи кошмарът. Този път беше необикновено реален. Нещо се катереше по крака на леглото му, а после бавно, крадешком се придвижи по тялото му от нозете до главата и той дори не можеше да помръдне, само лежеше и се обливаше в пот.

Внезапно кихна и се събуди. Пръстенът излетя от устата му и падна на одеялото. Край него се заизвива тялото на странна котка. Очите ѝ засвяткаха така, че той би могъл да се закълне: това същество не е котка, а нещо друго, повече разумно и враждебно, нещо, което е успяло да се въплъти в дребното тяло. Животното го гледаше студено,

злобно и оценяващо, поглед, под чиято сила се вкочанясваше и не можеше да помръдне. Беше безсилен дори да протегне ръка да хване пръстена. Подир миг котката спокойно взе Зеления камък в устата си, скочи от леглото и побягна.

Хигболд завика и се спусна след нея, но създанието беше вече до вратата и профуча край телохранителите, които се притичаха на вика на господаря си. Настана бълсканица и Хигболд със страшни проклятия разбълска пречещите му тела.

— Котката! — зарева с пълен глас и разбуди замъка. — Къде изчезна тази котка?!

Това се случи малко преди зори, когато сънят е най-сладък. Обърканите слуги само безсмислено мигаха и напразно се суетяха.

Хигболд разбираше, че едно малко зверче може да се скрие на стотици места в замъка и има милиони, където да завре скъпоценния пръстен. Тази мисъл го караше да побеснява и той като безумен се мяташе на различни страни, сипеше закани и заповядваше да търсят животното.

Тогава се появи стражът, пазещ вратата, и доложи, че е видял котката да прескача стената и да бяга през полето далеч от замъка и града. Хигболд усети вътре в себе си ужасен студ, сякаш го бе докоснал леденият дъх на смъртта. Край на плановете му. Ако в замъка имаше толкова места, където да се скрие пръстенът, то в полето са още повече. Мълчаливо се върна в спалнята си. Загубата го срази. Тук заудря с голи ръце каменната стена, докато болката не го върна към действителността. Сега можеше да мисли по-ясно и съсредоточено.

Зверчето можеше да се проследи. В кучкарника имаше достатъчно ловни кучета, макар да не обичаше лова — това любимо занимание на благородните лордове. Щом овладя чувствата си, веднага се разпореди с такъв глас, че всички наоколо се разтрепераха, сведоха очи и се постараха да се държат колкото се може по-далече от него.

Един час преди разсъмване ловът беше в разгара си. Извън замъка бе излязла малка група. Хигболд взе със себе си сам кучкаря с най-добрите кучета. Понеже следата бе свежа, гончетата без колебание се понесоха напред. След известно време свърнаха от Големия път и затичаха през полето. Конниците изостанаха и глутницата се откъсна далеч пред тях. Само понякога се чуваше лай и скимтене, което свидетелстваше, че кучетата още държат следата. Хигболд овладя

страха си, вмъкна го дълбоко в себе си и равномерно пришпори коня си. По напрежението, което личеше в държанието му, можеше да се заключи, че ако му израстяха криле, би полетял като стрела.

Местността стана дива и трудно проходима. Конят на кучкаря закуца и изостана. Хигболд дори не се огледа. Появи се слънцето и освети зеленеещата се равнина на блатната страна. Вледеняващият студ приближаваше сърцето му. Ако котката се скриеше в Блатото, то никаква потеря не можеше да я настигне.

Когато стигнаха границите на това ужасно царство, следата зави под прав ъгъл и тръгна по края, като че ли тварта доброволно облекчаваше преследването.

Накрая пред очите на преследвачите се откри малка колиба, направена от материал, вписващ се прекрасно в обкръжаващия ги проклет пейзаж. Стените бяха направени от камъни, за покрив служеха изпочупени и безразборно нахвърляни дървета.

Щом преследвачите се приближиха до колибата, кучетата отскочиха назад, сякаш се натъкнаха на невидима преграда. Те се задъхваха от лай, скачаха отново и отново напред, но винаги нещо ги отблъскваше. Те ръмжаха и слюнката им хвърчеше настрани.

Кучкарят скочи от задъхания кон и се спусна към гончетата. Но и той не успя да премине през невидимата черта. Спъна се и падна. Протегна ръка напред и сякаш заопипва във въздуха нещо невидимо. Като че ли плъзгаше дланта си по някаква повърхност.

Хигболд скочи от коня и побърза на помощ.

— Какво е това? — каза той за пръв път от много часове насам. Гласът му стържеше като метал.

— Там... там... има стена, господарю... — гласът на кучкаря трепереше и бедният човек се дръпна назад — по-далеч и от стената, и от Хигболд.

Хигболд продължи пътя си сам. Мина край кучкаря и кучетата. Какъвто селякът, такива и псетата — умът им е мръднал. Тук стена няма! Само колибата и това, което вижда около нея. Сложи ръка върху сбръканата повърхност на вратата и като вложи в тласъка всички си гняв, я разтвори.

Пред него се показаха грубо изработени маса и пейка. На пейката седеше Калеб. На масата се протягаше котката и мъркаше от

удоволствие. Ръката на човека я галеше приятелски. До котката лежеше пръстенът.

Хигболд се протегна да вземе изгубеното си съкровище. От мига, в който го видя, нищо друго не забелязваше. Нито зверчето го интересуваше, нито човекът. Но Калеб се протегна и прикри с длан пръстена. Хигболд замръзна и не можеше да помръдне.

— Хигболд — каза Калеб направо, като пренебрегна вежливите форми на обръщение и различните титли, — ти не си добър човек. Но ти беше дадена голяма сила, нали? През последните години ти се разпореждаше с нея доста мъдро. Съвсем малко ти остана да си сложиш короната на главата. Той говореше меко и гладко, като човек, който няма от какво да се бои. Наблизо нямаше оръжия и той се беше разположил много удобно.

Яростта скри страхът на Хигболд и той мечтаеше само с юмруците си да превърне лицето на противника си в кървава кайма. Но не можеше да помръдне и пръст.

— Аз предполагам — продължи Калеб, — че си извлякъл доста полза от притежаването на това нещо.

Той повдигна дланта си така, че пръстенът да се вижда.

— Мой е... — изръмжа Хигболд и това бе единствената дума, която се промъкна през скованото му гърло, като му причини силна болка.

— Не — отговори Калеб и поклати глава, все така меко, сякаш отказваше на дете, желаещо да вземе чужда играчка, която никога не е била негова и няма да бъде.

— Ще ти разкажа историята, Хигболд. Този пръстен ми го подариха. Навремето помогнах на едно същество, което не бе от нашето племе, да избегне смъртта. С жената много своеобразно се развлечаха хора, подобни тебе духом. Ако не я бяха изненадали, тя би могла да се защити. Но я бяха хванали внезапно и после бяха постъпили толкова жестоко с нея, че това би трябвало да позори всеки, който се нарича човек. Понеже се опитах да й помогна, макар и да не постигнах много, бях възнаграден с тази играчка. Съществата от племето й възстановиха гостилницата за мен. Този пръстен може да се използва ограничен брой пъти. Аз смятах да върша добри дела. Смешно ли ти се вижда това, Хигболд?

Ти се възползва от името на лейди Избел и ме застави да помогна на твоята, както ми се струваше, жертва. И благодарение на слепотата си напъхах змия в пазвата си. Аз съм прост човек, но има неща, които и простакът може да направи. Хигболд да стане крал на Планински Холак — та това е прекалено. Тук не бяха от значение нито страхът ми, нито желанията ми. Отново се срещнах с тези от Блатото и поговорих с тях. Те ми помогнаха да направим този капан. А да те вкараем в него, се оказа доста просто. Сега...

Той повдигна дланта си и откри пръстена. Около него се разпространяващо сияние, което така привличаше погледа на Хигболд, че нищо друго не виждаше. Някъде извън това червениковозелено сияние се раздаде глас:

— Вземи пръстена, Хигболд. Нали така много го желаеш. Сложи го отново на пръста си. А после върви и поискай кралството си.

Хигболд усети, че може да протегне ръка. Пръстите му хванаха пръстена. Бързайки, сякаш се страхуваше, че могат отново да му го вземат, той го поставил на показалеца си.

После се обърна и, без да погледне Калеб, като че ли той не съществуваше на този свят, излезе от колибата. Песовете лежаха в калта и си ближеха раните по лапите, получени по време на продължителното преследване. Кучкарят седеше като на тръни и очакваше господаря си. Конете стояха един до друг и прилепили хълбоци, унило гледаха земята, а от муцуните им се стичаше пяна на парцали.

Хигболд не отиде при конете и не каза нито дума на слугата си. Вместо това се отправи на югозапад. После се насочи към Блатото като човек с ясна цел пред себе си, който не обръща внимание на нищо друго.

Бедният кучкар не можа да помръдне и да го спре. С увиснала челюст той гледаше след владетеля на Клавенпортските врати, докато той се скри в мъглата. От колибата излезе Калеб с котенцето на рамо и известно време стоя тихо, после наруши тишината.

— Връщай се при господарката си, приятелю мой. Кажи й, че Хигболд е тръгнал да търси своето кралство. Той никога няма да се върне.

После той пое в същата посока и мъглата го погълна. Изчезна от погледа на слизания слуга.

Когато кучкарят се върна в Клавенпорт, той разказа на лейди Избел всичко, което беше видял и чул. Като го изслуша, тя събра останалите си сили (сякаш я бяха освободили от натрапчив призрак или бяха очистили организма ѝ от отрова) и излезе от спалнята си. Тя се разпореди да се извършат необходимите формалности, за да се раздадат всички богатства, останали от съпруга ѝ, на бедните.

Когато лятото бе в разгара си, лейди Хигболд излезе преди залез слънце от къщата си, съпровождана само от една прислужничка, която познаваше още от бащиния си дом. Тя беше привързана към господарката си. Видели ги да тръгват по Големия път. Стражата ги наблюдавала, докато се скрили. После никой вече не ги е срещал.

Отправила ли се е лейди Избел да търси мъжа си, или е решила да намери някой друг, кой знае? Гнилото блато пази много такива тайни, които са непостижими за нашия разум.

МАЙКЪЛ МУРКОК
ЧЕРНИЯТ КАМЪК

ПРЕДИСЛОВИЕ НА ПРЕВОДАЧА

Както повечето произведения в поджанра магическа или героична фантастика, и почти всички книги на Муркок са романи, обединени в поредици, свързани от общи герои и продължаващи се сюжети. „Мечът на Зората“ е един от четирите романа от серията „Лунен сокол“, включваща още романите „Диамант в черепа“, „Амулетът на вълшебника“ и „Тайната на Лунния жезъл“.

КНИГА ПЪРВА

Действието се развива хиляди години след нашата епоха, в столетията след така нареченото Трагично хилядолетие, когато днешната цивилизация катакрофално загива и се утвърждават общества, наподобяващи феодалните. Но част от знанията на някогашната суперцивилизация са запазени, а промените са засегнали и генетично хора и животни. В една епоха на варварство и чест, на примитивност и вълшебни постижения, на непрестанна борба между малките княжества и на Тъмната империя срещу всички започва действието на романа...

... Граф Брас, мъдър мислител, посветен в тайните на вълшебната наука и непобедим, безстрашен воин, е Лорд-Хранител на Камарг — независимото княжество в Южна Франция, опиращо до брега на Средиземно море, център на дивите рогати коне и човекоподобните чудовища баагуни. Брас е поканен от народа на Камарг след детронирането и смъртта на предишния владетел — алчен и вероломен вълшебник от земята Булгария — и бързо обезопасява Камарг от външни нападения с оръжия за защита, неизвестни за околните. Графът се отнася с известна симпатия към бързите и енергични завоевания на единствената голяма сила в Европа — Тъмната империя, наричана още Гранбretан. С помощта най-вече на въздушните военни машини орнитоптери и на 30-милния сребърен мост, построен над морето от островната империя до континента, островитяните са завладели Скания, германските земи и земите около Париа и започват операции на юг към Средиземно море и на изток към Славия. За разлика от граф Брас, който е фанатичен привърженик на политическото обединение на Европа, тъй като то рано или късно ще спре непрестанните междуособни войни на дробните княжества, неговата дъщеря Изелда и верният му приятел и съветник, философът и поет Боджентл са потресени от масовите разрушения и неописуемата жестокост на завоевателите от Тъмната империя. Те се опитват да уговорят Брас да се включи във войната срещу тях, защото проявяват

не просто жестокост, а безумие, свидетелствуващо за болест на душата, но безуспешно...

Неочаквано в замъка на Камарг пристига делегация на Гранбretан, водена от една от първите личности на империята — барон Мелиадус, Гранд Констебъл на Ордена на Вълка, първи генерал на армията на крал-императора Гуон. Важното политическо лице и пръв военачалник предлага на графа да стане съюзник на империята и да й помогне със своите познания и връзки, но Брас вежливо, ала твърдо отказва да наруши обявения неутралитет. Опитите на военачалника постепенно се пренасят към дъщерята на графа, която още от началото пленява сърцето му с красотата си, а и би му помогнала да спечели за съюзник бащата. Опитвайки се със сила да я накара да замине с него за островната империя, той се сблъсква с Боджентл и го ранява тежко. Разбуденият граф разоръжава бързо барона и го изгонва от замъка. Вбесен, Мелиадус изрича най-страшната клетва, която съществува — той се заклевва в Рунния Жезъл (изгубения артефакт, който по слуховете съдържа тайната на съдбите на всички хора и на човечеството като цяло)! Барон Мелиадус се зарича да подчини граф Брас, да обладае Изелда и да изгори целия Камарг с обитателите му. Така неотвратимо е предопределена съдбата на Брас, Мелиадус, Изелда и Тъмната империя. На актьорите остава да разиграят предназначените за тях роли...

КНИГА ВТОРА

„Тези, които се осмелят да се закълнат в Рунния жезъл, трябва или да пострадат, или да спечелят от последствията на тази страшна клетва, защото тя променя съдбите на хората и съдбите на света. През всичките столетия тази клетва е произнасяна само няколко пъти и никога не е имала такива страшни последствия, като страстната клетва на барон Мелиадус, произнесена преди Дориан Хокмун фон Къолн да се появи на страниците на този древен ръкопис.“

История на Рунния
жезъл

Барон Мелиадус се върна в Лондра, столицата на мрачните кули на Тъмната империя, и мрачно обмисляше подробностите на своя план. Доста грижи му създаваха другите проблеми на Гранбretан. Налагаше се да потушава малобройните въстания, да печели нови сражения и да проверява марионетките губернатори, поставени на кормилото на властта.

Баронът предано изпълняваше тези задължения, прилагайки обикновената си изобретателност, но страстта му към Изелда и ненавистта му към граф Брас не затихваха и за минута. А и често му се случваше да се сблъсква с такива проблеми, каквито, както добре разбираше, Брас би могъл да разреши с лекота. Мозъкът му кипеше от стотици планове за мъст, но ни един от тях не бе приложим, защото Мелиадус искаше всичко едновременно: да има Изелда, да получи помощ от граф Брас и да унищожи Камарг, както се бе заклел.

В своята висока обсидианова кула край водите на река Таймза Мелиадус нервно крачеше из стаята, затрупана с редки и скъпоценни изделия, предимно от благородни метали. Мебелите бяха от тъмно

полирано дърво, а дебели килими с цвета на есенни листа застилаха пода. На всички стени, на всяка полица, във всяко ъгълче и даже на върха на кулата стояха часовници от всички провинции на Европа и Близкия изток — това бе може би най-богатата колекция в империята.

Мелиадус взе пергамента с последното донесение от провинция Кьолн, която той наказа за пример преди две години. Може би тогава се бе престарал, тъй като синът на стария кьолнски херцог (който баронът разряза на парчета на градския площад) бе вдигнал въстание, и то така мощно, че практически бе разбил войските на Гранбretан. Ако не бе бързата намеса на орнитоптерите с огнени копия с голям радиус на действие, то Кьолн временно би придобил независимост.

Но орнитоптерите бързо разбиха силите на младия херцог, а сам той попадна в плен. Скоро трябваше да бъде докаран в Ландра, за да бъдат поразвлечени с мъченията му дворяните на Гранбretан. Младият херцог преди въстанието бе приет за наемник на империята, прекрасно се бе сражавал при Нюрнберг и Улм, извоюва доверие към себе си, получи командването на армия, състояща се почти изцяло от кьолнски бойци, и тогава бе обърнал оръжието срещу гранбretанските войски. Това беше лош пример, който можеше да бъде последван и от други. За него в германските провинции вече говореха като за герой. Малцина се осмеляваха така дръзко да се обявят срещу Тъмната империя.

Внезапно лицето на барона се освети от усмивка, защото в ума му блесна готов план. Може би имаше по-удачно използване на младия херцог, отколкото за публични мъчения.

Баронът оставил пергамента и дръпна шнура на звънеца. Влезе девойка робиня, голото ѝ тяло бе изрисувано от глава до пети, и тя падна на колене, за да изслуша заповедите на господаря (всички слуги на барона бяха от женски пол — в кулата си, страхувайки се от заговор, той не допускаше мъже).

— Иди и кажи на началника на затворническите катакомби, че желая да разпитам пленения Дориан Хокмун, херцог Кьолнски, веднага щом се появи в затворническите катакомби!

Дориан Хокмун, окован във верига от позлатено желязо (което подчертаваше положението му в очите на гранбretанците), препъвайки се, закрачи по кея, мигайки на вечерното осветление и оглеждайки огромните мрачни и застрашителни кули на Лондра. Нещо неестествено, доказващо безумието на обитателите на Тъмния остров,

се излъчваше от всяка архитектурна линия, от избора на цветове, от странните издатини. Но се чувстваше и някакво могъщество, стремеж към определена цел, необикновена интелигентност. Нищо чудно, че бе така трудно да се разбере психиката на хората от Тъмната империя — твърде много парадокси имаше тук.

Охраната, в бяла кожена дреха и бяла металическа маска с форма на череп, тоест във формата на Ордена, към който принадлежеше, го подбутваше напред. Хокмун трудно се задържаше на крака — мозъкът му беше едновременно замъглен и безразличен. Той с труд осъзнаваше какво става. Почти цялото време бе пролежал в тъмния трюм на кораба, без да яде, отпивайки само по малко мръсна вода. Сега се движеше като сомнамбул, практически нищо не усещаше и всичко му се струваше като сън.

Пазачите спряха пред неголяма врата в една черна стена, от двете страни на която стояха войници с маски в рубинов цвят и форма на свинска зурла. Орденът на Свинята контролираше всички затвори и каторги край Лондра. Войниците обмениха няколко хъркащи звука на тайнния език на своя орден и единият хвана Хокмун за ръка и го вкара в прохода.

Вътре имаше още няколко такива маски. Хванаха го за двете ръце и го повлякоха надолу към миришещите на гнило катакомби на империята. Дориан знаеше, че животът му е свършил, но не можеше вече да изпитва никакви емоции. Вкараха го в малка камера и той падна на пода, докато отвън гърмеше гигантският катинар.

Само преди седмица той бе героят на Къолн, борец срещу завоевателите, човек с несъкрушима воля и изкусен воин. Сега бе превърнат в животно без воля за живот...

... Горящи факли и светещи маски на озъбен вълк и хилеща се свиня, червен и черен метал, блестящи бриляントовели очи и други, тъмносини...

— Да се разговаря с него сега е безполезно — заговори вълкът.
— Измийте го и го нахранете. Мисълта му трябва да се възвърне.

Хокмун отново затвори очи задълго.

Когато пак ги отвори, вече се намираше в светла стая върху богато застлано легло. На резбованата маса стояха богати блюда с храна, а в дъното имаше метална вана с гореща вода и две девойки робини до нея. Свалиха веригите и дрехите му, повдигнаха го и го

поставиха във ваната, а когато двете девойки започнаха да търкат тялото му, влезе мъж с бръснач, който подстрига косите му и започна да го бръсне. Всичко това Дориан възприемаше абсолютно пасивно, втренчен в тавана с невиждащи очи. Позволи да го облекат в приятни ленени дрехи и едва тогава някъде в него се появи чувство на съмтна удовлетвореност.

Трябаха му обаче почти десетина дни, за да започне да идва на себе си. Той вече осъзнаваше разкоша, с който го бяха заобиколили, и една пристрастна мисъл все по-настойчиво го спохождаше: навярно мен ме подготвят за някакви много необичайни мъчения...

... Вълкът с рязко движение съмкна черната маска и я постави на масата. Откри се красиво лице с крупни черти, обградени от брадичка.

— Аз съм барон Мелиадус от Крайтън.

Но ефектът, който баронът очакваше, не бе постигнат. Дориан Хокмун не изразяваше нищо, освен умора и досада. В очите му не се появи нито отмъстително пламъче, нито пък истинско изумление.

— Е, добре — продължи след кратко мълчание баронът, — виждам, че от вашата мъжественост май нищо не е останало.

Младият къолнски херцог продължи да гледа с безразличие никаква точка на стената зад фигурата в черно.

— Сигурно очаквате напълно заслужените за вас по-особени мъчения, нали?... Но работата е там, че може би ще ви избавим от подобни неприятности... Е, добре, имам предложение към вас, Хокмун — да ви върнем родовите земи! Да станете напълно автономно княжество в пределите на нашата империя. Това е много повече от всичко, което някога сме предлагали на когото и да е от победените владетели.

Сега вече нещо подобно на любопитство се появи в очите на Хокмун.

— Защо? — кратко запита той.

— Искаме да сключим договор, изгоден и за двете страни. Нужен ни е умен човек, такъв като вас, и при това изкусен воин. Или поне такъв, какъвто бяхте до неотдавна. И при това трябва на този човек да се доверяват тези, които не се доверяват на Гранбretan.

Барон Мелиадус първоначално не смяташе така откровено да изложи условията на договора, но явната липса на емоции у Хокмун го бе накарала да пренебрегне обичайните си похвати.

— Ние искаме да изпълните едно наше поръчение. Отплатата ще бъде вашият живот, вашата свобода и всички ваши земи.

— Да получа своя дом... тези прекрасни долини...

— Какво ще правите след завръщането, си не ни интересува — ако искате, унищожете всекиго там. Но ще можете да се върнете само ако изпълните възложеното ви поръчение.

Дориан го погледна най-после в очите.

— Какво предлагате? — въздъхна той, едва-едва произнасяйки думите.

— Чували ли сте за граф Брас, стария герой?

— Да.

— Сега той е лорд хранител на провинция Камарг.

— Чувал съм това.

— Той се оказа упорит и заядлив и се съпротивлява на решенията на крал-императора. С това той оскърбява цялата Гранбretан. Ние искаме той да помъдрее занапред. Затова е необходимо... слушате ли ме внимателно?

— Разбира се.

— И така, необходимо е да се отвлече неговата дъщеря, която му е много скъпа, и докара тук, в Гранбretан, като заложница. Естествено графът не би се доверил на наш представител или съюзник. От друга страна, той несъмнено знае за вашите подвизи край Къолн и ви симпатизира, макар и да не ви познава лично. Ако избягате в Камарг, за да търсите защита от Тъмната империя, той сигурно ще ви предложи помощта и подслона си. А ако проникне в замъка, за човек с вашите способности няма да е трудно да издебне удобен момент, за да грабне девойката и да я докара тук. Зад границата на Камарг ние, естествено, ще ви поемем — важно е да стигнете дотам. А Камарг е неголяма провинция, лесно ще я пресечете.

— И това е всичко, което се иска от мен?

— Да. В замяна получавате свободата и всички ваши имения, но при условие че никога повече няма да се противопоставяте на Гранбretан нито с думи, нито с дела.

— Моят народ живее в нищета под игото на империята — замислено каза Хокмун, като че ли сега се сещаше за нещо. — Ако аз управлявам, за него ще бъде по-добре.

— А! Значи договорът, който предлагам, ви се вижда разумен?

— Да, макар че не вярвам, че ще изпълните обещанието си и ще спазите тази част от договора.

— Защо пък не? Ние само бихме спечелили, ако една неспокойна страна се управлява от човек, на когото народът се доверява и на когото ние също имаме основание да се доверяваме...

Дориан Хокмун не забави отговора си:

— Аз ще замина за Камарг. Ще им разкажа баснята, която ще съчините за мен. Ще отвлека момичето и ще го доведа тук — той въздъхна и погледна отново барона. — Защо пък не?

Сега обаче, чувствайки се доста неуютно през цялото това време, с толкова неизразяващи чувства човек, барон Мел надуе се понамръщи:

— И все пак ние не можем да бъдем напълно уверени, че няма по никакъв начин да ни изльжете, само и само да се освободите. Естествено ние ще вземем предпазни мерки, за да се застраховаме от каквото и да е предателство от ваша страна. Тази предпазна мярка ще ви върне обратно в Гранбretан или ще ви убие, ако ние по някаква причина решим, че повече не трябва да ви се доверяваме. Това е един апарат, насъкоро конструиран от барон Калан, макар че, доколкото зная, не е оригинално негово изобретение. Наричаме го Черния камък. Но това ще остане за утре. А сега отивайте да почивате. Преди да се отправите на път, ще имате честта да бъдете представен на Негово величество крал-императора. Малко чужденци са удостоявани с тази чест!

И при тези думи баронът извика стражите с маски на мравки и им заповядва да отведат Хокмун.

На другия ден Дориан Хокмун бе отведен от стражите при барон Калан. Стражите бяха от Ордена на Мравките, ордена, към който принадлежеше и самият крал Гуон. Изкусно изработените им маски бяха обсипани със скъпоценни камъни, с антени от платинова тел и очи, направени едновременно от няколко различни камъка. Войниците имаха стройни тела и изящни, тънки крака и ръце, защитени от твърда ризница в черно, златно и зелено.

След доста дълъг път по коридорите Хокмун бе въведен в просторна зала, чийто под бе зает на определени интервали от предмети, които той прие за машини, макар и да не разбираше за какво служат. В тях бяха монтирани панели за управление с невиждани

прибори и вероятно много от тях се намираха в работно състояние нещо измервайки, регистрирайки и отчитайки, а наоколо се суетяха хора с маски на Ордена на Змията — ордена, който изцяло се състоеше от учени и вълшебници, служещи на крал-императора.

Един от тях, очевидно важна птица, защото змийската му маска бе още по-причудлива и богато украсена, освободи стражата с властен жест.

— Приветствам ви, херцог — започна той любезно. — Аз съм барон Калан, главен учен на крал-императора. Последвайте ме, моля.

Скоро двамата се озоваха в неголямо помещение, в средата на което се намираше апарат с необичайна красота. Почти изцяло той се състоеше от нежни червени, златни и сребърни паяжинки, леко плъзгащи се по лицето на Хокмун. Бяха топли също като човешка кожа. От тези паяжинки се носеше тиха музика и те леко се клатеха като от подухването на slab ветрец.

— Съвсем като жива — не се сдържа Хокмун.

— А тя си е жива — отвърна барон Калан.

— Някакво животно ли е?

— Не. Създадена е с помощта на вълшебство. Аз я конструирах, воден от един древен ръкопис, който преди много години купих от един човек на Изток. Това е апаратът на Черния скъпоценен камък. Съвсем скоро ще се запознаете с него отблизо, Хокмун!

Някъде в дълбините на душата си Дориан почвства зараждащ се страх, но скоро това попремина.

— Тази машина трябва да създаде скъпоценен камък. Елате поблизо, милорд. Влезте вътре в нея. Няма да почувствате болка, гарантирам ви. Тя ще създаде Черния камък.

Хокмун се подчини на барона и влезе в машината. Паяжинки зашепнаха и започнаха да пеят. Той беше оглушен, пред очите му все по-бързо се замятаха златни, червени и сребърни отблъсъци, той въздъхна и гласът бе като че ли музиката на паяжинките, пошавна и движенията му като че бяха потрепванията на тънките нишки... Нещо натискаше главата му отвътре и Дориан чувстваше някаква абсолютна топлина и мекота, завладяваща цялото тяло, като че плуваше, без да усеща времето и пространството, но в това време машината изплиташе някаква субстанция от собствена паяжина, нещо твърдо и топло се появяваше в центъра на челото му, така като че ли той внезапно получи

трето око и видя по нов начин света. Рязка болка припламна и веднага изчезна, след което цялата паяжина като че се сгърчи. Барон Калан, сега без маска, се наведе над него, за да го разгледа по-добре, а Хокмун докосна с ръка челото си и потрепера, когато под нея усети нещо, което преди не притежаваше. ТО беше нещо твърдо и гладко. И ТО беше част от него самия.

Барон Калан загрижено го гледаше:

— Е? Нали не сте полуудял? Бях сигурен в успеха! В ред сте, нали?

— Не съм полуудял — отвърна Хокмун, — но ми се струва, че се страхувам.

— Скоро ще свикнете с камъка.

— Значи имам в главата си камък?

— Да. Черният камък. Е, доколкото изобщо това е камък. Почакайте.

И барон Калан се обърна настрани и дръпна една червена завеса, зад която се откри плосък овален кварц с млечен оттенък и над два фути дължина. В него се виждаше отражение на самия барон... този своеобразен еcran точно отразяваше онова, което виждаше самият Хокмун. Когато той леко измени положението си, изображението по съответния начин също се промени.

Калан възхитено мърмореше:

— Виждате, всичко стана както трябва. Каквото възприемете вие сам, същото възприема и Черният камък. Сега, където и да отидете и каквото и да направите, ние ще можем да го наблюдаваме.

Хокмун се опита да заговори, но не успя. Отново заопипва Черния камък, така топъл и наподобяващ кожата, но така различен от нея във всичко останало.

— Какво направихте с мен? — запита той накрая.

— Ние просто си обезпечаваме вашата преданост — доволно се заусмихва Калан. — Сега част от живота и силата на тази машина е във вас. И стига само да пожелаем, ще предадем на Черния камък цялата му сила и тогава...

Хокмун неволно хвана рамото на барона.

— Тогава, какво?

— Той просто ще погълне вашия мозък, херцог Къолнски. Ще го погълне или изгори.

Следвайки примера на барон Мелиадус, Хокмун приклекна в центъра на Тронната зала пред Тронното кълбо и съществото в него. Най-стрannото не бе, че в кълбото бе налята някаква течност, а че в средата ѝ плаваше древно, много древно човече с набръчкана кожа, неподвижни крайници и прекадено голяма за тези пропорции глава. То напомняше на зародиш. Но на лицето му светеха злобни, пронизващи очички.

— Стани — долетя до тях гласът му.

Шокиращо бе, че гласът се разнесе от Тронното кълбо. Защото това бе гласът на юноша, юноша в разцвета на силите и здравето си — златен глас, melodичен и вибриращ.

— Кралю-Император, представям ви къолнския Херцог Дориан Хокмун, избран да изпълни поръчението ви — поклони се ниско Мелиадус.

— Готови сме на много усилия, за да получим услугите на човек като граф Брас — произнесе melodичният глас. — Вярваме, Мелиадус, че си избрал нужния човек. Беше ли Къолнският херцог предупреден за суворото наказание, което го чака, ако не ни служи с пълна преданост? Обяснено ли му е, че можем да го унищожим в която и да е минута, на каквото и да е разстояние?

— Предупреден е, о, могъщи Кралю-Император.

— Знае ли, че Черният камък вижда и ни предава всичко, каквото вижда самият той? И че ако се появят и най-слабите признания, че иска да ни предаде, най-малките признания, които лесно ще видим на лицата на тези, с които разговаря, веднага ще предадем на Черния камък цялата му сила? Мелиадус, обяснено ли му е, че ако камъкът получи цялата си вълшебна сила, ще погълне неговия мозък и ще го превърне в сополив, безумен идиот?

— Да, Велики Император, обяснено му е.

Тогава очите на плаващото същество пронизаха Дориан Хокмун, а гласът иронично продължи:

— Вие, Херцог, сключихте договор с безсмъртния Крал-Император на Гранбretан. Това, че изобщо ви бе предложен договор, говори за нашия либерализъм, тъй като в крайна сметка вие сте просто наш роб. Затова трябва да служиш с неизтощимо усърдие и преданост,

знаеики, че така ще споделиш съдбата на великата раса, която има право да управлява тази земя, тъй като превъзхожда всички други. Скоро ние ще заявим правото си с пълен глас и който ни помогне, ще заслужи нашето одобрение. Върви, Херцог, и го заслужи!

И Тронното кълбо помътня, замъгли се и се превърна само в блед силует. Последният и безсмъртен потомък на династията, основана преди три хиляди години, изчезна.

Аудиенцията завърши. Но в главата на Хокмун се зароди нещо, което щеше да има последици, неочаквани за всички участници в тази кратка среща.

А сега предстоеше задачата, наречена БРАС.

В останалите глави на романа, както и в следващите романи от тази серия, започва отчаяната борба на ръба на смъртта, която водят двамата главни герои — Хокмун и веселият му приятел Оладан — зверочовек от Булгарските планини — с безкрайно силните врагове.

АВТОРИТЕ

ФРИЦ ЛЕЙБЪР — завършил е психология и физиология и започва кариерата си като редактор. Първите му творби са съвместно с приятеля му Хари Фишер, който предлага характерите на Фафърд и Сивия Мишелов, които по-късно лягат в основата на творчеството на Лейбър. С повестта си „СРЕЩА СЪС ЗЛОТО В ЛАНХМАР“ той печели едновременно двете най-престижни награди за фантастика за 1970 г.

ХЮГО и НЕБЮЛА и това е днес признатата НАЙ-ДОБРА ПОВЕСТ в жанра МЕЧ И МАГИЯ. Фриц Лейбър е авторът, печелил най-много награди за фантастика (НФ и фентъзи) — 6 пъти ХЮГО, 4 пъти НЕБЮЛА, още ГРАНД МАСТЪР ЪФ ФЕНТЪЗИ и пет други награди! Успехите му в киното също са сериозни — „ЗАКЛИНАТЕЛНАТА“, роман за вещици и магьосничество — е два пъти филмиран — като „МАГЬОСНИЦАТА“ и като „ГОРИ, ВЕЩИЦЕ, ГОРИ!“, а също така адаптирана и за ТВ. Парадоксите на Времето, Паралелните светове и Театърът са част от другите основни теми в творчеството му, в полето на които отново печели едновременно ХЮГО И НЕБЮЛА („ХВАНЕТЕ ТОЗИ ЦЕПЕЛИН!“ и „ЩЕ ТЪРКАЛЯМЕ!“).

ЕНДРЮ НОРТЪН — псевдоним на писателката Алис Нортън (като повечето жени авторки от 70-те години предпочита да пише под мъжки псевдоним). Започва да твори с една шпионска трилогия за Втората световна война, след което се отдава на любимите си дълги серии от фантастични романи. За нея, както и за много други автори на МАГИЧЕСКА ФАНТАСТИКА (МЕЧ И МАГИЯ), са особено характерни продължаващите от роман в роман линии, герои и отношения между тях, както и общият фон и общата терминология. Основните ѝ поредици са: „БЛЕЙК УОКЪР“, „АСТРА“, „РОС

МЪРДОК, „ЛАНТИИ“, „ЯНУС“ и най-вече „МАГЬОСНИЧЕСКИ СВЯТ“.

МАЙКъЛ МУРКОК — английски писател, един от най-типичните автори в поджанра „МЕЧ И МАГИЯ“ и същевременно „НОВА ВЪЛНА“. Популярни са поредиците му „ЕЛРИК“ и „ХОКМУН“ от героичната фантастика. Като един от първите представители на „НОВАТА ВЪЛНА“ той става редактор на сп. „НОВИ СВЕТОВЕ“ през 1964 г., и активно проправя пътя и утвърждава основните произведения, типични за английската нова вълна.

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ — полски автор с предпочтания към магическа фантастика.

Издание:

Заглавие: Меч и магия

Преводач: Красномир Крачунов; Иван Златарски

Издател: ИГ „Неохрон“ — Универс; ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 1992 (не е указана)

Тип: сборник

Печатница: „Полиграфия“ АД — Пловдив

Редактор: Иво Христов; Николай Странски

Коректор: Данислава Кальчева

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13047>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.